

Hoàng Tử Trong Tháp Ngà

Contents

Hoàng Tử Trong Tháp Ngà	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20
9. Chương 9	25
10. Chương 10	27
11. Chương 11	30
12. Chương 12	32
13. Chương 13	34
14. Chương 14	36
15. Chương 15	37
16. Chương 16	39
17. Chương 17	42
18. Chương 18	45
19. Chương 19	47
20. Chương 20	48
21. Chương 21	52
22. Chương 22	55
23. Chương 23	57
24. Chương 24	60
25. Chương 25	63
26. Chương 26	65

Hoàng Tử Trong Tháp Ngà

Giới thiệu

Hoàng tử nói tháp này chỉ cho một người, người không được vào trong. Người hầu đáp vâng. Hoàng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-tu-trong-thap-nga>

1. Chương 1

Ánh chiều tà chiếu vào trong lớp học, giống như một lớp sương mờ, tĩnh lặng, lững lờ.

Trong phòng có duy nhất một người đang ngồi, sự hiện diện của người đó dường như đã hòa lẫn với xung quanh.

Reng...

Tiếng chuông vang lên khắp dãy lớp học.

Giống như một tín hiệu.

Bàn tay cầm tờ giấy chợt căng cứng, đầu ngón tay trắng bệch, tay còn lại đang che miệng, cả người run rẩy.

_____ 6 giờ. Phòng thay đồ sân vận động.

Chỉ có tám chữ, tên người gửi cũng không có, mỗi con chữ như chứa đựng một bí mật gì đó.

Nỗi sợ hãi lan từ đầu ngón tay đến toàn thân.

Không phải cậu không đoán trước được, ngay từ khi bị xa lánh, cậu biết chắc rằng ngày này rồi cũng sẽ đến.

Cậu không biết cuộc đối mặt với người đó sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng chính vì không biết nên càng thêm sợ hãi.

Cậu muốn trốn, nhưng trốn đi đâu bây giờ? Chắc chắn bọn chúng đã sai người đứng chờ cậu ở bên dưới.

Rầm! Cửa đột nhiên mở toang.

– Này! Trò kia, sao vẫn chưa về?

Cậu ngẩng đầu lên, hóa ra là bác bảo vệ.

Thấy sắc mặt cậu tái nhợt, bác bảo vệ nhíu mày hỏi:

– Bác thấy sắc mặt cháu không tốt lắm, không khỏe à?

Diêu Khâm thở hổn hển, suýt nữa thì cậu buột miệng nói ra, cuối cùng chỉ mím môi, lắc đầu, nhỏ giọng nói:

– Không, không sao ạ...

Bác bảo vệ không nghe rõ, nhưng cũng không muốn xen vào chuyện của người khác, đành nhún vai nói:

– Vậy khi nào về thì nhớ tắt đèn nhé. – Nói xong liền quay đầu đi.

Lúc bác chuẩn bị rời đi, Diêu Khâm ngược mắt lên, mở miệng:

– Cháu...

Thế nhưng cậu chưa nói xong, bác bảo vệ đã đi mất.

Hạ quyết tâm, Diêu Khâm đứng phắt dậy, còn xô ngã một chiếc bàn, rồi đuổi theo bảo vệ.

Mở cửa ra, ngoài hành lang đã không một bóng người.

... Không ai nghe thấy tiếng kêu cứu của cậu.

Diêu Khâm tuyệt vọng dựa vào tường, rồi ngồi thụp xuống. Cậu lại mở tờ giấy trong tay ra, nhìn không chớp mắt...

Ánh dương cuối cùng của ngày cũng lặn mất, màn đêm buông xuống.

Diêu Khâm xách cặp, cúi đầu, chậm rãi đi đến nơi ‘hẹn’.

Sân vận động nằm ở phía sau khu học, muốn đến đó, phải đi qua phòng giáo viên ở tầng một.

Mọi khi đến giờ này, đèn trong phòng đều đã tắt hết, tối om.

Nhưng tối nay, căn phòng vẫn sáng đèn.

Lại còn có tiếng người.

– ... Biết rồi! Nói nhiều quá!

Giọng nói mất bình tĩnh và hành động đập điện thoại thô bạo của người ấy khiến Diêu Khâm kinh ngạc.

Còn Chu Văn đang khó chịu sẵn, liếc ra bên ngoài thì thấy Diêu Khâm đang ngơ ngác nhìn mình, cơn giận càng thêm trỗi dậy, sắc mặt càng khó coi.

Đồ ngu ngốc.

Chu Văn thầm kết luận một câu, trên mặt cũng biểu hiện thái độ.

Điều này càng khiến Diêu Khâm ngạc nhiên. Đây có phải thầy giáo hiền lành, hài hước, gặp học sinh nghịch ngợm cũng vui vẻ hòa nhã, gặp học sinh điểm kém cũng tận tâm phụ đạo không?

Trong bóng tối, ánh mắt sắc nhọn, vẻ mặt khinh thường khiến cậu cảm thấy lo sợ, giống như chỉ cần cậu ho he một tiếng, thầy giáo sẽ trừng trị nghiêm khắc.

Rõ ràng thầy đã tỏ thái độ khước từ, rõ ràng người kia là thầy giáo dạy một tiết một tuần ở lớp cậu, rõ ràng... cậu sợ hãi như vậy, nhưng Diêu Khâm vẫn tiến vào, tay nắm chặt lưng ghế.

Dường như hành động gan dạ của cậu khiến người kia ngạc nhiên, Chu Văn nhíu mày, nhưng cũng không đuổi cậu ra, chỉ nheo mắt nhìn cậu học sinh gầy yếu có khuôn mặt tái nhợt ở trước mặt.

Cuối cùng, không chịu nổi ánh mắt của thầy, Diêu Khâm cúi đầu xuống.

Chu Văn nghe có tiếng hừ nhẹ đầy khinh thường.

Con người trước mặt này hoàn toàn trái ngược với hình tượng “thầy giáo hiền lành” mà cậu biết, Diêu Khâm cảm giác rằng cậu đang nhìn thấy “bản chất” của Chu Văn, giống như cậu, tuy vẻ ngoài bình tĩnh, nhưng nội tâm đang dậy sóng.

Đây có thể coi là một loại đồng cảm.

Vì sự đồng cảm này, cảm xúc vừa mới đè nén lập tức bùng phát!

– ... Thưa thầy, em vừa nhận được một tờ giấy, có lẽ thầy không biết... trước đó... bức ảnh của bạn ấy, em chỉ... em không biết ai tiết lộ...

Diêu Khâm không ngẩng đầu lên, chỉ cúi đầu thấp giọng kể ra, giọng cậu đứt quãng, không rõ ràng mạch lạc, chẳng có tý logic nào.

Nhưng giọng nói run rẩy này lại khiến cậu tổn rất nhiều can đảm.

Nếu không phải vậy, Chu Văn đã chặn họng cậu. Nhưng vì tâm trạng của anh không tốt, nên cũng không lên tiếng an ủi, cũng không vỗ vai động viên, chỉ đành mặt đứng nghe.

Đến khi Diêu Khâm nói xong, Chu Văn mới nhếch môi, lạnh lùng nói:

– Tóm lại là như thế nào?

Nghe vậy, Diêu Khâm ngược mắt lên vẻ kinh ngạc, ánh mắt lộ vẻ khó tin. Thầy ấy đáp lại lời mình sao?

Chu Văn hình như thấy lời đả kích của mình còn chưa đủ thâm, lại nói:

– Em là đồng tính thì liên quan gì đến tôi? Em thích ai thì liên quan gì đến tôi? Em bị bắt nạt thì sao? Em định cầu xin tôi giúp đỡ? Chẳng lẽ tôi bảo bọn chúng không bắt nạt em, thì bọn chúng sẽ nghe lời chắc?

Mỗi câu hỏi như một nhát dao đâm vào tim Diêu Khâm.

Đâm vào rồi rút ra, máu tươi chảy đầm đìa.

Mắt cậu lập tức đỏ lên, vội vàng cúi đầu, nhưng những giọt nước mắt không kiềm được, cứ thế rơi lã chã.

Ngực như có thứ gì nghẹn lại, không khí xung quanh cũng trở nên bí bách, hơi thở như tắc lại, nếu không rời khỏi đây nhanh, cậu sẽ chết mất!

– ... Xin lỗi đã làm phiền!

Tiếng khóc nức nở vang lên, Diêu Khâm nói một câu rồi xoay người chạy đi.

Một lúc sau, Chu Văn nhướng mày, đỡ trán, thấp giọng nói:

– Chắc, cuối cùng vẫn không kiềm chế được...

2. Chương 2

Hôm sau, Diêu Khâm chọn đúng lúc chuông vừa reo mới đi vào lớp.

Tuy bị thầy chủ nhiệm lườm xéo, nhưng còn hơn phải chịu đựng tiếng xì xầm to nhỏ của mọi người trước khi vào học, cậu thà rằng như thế. Hơn nữa thành tích học tập của cậu cũng khá tốt, thầy chủ nhiệm cũng không trách mắng gì.

Thế nhưng, tiết học vừa bắt đầu, Diêu Khâm đang viết bài, chợt thấy ai đó kéo tay mình.

Quay đầu sang, cậu thấy bạn gái ngồi cạnh đang nhìn cậu một cách kỳ quái. Sau đó, nhân lúc thầy giáo quay mặt lên bảng, cô ném một tờ giấy lên bàn cậu.

Diêu Khâm ngẩn người ra, cũng không dám hỏi nhiều, vội vàng túm lấy tờ giấy, một lúc sau mới mở ra.

_____ Mày thất hứa.

Ngón tay Diêu Khâm run lên, suýt nữa vắt tờ giấy đi!

Cậu nơm nớp nhìn cô bạn bên cạnh, lại thấy cô nàng đang tập trung viết bài, hình như không hề biết nội dung bức thư là gì.

Đầu óc cậu bây giờ rối như bòng bong, Diêu Khâm cũng dần mất tập trung.

Thất hứa... Chính xác, chiều hôm qua cậu đã thất hứa, sau khi nghe Chu Văn nói vậy, cậu không đến ‘chỗ hẹn’ mà chạy thẳng về nhà.

Cậu không biết bản thân không nên phản kháng, thế nhưng khi bị Chu Văn đả kích, cậu biết hành động cầu xin giúp đỡ của cậu thật ngốc nghếch, rất ngu xuẩn.

Vì thế cậu chạy trốn.

Thế nhưng... sau đó cậu phải làm sao?

Bộp!

Trong khi cậu đang suy nghĩ mông lung, một tờ giấy khác bị vất lên bàn cậu.

Cậu ngẩn người, quay đầu nhìn xung quanh, chỉ thấy mọi người đang cúi đầu chép bài.

Cậu cắn môi, mở tờ giấy ra.

_____ 6h. Phòng thay đồ sân vận động.

Vẫn nội dung ấy, vẫn khiến cậu sợ hãi.

Nhét tờ giấy vào góc tận cùng ngăn kéo, Diêu Khâm mím chặt môi, tay cầm bút chặt đến trắng bệch, sách vở ở trước mặt, không đọc vào chữ nào.

Tiết một mau chóng trôi qua.

– ... Được rồi, nộp cho thầy danh sách phân nhóm lần trước thầy giao nào. – Thầy chủ nhiệm vừa thu dọn đồ đạc vừa thông báo chuyện phân nhóm cho chuyến đi du xuân cuối tháng sau.

Cầm danh sách phân nhóm, thầy lướt qua một lượt, phát hiện không thấy tên Diêu Khâm.

– Diêu Khâm, em cùng nhóm với ai?

Lập tức mọi ánh mắt đổ dồn về phía cậu như mũi dao.

Diêu Khâm không muốn đoán ý tứ của bọn họ, chỉ ngược lên nhìn thầy chủ nhiệm rồi cúi đầu không nói lời nào.

Quan sát tình huống này, thầy chủ nhiệm thâm niên lập tức phát hiện điểm không ổn, nhú mày, thăm thấy kỳ quái, Diêu Khâm bình thường học tập rất khá, tuy hơi ít nói, nhưng hay giúp đỡ bạn cùng lớp, nên quan hệ với mọi người cũng khá được, tại sao giờ lại trở thành đối tượng bị xa lánh?

Thầy giáo biết, con người luôn có tâm lý muốn biến một ai đó thành kẻ bị bắt nạt. Theo năm tháng, hành vi bắt nạt không đơn giản chỉ là bạo lực, mà còn là cô lập, cố ý xa lánh người đó.

– Nếu Diêu Khâm không quyết định được, vậy tạm thời cứ vào nhóm của Lý Duy, khi nào em quyết định xong thì đổi lại sau.

Thầy chủ nhiệm cũng không quan tâm đến chuyện này nữa, trực tiếp sắp xếp, sau đó nghiêm túc khuyên bảo cả lớp:

– Thầy biết các em đang rất háo hức, nhưng từ giờ đến buổi du xuân còn một thời gian nữa, các em nên bình tĩnh chút, đặc biệt là một số trò.

Lúc nói câu cuối cùng, ánh mắt thầy dừng lại ở đám học sinh cá biệt ngồi cuối lớp.

Diêu Khâm cũng quay lại nhìn, phát hiện thấy bọn họ đang nhìn cậu, lập tức hoảng sợ, quay đầu lại, không dám nhìn nữa.

Lúc thầy giáo thu dọn xong rời khỏi lớp, chuông vào lớp cũng reo.

Cả lớp rên rĩ, tiết hai bắt đầu.

Chỉ có Diêu Khâm thở phào nhẹ nhõm.

Buổi học cứ thế trôi qua, Diêu Khâm áp dụng thái độ phớt lờ tất cả, tỵ lại chạy đến chỗ giáo viên hỏi này nọ, chốc lại đi lên phòng hành chính, lúc về đều đi cùng một giáo viên.

Tất nhiên, trong giờ học, cậu nhận được không ít giấy thư, chữ nghĩa trong thư càng lúc càng nguệch ngoạc, cậu đọc không hiểu lắm.

Lúc tan học, trong lớp chỉ còn lại một mình cậu.

Hoàng hôn mùa xuân nhanh chóng tắt lụi, chẳng mấy chốc mặt trời đã lặn khuất.

Bóng tối lại buông xuống.

Cậu thấy đã quá 6h, ma xui quỷ khiến thế nào cậu lại đứng trước cửa phòng giáo viên.

Quả nhiên cậu lại gặp được Chu Văn đang thu dọn đồ đạc.

Còn Chu Văn nhìn thấy cậu, chỉ nhú mày.

Anh nghĩ rằng sau chuyện hôm qua, cậu học sinh này sẽ không muốn gặp lại anh nữa. Tất nhiên, anh cũng chẳng muốn gặp lại cậu.

Chu Văn chán nản nói:

– Em tới đây làm gì?

Hôm qua đã lộ mặt thật, nên hôm nay Chu Văn cũng không thèm đóng vai ‘thầy giáo hiền lành’ nữa.

Diêu Khâm nắm chặt cánh cửa, mấy lần muốn nói gì rồi lại cúi đầu thôi.

Chu Văn bĩu môi, không thèm để ý đến cậu, thu dọn xong, chuẩn bị tắt đèn rồi đi về.

Diêu Khâm vội vàng tránh sang một bên, vẫn không nói gì.

Cho đến khi Chu Văn đi đến nhà để xe, Diêu Khâm vẫn leo đèo đi theo. Anh chịu không nổi, xoay người, sốt ruột hỏi:

– Rốt cuộc em bị làm sao?

Diêu Khâm cúi đầu lùi lại, xoay người đi nhanh về hướng cổng trường.

– Làm trò quỷ gì không biết? – Bị hành động khó hiểu này quấy rầy, Chu Văn bực bội chửi thề, rồi mới mở cửa xe, khởi động xe rồi đi.

3. Chương 3

Lại ‘thất hứa’.

Đúng thế, từ ngày hôm đó, Diêu Khâm đã ‘thất hứa’ ba lần.

Cậu thừa biết cứ như vậy chắc chắn sẽ chọc giận ‘bọn họ’. Nếu một ngày nào đó cậu bị bắt lại, hậu quả sẽ cực kỳ khó lường.

Mình chứng rõ ràng nhất là tình trạng cô lập càng lúc càng nghiêm trọng, đôi khi giáo viên gọi cậu lên trả lời, mấy người kia sẽ bắt đầu gây rối, không tỏ rõ ác ý, nhưng cũng chẳng phải thiện ý.

Không ít giáo viên đứng lớp đều phát hiện ra tình trạng này, gọi riêng cậu ra nói chuyện, nhưng đều bị cậu từ chối trả lời. Sau đó, các giáo viên cũng chỉ đích danh mấy kẻ đó để phê bình, nhưng sự việc vẫn không cải thiện, thế nên giáo viên cũng không gọi cậu lên trả lời nữa.

Tiết học duy nhất khiến cậu an tâm có lẽ chỉ có tiết của Chu Văn. Nói đến cũng thật kỳ quái, tuy rằng Chu Văn giảng bài rất hay, nhưng chưa bao giờ gọi học sinh lên trả lời, trừ khi học sinh chủ động đứng lên phát biểu, còn không thì thôi.

Cũng có lẽ vì thế, cứ mỗi lần tan học, Diêu Khâm lại xuất hiện rồi đi về trong ánh mắt thiếu kiên nhẫn của Chu Văn.

Nhưng vì cứ dựa dẫm vào nơi an toàn ấy, nên cuối cùng cậu cũng gặp quả báo.

Một hôm tan học, Diêu Khâm lại đến phòng giáo viên, nhưng cậu phát hiện ở đó không có một bóng người, nhìn đến bàn làm việc quen thuộc, rồi nhìn ngoài hành lang, đều không có ai.

Nỗi sợ hãi dần ăn mòn lý trí cậu học sinh, cậu chạy đến khu đỗ xe của giáo viên. Quả nhiên, không thấy xe của Chu Văn.

Bị bỏ rơi rồi.

Đó là ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu cậu.

Trái tim bị bóp nghẹt, đau đớn.

Màn đêm xuân mau chóng buông xuống, mang theo cơn gió se lạnh, khiến Diêu Khâm run mình.

Tay phải siết chặt lại, cậu không cần nhìn cũng biết tờ giấy trong tay bị vò thành cái dạng gì. Mấy hôm trước, cậu có thể vất tờ giấy vào thùng rác trước cửa nhà, nhưng hôm nay chỉ sợ... khó mà làm được.

Diêu Khâm trợn mắt lên, ngăn không cho nước mắt rơi xuống.

Cậu khóc không phải bởi vì sợ hãi bọn người đó, mà bởi vì nỗi đau bị ruồng bỏ biến thành sự không cam lòng. Diêu Khâm mím chặt môi, rồi xoay người đi về phía cổng trường. Dù không có thầy, nhưng cậu vẫn có thể về nhà an toàn!

Thế nhưng, khi cậu vừa đi qua rừng cây trước cửa khu lớp học, cánh tay bị một lực mạnh kìm lại, cả người ngã vào bụi cây!

Cậu chưa kịp lên tiếng, đã ngã lăn ra đất.

– Au ui... – Mấy chỗ trên người bị cành cây quật vào, rồi cả người đập xuống nền sân đá, thương tích khắp nơi.

Không kịp đứng lên, mọi động tác của cậu ngừng lại khi nghe thấy giọng cười của đối phương.

Cậu run rẩy ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên là những gương mặt quen thuộc, còn có một vài gã đứng cạnh mặc đồng phục trường khác.

Nụ cười gian ác, người đeo trang sức hình đầu lâu ác quỷ, hình xăm hổ báo, dù bọn chúng không nói gì, nhưng cũng khiến người khác run sợ.

Diêu Khâm đứng dậy, chậm rãi lùi lại phía sau, rũ hai mắt, hai tay nắm chặt.

– Không chạy nữa à? – Một người trong đám là Trương Hưng Dịch, tay rút túi quần, cười gian tiến lại gần, chậm rãi nói.

Diêu Khâm không đáp.

Thật ra nếu xét về bề ngoài du côn, thì cả đám chỉ có một gã tóc nhuộm đỏ chóa, tai đeo khuyên, tay khoác vai Trương Hưng Dịch. Gã mở miệng:

– Đây là thổ con lớp mày hả? – Dứt lời, tay vớ về phía Diêu Khâm.

Diêu Khâm hoảng sợ, vội vàng lùi về sau, nhưng vẫn chậm chân, bị tóm lấy tay.

Dường như rất khoái chí với vẻ mặt sợ hãi của cậu, gã thanh niên nhếch mép cười, tay nâng cằm cậu lên, giả vờ đau xót nói:

– Biến thành cái dạng gì rồi không biết.

Cả bọn cười âm lên.

Mặt Diêu Khâm vẫn tái nhợt, giống như cá mắc cạn, miệng cậu há ra thở hổn hển.

Trương Hưng Dịch chậm rãi bước lại gần, cười:

– Môi đỏ thật đấy.

Vừa nói đến, bọn còn lại bắt đầu chú ý đến đôi môi của Diêu Khâm. Tuy hai môi cậu không đều nhau, nhưng màu đỏ thực sự đẹp, rất mê người.

– Hôn đi!

Không biết ai lớn tiếng, cả bọn đang ồn ào bỗng dừng im phăng phắc.

Sắc mặt của Diêu Khâm lập tức xám như tro.

– Hôn đi, hôn đi!

– Hôn, hôn...

Những giọng nói đầy ác ý vang lên bên tai không dứt.

Diêu Khâm trợn trừng mắt, mím chặt môi.

Vì có đồng bọn xung quanh cổ vũ, hoặc cũng có thể vì đôi môi kia thực sự mê người, gã kia chầm chậm tiến sát lại.

Diêu Khâm hoảng loạn, bắt đầu giãy giụa.

Nhưng Trương Hưng Dịch sao cho phép cậu giãy ra, hô một tiếng, mấy gã đến giữ chặt đầu, tay chân cậu. Diêu Khâm hoàn toàn bị trói chặt!

Hơi thở xa lạ, tiếng cười ác ý, giống như bức màn tối đen trùm xuống trước mặt cậu...

Cho đến khi... một tia sáng xuất hiện, vén bức màn đen lên, rồi từ từ chiếu rọi.

– Hóa ra còn có một nơi thế này. – Giọng nói quen thuộc từ xa vang tới.

Sức ép trói buộc cậu bắt đầu dao động, dần dần thả lỏng rồi cậu được tự do.

– Thầy Chu, trùng hợp quá. – Trương Hưng Dịch giật mình rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, tươi cười chào hỏi.

Diêu Khâm cũng quay đầu nhìn Chu Văn đang đứng ở gốc cây đối diện.

Vẫn là khuôn mặt hiền lành, rạng ngời như lúc dạy học.

Chỉ có Diêu Khâm mới nhìn thấy sự lạnh lùng trong đôi mắt ấy.

– Trò Trương, tan học nên về nhà sớm. Tất nhiên nếu em có hẹn với bạn, thầy nghĩ cũng không nên hẹn nhau ở trong trường, nhờ xảy ra chuyện, cả trường sẽ bị ảnh hưởng. – Chu Văn vẫn dịu dàng nói, thế nhưng lời lẽ không có chút ý tốt nào.

Lần đầu tiên phát hiện ra bộ mặt thật của người thầy luôn quan tâm đến học sinh, Trương Hưng Dịch sửng sốt, ngoái nhìn Diêu Khâm, sau đó lại tươi cười, gọi đồng bọn lại, rồi nói với Chu Văn:

– Nếu thầy Chu có hẹn với bạn Diêu, vậy bọn em xin phép về trước. Diêu Khâm, lần sau gặp lại nhé.

Diêu Khâm cúi đầu, không nói.

Sau đó, gã du côn cùng đám học sinh đành rời khỏi.

Lúc chỉ còn lại hai người, Chu Văn mới đến gần, vẻ mặt tức tối, nói:

– Em là đồ ngốc hả?

Diêu Khâm nghe thấy chỉ co người lại, cúi thấp đầu.

Thấy bộ dạng yếu đuối, không dám hé răng của cậu, Chu Văn nổi giận, đẩy ngã cậu rồi rời đi.

Loạng choạng vài bước, Diêu Khâm cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, gào:

– Là thầy bỏ rơi em!

Chu Văn nghe xong dừng khựng lại, quay đầu thấy hai mắt của thiếu niên đã ngập nước, ánh mắt quật cường nhìn anh như đang lên án.

Anh nhếch mép, bước nhanh đến trước mặt cậu, tay siết lấy cằm cậu, nghiêng rằng nói:

– Tôi hứa sẽ bảo vệ em bao giờ? Hả?

Diêu Khâm lập tức trắng bệch.

Đúng vậy, thầy chưa từng hứa.

Dường như bị đâm nhát dao chí mạng, ánh mắt quật cường vừa nãy thoát trở nên mơ hồ.

Cậu cúi đầu, cắn chặt môi.

Giống như toàn bộ máu trong cơ thể đều dồn cả lên môi, đỏ đến chói mắt.

Ánh mắt của Chu Văn vô thức bị sắc đỏ kia hấp dẫn.

Tựa hồ bị mê hoặc, trái tim Chu Văn khẽ rung lên, khuôn mặt cũng tiến lại gần.

... Lúc môi chạm môi, Diêu Khâm tròng mắt, ngay cả khi đầu lưỡi tiến vào khoang miệng, cậu cũng chỉ ngẩn ngơ tiếp nhận.

Thân thể chìm vào một vòng tay xa lạ, hơi thở nóng hổi vừa quen vừa lạ, đầu lưỡi liên tục bị đùa giỡn, tất cả đối với Diêu Khâm mà nói đều xa lạ đến đáng sợ.

Cho đến khi đôi môi của Chu Văn rời đi, vòng tay kia cũng buông lỏng, Diêu Khâm mới phục hồi lại tinh thần.

Cậu thấy Chu Văn nhú mày, giống như lần đầu tiên gặp nhau. Sau một lúc lâu, anh mới nói:

– Em nợ tôi, đây là lãi.

Diêu Khâm kinh ngạc.

4. Chương 4

Vài ngày tiếp theo, dường như nhờ có sự việc ngày hôm đó, mặt bàn Diêu Khâm không xuất hiện thêm tờ giấy nào nữa, hành động gây rối cũng bớt dần, nhưng cậu vẫn bị xa lánh.

Chuyện thành ra thế này, Diêu Khâm cũng không tức giận. Dù sao cậu không phải người hướng ngoại, ngày trước cứ suốt ngày phải lấy lòng người khác cũng thấy mệt mỏi. Trước kia cậu đóng vai người tốt đi giảng bài cho các bạn, bây giờ chỉ ngồi một mình đọc sách, so với trước kia vẫn tốt hơn.

Cũng bởi vậy, tan học mấy ngày hôm nay, cậu cũng không đi tìm Chu Văn, còn Chu Văn thì ngoại trừ lúc lên lớp thỉnh thoảng liếc nhìn cậu, còn bình thường cũng không bắt chuyện với cậu.

Thế nhưng không hiểu tại sao dạo này Trương Hưng Dịch lại thích quần lấy thầy Chu Văn, toàn hỏi những thứ vu vơ, rước lấy nụ cười trách móc giả tạo của anh.

Diêu Khâm cảm giác được Chu Văn cũng không thích thú gì, nhưng nhìn hai người kia ngồi cạnh nhau, không hiểu vì sao cậu lại có cảm giác trống rỗng.

Đến lúc Diêu Khâm cho tất cả trôi về quá khứ, định duy trì sự vô hình của mình đến hết cấp ba, thì lớp có thêm một học sinh mới.

Khi nghe thầy giáo giới thiệu, cậu ngẩng đầu lên nhìn, đầu óc lập tức đông cứng.

... Là cậu ta!

– ... Vì giờ đã là học kỳ hai, trò Ngụy chưa theo kịp tốc độ học, cả lớp phải giúp bạn ấy nhé. – Thầy chủ nhiệm vừa nói, vừa vỗ vai cậu trai cao gầy bên cạnh. – Ngụy Thăng, em ngồi ở chỗ kia nhé.

Diêu Khâm sững sờ, chỗ ngồi kia ở ngay sau cậu!

Ánh mắt của cậu trai kia, theo hướng chỉ tay của thầy giáo, đụng phải ánh mắt của Diêu Khâm.

Cậu vội vàng cúi đầu xuống.

Cậu trai kia cũng không để ý, lễ phép cảm ơn thầy giáo rồi khoác ba lô đi về phía Diêu Khâm.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, bàn tay cầm bút của Diêu Khâm nắm chặt đến trắng bệch, người khẽ run rẩy.

Tại sao cậu ta lại có mặt ở đây? Từ khi chuyển đến trường này, cậu vất vả lắm mới vực dậy được, tuy gặp không ít rắc rối, nhưng ít ra đã thoát khỏi bóng ma quá khứ. Nhưng vì sao cậu ta lại xuất hiện trong cuộc đời mình lần nữa chứ?

Mấy phút kéo dài thành cả thế kỷ, cậu trai kia đến trước mặt Diêu Khâm vẫn không dừng lại, vẫn bước tiếp, cuối cùng ngồi xuống bàn phía sau cậu.

Cả người Diêu Khâm cứng đờ.

Chẳng lẽ không nhận ra cậu sao?

Sau đó, thầy chủ nhiệm bắt đầu giờ học.

Trong lúc học, bạn bè bốn phía thi nhau thì thầm hỏi chuyện Ngụy Thăng. Cậu ta đáp lần lượt các câu hỏi, cũng hỏi lại vài vấn đề, đôi lúc còn nói đùa, chọc cả lớp cười khúc khích.

... Tính cách vẫn như ngày xưa: cởi mở, hài hước, linh hoạt.

Diêu Khâm vốn bị cả lớp xa lánh không phải vấn đề, nhưng không hiểu Ngụy Thăng vô tình hay cố ý mà từ đầu đến giờ, cậu ta không nói với Diêu Khâm lời nào.

Tiết toán chặt vật trôi qua, cũng kết thúc những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu Diêu Khâm.

Chuông vừa reo, Diêu Khâm không để ý ánh mắt mọi người xung quanh, vội vàng đứng dậy rồi chạy ra khỏi phòng học.

– Học... học...

Cậu chạy vội lên sân thượng, đóng sầm cửa lại rồi gục xuống đất, thở hổn hển.

– Học...

Đúng lúc đó, một mùi hương nhàn nhạt bay tới.

Ngửi thấy mùi này, Diêu Khâm há hốc miệng, yết hầu tắc nghẹn, miệng khô khốc.

Một bóng người xuất hiện.

– Sao em lại ở đây?

Giọng nói quen thuộc vang lên.

Diêu Khâm ngạc nhiên ngược nhìn.

Là Chu Văn cùng vẻ mặt lạnh lùng như thường lệ.

– ... Thầy... khụ... khụ khụ...

Chu Văn trêu cậu, thổi khí lên mặt cậu, khiến cậu đang yên đang lành, tự dưng sặc ho khù khụ.

Lúc cảm thấy đã trả thù đủ, Chu Văn lùi lại, dựa vào lan can.

Lúc Diêu Khâm ho đến mức chảy nước mắt, ngược lên nhìn thì thấy cảnh tượng này: Chu Văn dựa lưng vào lan can, dáng người thon dài, quần áo không chỉnh tề như ngày thường, áo sơ mi phanh mấy cúc, áo vét cũng mở rộng, tung bay theo gió, tóc tai hơi rối bù, đôi mắt nghiêm nghị hơi sụp xuống, tay cầm điều thuốc, làn khói bạc hòa vào không khí...

Diêu Khâm không biết bản thân bị cảnh tượng này thu hút, đến khi bình tĩnh lại đã thấy cả người tiến lại gần người kia.

– Lại chuyện gì nữa?

Cho đến khi Chu Văn quay đầu lại, vẻ mặt tức tối vì bị quấy rầy, mở miệng hỏi cậu, cậu mới giật mình.

Sau đó cậu cúi gầm mặt.

Chu Văn dường như đã quen với sự im lặng của cậu, nên cũng mặc kệ, quay đầu nhìn nơi khác.

Một lúc sau, anh mới nghe thấy giọng nói lí nhí của Diêu Khâm:

– Hút... hút thuốc không tốt cho sức khỏe.

Chu Văn cứ ngỡ mình nghe nhầm.

Quay lại nhìn, anh thấy cậu thực sự đang nói với mình, mới cười lạnh:

– Đồ vong ân phụ nghĩa như em có tư cách khuyên răn người khác sao?

Diêu Khâm sững sờ, rồi lại cúi đầu.

Một lúc lâu, tiếng nói phản bác mới vang lên:

– Chẳng... chẳng phải đã hôn rồi sao ạ?

Chu Văn ngẩn người, rồi nheo mắt nói:

– Em nghĩ đây là một vụ đổi chác sao?

Diêu Khâm vội ngẩng đầu lên, lắc đầu nguầy nguậy.

Chu Văn cũng mặc kệ, anh nắm lấy cằm cậu, lạnh lùng nói:

– Em tưởng mình là ai chứ?

Không đợi cậu đáp lại, anh vắt điếu thuốc hút dở xuống đất, lấy chân di mạnh, rồi đi về phía cánh cửa.

Đúng lúc này, chuông reo.

– ... Nếu em nói là đúng thế?

Chuông ngừng reo, trong gió lẩn quất một giọng nói.

Chu Văn dừng khựng lại, rồi quay người.

Anh chỉ thấy cậu cúi đầu, người run rẩy, thấp giọng nói:

– Nếu em nói là đúng thế... thầy sẽ không cứu em?

Chu Văn nheo mắt, nói:

– Đây là điều mà em muốn nói?

Diêu Khâm chậm rãi tới gần, túm lấy vạt áo anh, giống như chết đuối vớ được cọc.

5. Chương 5

Trong phòng giáo viên có một phòng nghỉ, đây là không gian nghỉ ngơi dành cho giáo viên trực cuối tuần, nên khá sơ sài.

Đang trong giờ học, các giáo viên khác thì người lên lớp, người đi ra ngoài làm việc.

– Lại đây.

Chu Văn nhăn mặt rồi chần xuống đất, ngồi lên giường rồi ngoắc Diêu Khâm đang lo lắng đứng ngoài cửa.

Lúc đầu cậu không chịu nhúc nhích, cuối cùng vì ánh mắt nguy hiểm của Chu Văn, mới dám đi vào.

Vốn dĩ Chu Văn không phải người kiên nhẫn, lúc cậu chỉ cách anh nửa mét, anh lập tức kéo đối phương lại gần.

– Á... – Diêu Khâm sợ hãi kêu lên, người ngã vào lòng Chu Văn.

Sau đó, Chu Văn bế cậu ngồi lên đùi mình như một đứa trẻ.

Diêu Khâm vội vàng túm lấy áo đối phương, đầu cúi thấp, lộ ra vùng gáy trắng nõn.

Khoác trên mình bộ đồng phục trường, hai bên tai mỏng như trong suốt, bàn tay nắm lấy áo Chu Văn phấp phất trắng bệch, hai bàn chân đi tất trắng hơi giầy giụa.

Chu Văn xem xét từ đầu tới chân, dường như đang nghĩ xem nên đặt tay ở đâu.

Hai tai của Diêu Khâm, vì ánh mắt nóng bỏng của anh, mà đỏ ửng.

Chu Văn cầm bàn chân cậu lên, bất ngờ phát hiện ra rằng bàn chân cậu nằm trọn trong bàn tay anh, nhũn mảy mòi:

– Sinh nhật của em là bao giờ?

Diêu Khâm giật mình, chỉ biết rậm rập đáp lại:

– Hai, hai tháng nữa là tròn 18 ạ.

Chu Văn nghe xong không nói gì, chỉ nhéo nhéo lòng bàn chân cậu.

Ngay lập tức, cả người Diêu Khâm cứng đờ, mặt cũng đỏ như gấc, khiến Chu Văn nhướng mày.

Khi đôi môi Chu Văn chạm vào cổ cậu, cả người Diêu Khâm run lên, tay siết chặt, màu đỏ ửng trên tai biến mất.

Chu Văn nhăn mày, dừng lại.

Sau một lúc lâu, Diêu Khâm thôi run rẩy, lại cúi đầu. Lúc này, đôi môi ở sát cổ cậu mấp máy, truyền tới giọng mũi trầm thấp:

– Lúc này... chỗ này không thoải mái sao? – Dứt lời, môi liền mút lấy hầu kết của cậu.

Diêu Khâm lại run lên, thậm chí còn co rúm người lại, tiếng nước nở vang lên.

Đến mức này, Chu Văn dù có ngốc cũng biết cậu đang sợ hãi.

Quả nhiên, một lát sau hai giọt nước rơi xuống.

Trong chớp mắt, cơn thịnh nộ như dã thú nổi cơn điên, trào đến như triều dâng.

Chu Văn đột ngột buông hai tay đang giữ thắt lưng cậu, đồng thời gạt bàn tay đang nắn áo của anh ra.

– Á...

Diêu Khâm mất thăng bằng, ngã ra sau, may mà đằng sau có ghế dựa, chứ nếu ngã xuống đất, chắc cậu gãy tay mất.

Cậu sợ hãi nhìn Chu Văn đang mất kiên nhẫn, giống như người cậu bắn thử, vội vàng phủi sạch những nơi cậu vừa chạm vào.

Cuối cùng, anh lạnh lùng nói:

– Sau này, tan học, tôi với em về cùng nhau. – Dứt lời, mở cửa đi ra ngoài.

Diêu Khâm kinh ngạc, nhìn cổ tay sưng đỏ, cậu không rõ cảm giác chua xót này là sao.

Tối hôm đó, cậu cố ý ngồi trong lớp một lúc, rồi mới từ từ đi đến phòng giáo viên.

Quả nhiên, ngọn đèn quen thuộc vẫn đang sáng.

Nhưng khi cậu nhìn thấy Chu Văn đang ngồi dựa ghế, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt âm trầm nhìn đèn bàn, đồ đạc trên bàn đều đã được dọn dẹp, rõ ràng là đang đợi người.

... Chẳng lẽ, ngoại trừ lần đầu tiên, từ đó đến nay, thầy ấy đều đang đợi cậu đến tìm sao? Thậm chí mấy ngày trước cậu không đến tìm, anh cũng vẫn chờ đến khi biết chắc cậu sẽ không đến, mới đi về?

Không hiểu tại sao, tâm trí Diêu Khâm lại nảy ra suy nghĩ vẩn vơ như vậy.

—

— Đi về đi. — Không đợi cậu mở miệng, Chu Văn liền nói, tay cầm tài liệu, vẫn là vẻ lạnh lùng ấy.

— Vâng. — Diêu Khâm cúi đầu, nhẹ đáp, tay trái chỉnh quai ba lô.

Vì không quen dùng tay trái, nên động tác của cậu có chút không tự nhiên.

Chu Văn lập tức phát hiện có điểm bất thường, rồi nhìn thấy cổ tay cậu sưng đỏ, liền cầm lên, lạnh lùng nói:

— Xảy ra chuyện gì?

— A!

Tuy không trực tiếp chạm đến vết sưng, nhưng vẫn ảnh hưởng đến vết thương, Diêu Khâm đau đến nả thở.

Chu Văn không buông tay, chỉ nói lỏng lẻo, nheo mắt nói:

— Bị bạn học đánh?

Diêu Khâm nhăn mặt, lắc đầu, định rút tay về nhưng không được, cuối cùng đành cúi mặt, ngập ngừng nói:

— Là... là lúc sáng, ngã từ trên người thầy xuống, tay đập vào ghế, bị bong gân.

Chu Văn giật mình, hồi lâu mới nhớ ra có một màn như vậy, anh mím môi, kéo tay kia của cậu, đi về phía chỗ đậu xe. Không cho Diêu Khâm từ chối, anh nhét cậu vào rồi khởi động xe.

Diêu Khâm mấy lần hỏi anh định đưa cậu đi đâu, cậu biết Chu Văn đang tức giận — tuy rằng trước kia anh luôn có dáng vẻ chán ghét và thiếu kiên nhẫn, nhưng cậu phân biệt được lúc nào anh thực sự tức giận, ví dụ như lúc anh đẩy ngã cậu sáng nay — cho nên cậu không hỏi nữa.

Cuối cùng, xe chở hai người đến trước cửa bệnh viện.

Hoàn toàn lơ câu nói “Em không sao” của Diêu Khâm, Chu Văn lôi cậu vào phòng khám.

Chờ hai người thanh toán viện phí, lấy thuốc xong xuôi đã là gần 8h tối.

Ra khỏi cửa bệnh viện, Chu Văn nhanh chóng phát hiện cậu bị tụt lại phía sau, nhăn mặt ngoái lại nhìn, thì thấy cậu ấp úng nói:

— Em ngồi xe buýt về nhà... là được rồi ạ.

Vốn đang đối mặt, nhưng vì ánh mắt càng lúc càng âm trầm của Chu Văn, cậu cúi đầu.

Chu Văn không nói gì, bước lại gần, hạ mắt nhìn cậu.

Diêu Khâm đang định lén ngược mắt lên nhìn, thấy vậy không dám nhúc nhích, chỉ chằm chằm ngó đôi giày da trước mặt, lí nhí nói:

— Em sẽ trả tiền lại cho thầy sau...

Lời còn chưa nói xong, cảm cậu bị nắm lấy, đôi mắt cậu tròn tròn, hai con ngươi sợ hãi đảo liên hồi.

Đột nhiên khuôn mặt vô cảm của Chu Văn nở nụ cười lạnh:

— Nếu tôi nói tôi không cần tiền? Liệu em có lấy tấm thân báo ơn hay không?

Nghe vậy, Diêu Khâm nhớ tới chuyện sáng nay, mặt trắng bệch.

Thấy vậy, cơn giận của Chu Văn không nhịn được, bộc phát ra ngoài.

Lúc Diêu Khâm nghĩ rằng mình sẽ bị đánh, Chu Văn đột nhiên buông tay, lửa giận trong mắt cũng tắt dần, cho đến khi trở thành sự lạnh lùng, coi cậu như người xa lạ.

Sau đó, anh không chút lưu luyến, xoay người rời đi.

Diêu Khâm ngây người.

Ban đêm, cửa bệnh viện vắng vẻ, bóng dáng người kia nhanh chóng tan biến trong màn đêm đen.

Diêu Khâm biết rõ Chu Văn đã không để ý đến cậu nữa.

Cũng đúng thôi, ngay từ đầu đều do cậu chọc giận đối phương, hơn nữa người ấy còn là thầy giáo, sao có thể lãng phí thời gian ở bên cạnh một tên học sinh tầm thường như cậu.

Thế nhưng nhìn người ấy lạnh lùng rời đi, cậu không hiểu tại sao tim mình lại trào dâng nhiều cảm xúc mãnh liệt như vậy, tủi thân, sợ hãi, không cam lòng... tất cả tích tụ thành nước mắt, từng giọt từng giọt rơi xuống.

Diêu Khâm không phải một kẻ mít ướt, nhưng những sự kiện xảy ra gần đây đè nén cậu đến không thở nổi, giờ đây ngay cả khúc gỗ trôi Chu Văn cũng vứt bỏ cậu lại.

Càng nghĩ, Diêu Khâm càng cảm thấy đau lòng.

Vốn chỉ là thút thít khóc, nhưng khi thấy bóng Chu Văn sắp khuất hẳn, cậu không kiềm chế nổi, khóc thành tiếng, giọng khàn khàn kêu lên:

– Thầy... thầy ơi...

Mấy người đi ngang qua nhìn cậu kỳ quái, rồi quay ra nhìn Chu Văn đã dừng chân, thì thào to nhỏ.

Diêu Khâm biết bản thân thật hèn hạ, lợi dụng sự nghi hoặc và đồng cảm của mọi người xung quanh, nhưng khi nhìn thấy Chu Văn dừng lại vì tiếng khóc của cậu và ánh mắt của mọi người, cậu càng khóc to hơn, không ngừng kêu:

– Thầy... thầy ơi, đừng đi... Đừng... đừng vất bỏ... đừng vất bỏ em...

Cậu càng nói, người qua đường càng thêm thương cảm cậu học sinh gầy yếu này, còn đối với thầy giáo ở phía xa, họ không tiếc lời phỉ nhổ, còn cố ý nói to:

– Thầy giáo dám bỏ mặc học sinh ở bệnh viện, có khi chính hắn đánh cậu học sinh đấy.

– Giáo viên thời nay thiếu đạo đức quá.

...

Thế nhưng khi bị ánh mắt sắc như dao của Chu Văn nhìn tới, tiếng xì xào lập tức im bật, mọi người giả vờ như không nhìn thấy gì, dần tản ra.

Sau đó, Chu Văn bước nhanh đến trước mặt Diêu Khâm.

Anh nheo mắt nhìn cậu học sinh đã nín khóc, cắn chặt môi dưới, ngược đôi mắt ngập nước lên nhìn mình.

Hàng mi ướt của cậu khẽ run lên, đôi môi đỏ hồng giờ bị cắn chặt biến thành màu đỏ tươi như máu, đối lập với màu da trắng bệch, trông thật chói mắt.

Nhưng anh vẫn đứng yên, hai tay đút túi quần, vẻ mặt lạnh lùng.

Mặt đối mặt, cuối cùng chẳng có người thắng kẻ thua. Ánh mắt Chu Văn nhìn từ khuôn mặt Diêu Khâm, đến góc áo bị cậu níu lấy từ lúc nào không hay.

6. Chương 6

Từ hôm đó, tới giờ tan học, Chu Văn ngồi đợi Diêu Khâm trong văn phòng, chờ cậu về tận nhà rồi mới quay xe đi về.

Nhưng hai người lại ít khi nói chuyện,

Không phải Diêu Khâm không muốn nói chuyện, nhưng mỗi lần nhìn thấy ánh mắt xem thường của Chu Văn, cậu lại không dám mở miệng.

Cậu không biết rằng tình hình hiện tại vẫn tồi tệ, nhưng không tồi tệ thêm, vì thế cũng có thể coi là có tiến bộ.

Thế nhưng, tiến triển của mọi việc dường như đang dần thoát khỏi giới hạn ban đầu, dần trở nên kỳ lạ.

Hôm đó, Chu Văn đưa Diêu Khâm về nhà như mọi ngày, lúc chuẩn bị rẽ vào ngõ. Diêu Khâm đột nhiên trông thấy có một bóng người quen thuộc đang đứng trước cửa nhà cậu.

... Là Ngụy Thăng!

Tim cậu giật thót, rồi đập liên hồi như chuẩn bị vọt khỏi cổ.

– Dừng xe! – Cậu vội vàng quát lên.

Chu Văn tưởng có chuyện gì, vội vàng phanh kít lại.

Nếu không có đai an toàn, hai người chắc chắn sẽ bị đập đầu về phía trước.

Chu Văn quan sát xung quanh vắng lặng, cũng không có người qua lại, thậm chí chó mèo cũng không, lập tức trầm mặt, quay đầu nhìn Diêu Khâm, lạnh lùng nói:

– Có chuyện gì?

Giờ mới phát hiện ra bản thân suýt nữa thì khiến hai người gặp tai nạn, Diêu Khâm trắng bệch.

Cậu muốn giải thích, nhưng miệng không thốt nổi một lời, cuối cùng đành giữ im lặng. Sau một lúc lâu, cậu mới mở miệng, lí nhí nói:

– Em... Em không muốn về nhà.

Chu Văn luôn mất kiên nhẫn với những hành động khó hiểu của Diêu Khâm, những lúc như thế, anh nhìn cậu chăm chăm, sắc giọng:

– Không muốn về nhà thì cứ xuống xe đi đã, rồi muốn đi đâu thì đi! – Dứt lời liền mở cửa xe.

Diêu Khâm nhất quyết không động dậy, rũ mắt xuống, hai tay siết chặt lấy đai an toàn, môi mím chặt thành một đường thẳng.

Đây là một loại phản kháng trong im lặng.

Chu Văn nheo mắt nhìn.

Thời gian trôi qua bao lâu, hai người vẫn tiếp tục âm thầm giằng co.

Sau đó, giọt nước mắt chảy xuống từ mắt Diêu Khâm đánh vỡ không khí im lặng này.

Chu Văn hừ lạnh, khởi động xe một lần nữa. Lúc xe bắt đầu chuyển bánh, anh tiện tay lấy một chiếc khăn trong ngăn kéo rồi ném về phía Diêu Khâm.

Cậu cắn môi, cầm khăn lên.

Cuối cùng, chiếc xe dừng lại ở trước cửa một nhà hàng đồ tây cao cấp.

Lúc này, Diêu Khâm cũng đã bình tĩnh lại, nhìn cảnh tượng trước mắt có chút choáng ngợp.

– Em không...

– Ăn cơm!

Cậu vừa mở miệng từ chối đã bị chặn họng.

Thế là hai người đi theo bồi bàn đến bàn ăn.

– Em uống gì? – Vẻ mặt lạnh lùng của Chu Văn dần biến mất khi ngồi xuống, rồi đương lúc hai người gọi đồ ăn, anh rút cuộc cũng nhớ ra nên hỏi ý kiến của cậu.

Thế nhưng Diêu Khâm tỏ ra khó hiểu, anh đã gọi hai đồ uống rồi còn hỏi lại cậu làm gì... Chẳng lẽ anh muốn đổi lại ly đồ uống mà anh vừa tự ý gọi cho cậu sao?

Do dự một hồi, Diêu Khâm mới nói:

– ... Sữa bò ạ.

Vẻ mặt Chu Văn đột nhiên sầm xuống.

Diêu Khâm cứng người, vội vàng xoa tay với bồi bàn:

– Nếu không có thì thôi, em...

– Đổi đồ uống của cậu ta thành sữa. – Không đợi cậu nói hết lời, Chu Văn dứt khoát nói.

Diêu Khâm thầm nghĩ bản thân lại làm chuyện mất mặt rồi, mặt cũng đỏ ửng.

Cậu cúi gằm, ánh mắt lơ đãng nhìn bàn ăn trước mặt.

Bàn ăn chạm khắc tinh tế, lúc mới vào cửa cậu cũng thấy thực khách ở đây toàn người ăn vận sang trọng, chắc hẳn nhà hàng rất đắt đỏ.

Nghề giáo viên kiếm bộn vậy sao? Có lẽ vậy... Nhìn quần áo thường ngày của thầy, cho dù cậu không biết nhiều thương hiệu, nhưng cũng biết cách cắt may và chất lượng vải đều cao cấp. Hình như mọi thứ của thầy đều như vậy?

Trong khi cậu đang trầm nghĩ, ánh mắt của Chu Văn cũng đang nhìn cậu.

Diêu Khâm giật mình, tay chân luống cuống, liếc nhìn anh rồi vội vàng cúi gằm mặt xuống.

– Hôm nay ở trường thế nào? – Đột nhiên anh hỏi, giọng nói vẫn lạnh đạm như trước, chẳng có vẻ gì là hỏi han quan tâm.

Chợt bị hỏi, Diêu Khâm kinh ngạc ngược mắt nhìn, thấy ánh mắt kia vẫn đang nhìn mình chăm chăm, cậu vội vàng nghiêng đầu, nhỏ giọng đáp:

– Rất tốt ạ, bọn họ không quấy rầy em nữa.

... Nếu không kể đến việc Ngụy Thăng đứng chờ trước cửa nhà cậu.

“Bọn họ” trong câu nói của Diêu Khâm ám chỉ bọn Trương Hưng Dịch.

Hôm nay không có tiết của Chu Văn, mà hình như anh cũng có việc bận, cả ngày không thấy mặt đâu.

Tan học, Diêu Khâm chạy đến phòng giáo viên tìm, quả nhiên không thấy anh ở đó. Cậu chợt nghĩ đến lời hứa đón cậu về nhà hàng ngày của anh, mới chỉ được mấy hôm mà đã thất hứa. Cậu có cảm giác mình bị lừa, nước mắt cũng chực trào ra.

Nhưng khi cậu đi bộ ra cổng trường, đã thấy chiếc xe đen quen thuộc đỗ ở đấy, bên cạnh là Chu Văn đang sốt ruột xem đồng hồ.

Cậu vui vẻ chạy nhanh đến.

Nhưng chạy được nửa đường, cậu phát hiện thấy ánh mắt của người kia không nhìn về phía mình, mà chăm chú trông ra cửa lớp đằng sau cậu, tâm tình chợt trùng xuống.

Chắc là... đang đợi người khác.

Thế nhưng, lúc cậu định lặng lẽ rời đi, cánh tay bị kéo lại, giọng nói quen thuộc vang lên:

– Em định đi đâu, sao lại mặc thế này?

Diêu Khâm ngẩn người, một lúc sau mới nhớ ra tiết cuối hôm nay là thể dục, nên cậu không mặc đồng phục.

Lúc này, cậu không biết mình nên thấy buồn vì người kia không nhận ra cậu lúc thay quần áo, hay nên vui vẻ vì anh vẫn đến đón cậu nữa.

Ngẫm nghĩ một lúc, có lẽ vẫn nên là về sau.

Nhất là khi người kia bắt đầu quan tâm đến chuyện trường lớp của cậu.

Đáy lòng chợt thấy ấm áp, khó giấu.

Cậu nhếch môi, mỉm cười.

Chu Văn thấy thể hơi giật mình, rồi nhả mắt, ác ý nói:

– Khó coi chết đi được! Rõ ngốc!

Diêu Khâm nghe xong lại ngẩn người, rốt cuộc là nói cậu cười lên khó coi hay ngốc nghếch vậy.

Nhưng hình như cũng giống nhau cả, đều là ác ý.

Nghĩ vậy, cậu mím môi, không cười nữa.

Đúng lúc đó, thức ăn được bưng lên.

Diêu Khâm vốn ăn gì cũng được, nên chưa bao giờ nếm qua những món ăn cao cấp này. Đồ vừa được dọn lên, chắt kín cả bàn, đến nỗi cậu không biết nên đặt tay ở đâu.

Cuối cùng cậu đành cầm cốc sữa lên uống, dính bọt lên mép, nên mỗi lần uống xong, cậu lại vươn lưỡi liếm liếm.

Chu Văn vốn không để ý đến cậu, tập trung ăn cơm, đến lúc phát hiện hành động liếm lưỡi của cậu, mới dừng khựng lại.

Anh nheo mắt nhìn, thấy cậu thiếu niên kia vẫn không biết anh đang nhìn, mà mãi thưởng thức sữa bò tươi, nhanh chóng tu hết một cốc. Đến lúc này, Chu Văn mới cầm cốc đồ uống của mình lên uống một ngụm.

– Hức... – Diêu Khâm khẽ ợ một tiếng, sau đó chợt nhớ ra đây là đâu, mới vội vàng bịt miệng lại.

– Muốn uống nữa không? – Chu Văn hiếm khi không tỏ ra mất kiên nhẫn, mà còn từ tốn xất thịt, thần nhiên nói.

Diêu Khâm nghe xong đỏ bừng mặt, vội vàng lắc đầu, thầm trách bản thân vô duyên.

Đúng thế, cậu không ham ăn, nhưng rất thích sữa.

Chu Văn vờ như không nhìn thấy cậu đang xua tay, gọi bồi bàn đến mang cho cậu một cốc sữa khác.

Tuy Diêu Khâm muốn cản lại, nhưng thấy mọi người xung quanh thấp giọng trò chuyện hoặc im lặng dùng bữa, tự dưng cậu lớn tiếng thì thật kỳ quái, nên chỉ há miệng rồi ngậm lại.

Xong bữa, cậu ăn thì ít, mà tu hết ba cốc sữa.

7. Chương 7

– Giờ này có lẽ hơi sớm, em có đến đúng giờ không? – Lâm Nhã Tinh cầm tờ lịch làm việc đưa qua, ngần ngại lên tiếng.

– Vâng ạ. – Diêu Khâm nhận lấy, gật đầu cái rụp, cố gắng thể hiện quyết tâm.

– Thật ra tại sao Tiểu Diêu phải đổi ca thế? Làm việc cuối tuần thoải mái hơn mà, hơn nữa lương cũng không ít. – Lâm Nhã Tinh rất quý Diêu Khâm, biết cậu là học sinh cấp ba, việc học chắc chắn rất bận, nên mới tò mò hỏi.

– Cuối tuần em phải học thêm, nên... – Diêu Khâm cười nói. – Chị Tinh, nếu không có việc gì, em xin phép đi đây.

– Ừ, em đi đi, lịch làm việc này bắt đầu áp dụng từ tuần sau, nhớ đấy nhé.

– Vâng. – Dứt lời, cậu cắt lịch làm việc đi, rồi cầm thực đơn ra tiếp khách.

Hiện tại Diêu Khâm đang làm việc ở một tiệm bánh ngọt, mở cửa từ 7h sáng đến 11h tối, bởi vì hầu hết nhân viên ở đây đều là nhân viên bán thời gian, nên từ thứ hai đến thứ năm mỗi ngày có bốn ca, còn thứ bảy chủ nhật mỗi ngày hai ca. Diêu Khâm đăng ký làm ca tối từ 7h đến 11h từ thứ hai đến thứ năm.

Tất nhiên học thêm chỉ là lấy cớ.

Nguyên do là vì từ sau buổi tối hôm đó, ba ngày tiếp đó cậu về nhà đều thấy Ngụy Thăng đứng dưới nhà chờ, để tránh mặt nhau hoàn toàn, cậu còn xin chuyển lớp.

Nhưng bây giờ còn có một vấn đề – Chu Văn.

Hôm đó, Chu Văn đột ngột dẫn cậu đi ăn, Diêu Khâm cũng chỉ nghĩ rằng anh đói bụng, nên tiện thể mời cậu đi ăn cùng. Chẳng ngờ rằng từ hôm đó trở đi, cứ đến giờ tan học, lộ trình của hai người không phải về thẳng nhà cậu nữa, mà trước tiên sẽ đi ăn tối, và dù đi ăn ở hàng quán nào, Chu Văn luôn gọi cho cậu một cốc sữa.

Lời từ chối nhiều lần chỉ chực nơi cửa miệng rồi lại nuốt vào.

Giờ cậu chuyển ca làm, nếu tiếp tục như vậy, sẽ không kịp thời gian.

Cho nên, cậu phải từ chối.

Nghĩ trong đầu như vậy, nhưng đến giờ tan học, Diêu Khâm đứng trước cửa phòng giáo viên ngần ngừ một lúc lâu, tay giơ lên rồi lại hạ xuống.

Cuối cùng cậu hạ quyết tâm, nhưng đúng lúc ấy, cửa lại mở toang.

– Em đứng ngoài làm gì vậy? – Chu Văn kéo cửa ra hỏi, nhìn về mặt kính ngạc của cậu.

Thấy cậu vẫn đang sững sờ, lạnh lùng nói tiếp:

– Em vừa đi ngang qua cửa sổ. – Ý rằng anh nhìn thấy cậu đến qua cửa sổ.

Diêu Khâm nghe xong mới hiểu ra, sau đó đỏ mặt, nhưng cậu vẫn không quên mục đích chính, vội vàng chỉnh đốn sắc mặt, hít một hơi rồi nói:

– Thầy ơi, em...

– Đi thôi.

Thế nhưng Chu Văn không cho cậu cơ hội nói xong, xoay người lấy cặp tài liệu, nói bằng giọng một câu rồi rời khỏi văn phòng, đi về phía khu để xe.

Diêu Khâm sững sờ rồi vội vàng đuổi theo.

Ngồi trên xe, Diêu Khâm định mở miệng nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc lúc lái xe của Chu Văn, lại đành thôi.

Cứ như vậy, cậu để lỡ cơ hội.

Lúc hai người yên vị trong một nhà hàng Nhật Bản, gọi đồ ăn, mới bắt đầu nói chuyện.

Đồ ăn đã gọi, nhưng nếu mở miệng ngay trước bữa ăn thì cũng không nên, vì vậy Diêu Khâm vẫn chưa nói, chăm chú uống sữa.

Sữa ấm trôi xuống dạ dày, khiến cậu cảm giác dễ chịu thoải mái hẳn.

Ngoài ra, dưới ánh mắt bình tĩnh đang chăm chú nhìn mình, cậu cũng cảm thấy không khí nóng hơn bình thường.

Dường như nhìn đã con mắt rồi, Chu Văn rút một điếu thuốc ra, hút một hơi, lưng dựa ra sau, chậm rãi nhả khói, nhưng cổ không ảnh hưởng đến cậu.

Rút một hơi dài, anh bắt đầu hỏi chuyện:

– Vừa nãy em định nói gì?

Diêu Khâm giật mình, ngẩng phắt đầu dậy.

Chu Văn cười lạnh:

– Tôi không vô tâm đến mức đó đâu. – Hiển nhiên, anh biết cậu có điều muốn nói.

Dường như luôn luôn bị anh nhìn thấu, Diêu Khâm chợt có chút chột dạ – ngày nào anh cũng chờ cậu cùng đi về, còn lái xe đến tận cửa, thậm chí cả những hôm không có tiết dạy, anh vẫn đến trường đón cậu, dạo này còn hay mời cậu ăn cơm, lại toàn là những nhà hàng xa xỉ, khiến cậu cảm thấy bản thân như đang lợi dụng anh.

Hơn nữa, kể từ hôm đề nghị giao dịch với anh, ngoại trừ nụ hôn lần đó, anh cũng không động tay động chân gì với cậu.

Càng nghĩ, Diêu Khâm càng cảm thấy mình quá phận.

– Không... không có gì ạ. – Cuối cùng cậu lắc đầu, bịa đại ra một lý do. – Thầy suốt ngày mời em ăn cơm, em thấy ngại quá, nên đang nghĩ khi nào phải mời lại thầy.

Không ngờ rằng câu nói này lại khiến Chu Văn hứng thú.

–

Anh nhủ mày, dụi tắt thuốc, ngồi thẳng lên, tay gác má, khước miệng hơi nhếch, châm chọc:

– Ồ? Hóa ra đồ vong ơn phụ nghĩa nhà em cũng biết đền ơn?

Diêu Khâm nghe xong, mím chặt môi. Cậu biết anh nói đúng, từ trước tới giờ đều là cậu lợi dụng anh đưa về nhà, giờ thấy mọi việc có vẻ yên ổn thì tự mình về nhà, ngay cả câu cảm ơn cũng không có.

– ... Em xin lỗi. – Diêu Khâm ngoan ngoãn nhận lỗi.

– Xin lỗi cũng chẳng ích gì, giờ mau nghĩ xem nên mời tôi ăn như thế nào đi. – Dứt lời, Chu Văn chợt giơ tay lên, đầu ngón tay chạm lên môi cậu, nhẹ nhàng lau lau, đưa lên miệng liếm, rồi nhắm mắt, chán ghét nói. – Đúng là sữa cho trẻ con, hứ!

Diêu Khâm ngơ ngác nhìn anh, rồi hai tai phấp phồng, cúi đầu, lắp bắp:

– Vâng.

Tuy vậy, dù hai người dùng bữa ở đâu, anh vẫn gọi cho cậu một cốc sữa ‘trẻ con’.

Đúng lúc này, bồi bàn bưng đồ ăn tới.

Diêu Khâm lơ đãng nhìn đồng hồ trên tay bồi bàn, thấy bây giờ đã là 6h30.

Cậu hốt hoảng... chỉ còn 30 phút nữa thôi.

Nhà hàng hôm nay cũng khá gần nhà cậu, nhưng ăn xong về nhà, rồi lại đi ra ngoài, chắc chắn không kịp.

Phải làm sao đây... Hay là gọi điện cho chị Tĩnh?

Diêu Khâm bóp chặt lấy điện thoại trong túi quần, do dự.

– Ăn đi. – Lúc này Chu Văn đang gõ tay lên bàn, tay kia gác má, như cố tình ngồi xem cậu ăn.

– A... – Diêu Khâm ngẩng đầu, rồi vội vàng cầm bát đĩa lên ăn lấy ăn để, đến mức quai hàm cậu sắp rụng rời, vừa nhai nuốt, cậu vừa hỏi. – Thầy không ăn ạ?

– Tôi không đói. – Chu Văn lạnh lùng đáp.

Nói vậy... nói vậy tức là nếu cậu ăn nhanh, bữa ăn này sẽ kết thúc sớm.

Nghĩ vậy, động tác của Diêu Khâm cũng nhanh hơn, đầu tiên chỉ ăn miếng to vừa, giờ thì cậu tống tất cả thức ăn vô miệng, chưa kịp thưởng thức hương vị thế nào đã vội nuốt xuống, nghẹn thì uống sữa.

– Được rồi! Không muốn ăn thì đừng ăn! – Chu Văn đang cao hứng, nhìn cậu phàm ăn tục uống như vậy cũng cụt hứng, cuối cùng lạnh lùng nói. Dứt lời, anh giật đôi đũa trong tay cậu đi, đặt mạnh xuống bàn.

– Em... – Diêu Khâm bị dọa mới phát hiện ra hành vi bất lịch sự của mình, nếu hai người không ăn trong phòng riêng, hẳn sẽ lôi kéo sự chú ý của rất nhiều người.

Còn Chu Văn thì luôn thiếu kiên nhẫn, nói xong câu kia thì cầm ấn chuông, nói với bồi bàn:

– Thanh toán! – Nói xong, hai tay khoanh trước ngực, mặt trầm xuống, nghiêng đầu nhìn về phía cửa, nhưng nhất quyết không nhìn về phía con người nào đó đang định mở miệng giải thích.

Diêu Khâm thấy vậy, cắn môi không nói gì.

Thanh toán xong, Chu Văn cầm áo khoác đứng dậy, sải bước vào xe.

Diêu Khâm vội vàng đuổi theo.

Vốn cậu tưởng rằng anh sẽ bỏ mặc cậu, nhưng đến nơi, xe vẫn ở đấy, cửa cũng không khóa.

Không dám chần chừ, cậu ngồi vào ghế phó lái, định quay đầu giải thích, nhưng bị anh chặn lời:

– Thất dây an toàn!

Sau đó, bầu không khí áp suất thấp trong xe khiến cậu không thể mở miệng giải thích được.

Về đến cửa nhà, anh cũng không nhìn cậu xuống xe lên nhà như ngày thường, mà chỉ chăm chăm nhìn về phía trước, bộ dáng chỉ chực phóng xe đi.

Đến lúc chiếc xe khuất hẳn, Diêu Khâm thấy mũi mình cay cay.

Nhưng rồi cậu nhớ đến giờ làm việc, bất chấp đau lòng vẫn vội vã chạy lên lầu thay quần áo rồi vội vã chạy xuống.

Sau đó, cậu chộp lấy chiếc xe đạp trong kho rồi phóng tới cửa hàng bánh ngọt.

Lúc chiếc xe đạp ngoặt sang hướng khác, một chiếc xe màu đen vốn tưởng đã rời đi, giờ lại xuất hiện.

8. Chương 8

Nghĩ rằng ‘giao ước’ giữa hai người thế là chấm dứt, lúc tan học Diêu Khâm đi ngang qua phòng giáo viên, không ngờ rằng ngọn đèn quen thuộc vẫn sáng.

Lúc rẽ sang hành lang, cậu nhìn thấy Chu Văn với vẻ mặt sốt ruột đang đứng chờ trước cửa.

Cậu định chạy tới nhưng rồi lại chùn bước – có lẽ thầy đang đợi người khác.

– Em gốc ở đó làm gì thế? – Chu Văn nhíu mày quát.

Diêu Khâm giật mình rồi mới bước nhanh đến, khước miệng vô thức cong lên.

Tuy rằng bị mắng, nhưng tâm trạng cậu trở nên vui vẻ khi biết mình không bị bỏ rơi, dường như có thứ gì đó trong ngực cậu bắt đầu chuyển biến.

Vẫn là đi ăn tối, nhưng hiện tại, Diêu Khâm cố gắng không tự bẽ mặt, không phồng má trợn mắt mà từ tốn nhai kỹ.

Đối với hành động thay đổi thất thường của cậu, Chu Văn vẫn giữ vẻ mặt lãnh đạm, không nói gì, thậm chí cho đến khi cậu tỏ vẻ no bụng, buông đũa, anh chỉ thản nhiên gọi bồi bàn thanh toán.

Thế nhưng, sắc sảo kiêu này lại khiến Diêu Khâm bất an. Bởi vì Chu Văn luôn luôn chỉ chú tâm vào cậu.

– Á... Nhưng thầy vẫn chưa ăn no. – Diêu Khâm ngần ngại, khẽ nói.

Rồi sau đó, Chu Văn lại châm chọc:

– Chẳng phải em đang vội sao?

Diêu Khâm ngạc nhiên, nhưng không đáp lại.

Chu Văn thấy cậu không nói, sắc mặt lại trầm xuống, hừ lạnh rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Áp suất thấp trong xe vẫn duy trì đến tận cửa nhà Diêu Khâm.

Giống như hôm trước, hôm nay Chu Văn cũng không xuống xe, chờ Diêu Khâm vừa xuống xe, còn chưa kịp đóng cửa, anh đã nhấn ga phóng vù đi.

Diêu Khâm nhất thời lảo đảo lùi sau vài bước, lúc đứng vững thì xe đã mất tăm.

... Chắc đến giờ này thì ‘giao ước’ giữa hai người đã chấm dứt thật rồi.

Mỗi lần Diêu Khâm nghĩ vậy, thì tan học hôm sau lại thấy anh đứng đợi ở cửa phòng giáo viên, lộ trình mấy hôm sau đều giống nhau: ăn cơm, về nhà, rồi mới một mình đạp xe đến chỗ làm.

Thế nhưng, bầu không khí cứng ngắc giữa hai người vẫn không thay đổi, lôi kéo ánh mắt của không ít người.

Đối với cậu, ‘giao ước’ này chẳng khác gì một loại tra tấn.

Nhưng Diêu Khâm cũng không hiểu tại sao Chu Văn rõ ràng ghét cậu như vậy, nhưng vẫn tự nguyện đưa đón cậu về nhà, rồi cùng nhau dùng bữa.

Nói đi cũng phải nói lại, chính bản thân cậu cũng chẳng thể hiểu nổi tại sao ngày nào cũng chịu bầu không khí bức bách đến không thở nổi, nhưng hết lần đến lần khác vẫn không để bụng.

Một tuần sau xảy ra một bước ngoặt.

Tan học hàng ngày vội vội vàng vàng đi ăn cơm, ăn xong thì lại học mặt đạp xe đến chỗ làm, cuối cùng cái dạ dày vốn đã không khỏe của cậu bắt đầu giở chứng.

Lúc ấy, Diêu Khâm đang ngồi trên xe Chu Văn về nhà, thầm tính toán xem mình còn bao nhiêu thời gian và đi đường nào ngắn nhất, thì bỗng dừng dạ dày quặn thắt, khiến đầu óc cậu trở nên mê man.

Giống như có một bàn tay vô hình bên trong bụng cậu, ra sức bóp chặt.

Ban đầu Diêu Khâm có thể chịu đựng được, tay siết chặt lấy dây an toàn. Nhưng dần dần, cơn đau càng thêm nặng, cậu run rẩy.

Trước đây cũng đã từng xảy ra tình huống tương tự, cậu cũng biết đây là dấu hiệu của bệnh viêm dạ dày cấp tính, nên ngấm nghĩ một hồi rồi quyết định về nhà uống thuốc là khỏi.

Và tất nhiên, cậu đã xem thường cơn đau này.

Kít—

Đột nhiên xe dừng bánh.

– Em bị làm sao thế? – Bên tai truyền đến giọng nói của Chu Văn.

Diêu Khâm không biết mình có nghe lầm hay không, nhưng lẫn quất trong giọng nói kia dường như là sự lo lắng. Cậu nghiêng mặt sang nhìn anh.

Lúc đó cậu mới phát hiện ra rằng, vì đau quá nên cậu đang co rúm người lại.

... Chẳng trách lại bị phát hiện. Diêu Khâm cười khổ, thầm nghĩ.

Con người là vậy, một khi có người khác quan tâm, sẽ trở nên thật yếu đuối.

Vì thế nên khi cậu liếc mắt nhìn Chu Văn, hai mắt tự dưng đỏ hồng rồi nức nở:

– Đau quá... bụng... đau quá...

Chu Văn nghe xong, cơn giận cũng bùng phát:

– Chết tiệt, tiểu quỷ nhà cậu sao không nói sớm! – Dứt lời, anh khởi động lại xe rồi phóng thẳng tới bệnh viện.

Xe vừa dừng, Chu Văn mặc kệ phản kháng của Diêu Khâm, nhất quyết bế cậu lên rồi bước vào trong bệnh viện.

Vào trong, anh chẳng thèm đăng ký khám mà gọi y tá đang chạy đến:

– Gọi Chu Thủy đến!

Y tá ngẩn người, dù nghi hoặc nhưng thăm nghĩ chắc đây là bệnh nhân cũ của bác sĩ Chu, nên không dám chần chừ, chạy đến văn phòng trưởng khoa.

Nằm trên giường, Diêu Khâm đau đến quằn quại, nước mắt giàn giụa:

– Thầy ơi... đau... đau quá...

Chu Văn nghe cậu kêu rên, bực mình lớn giọng:

– Nín đi! Đau một tý thôi, không chết được đâu! – Tuy nói vậy, nhưng anh vẫn nắm lấy tay cậu. (tsundere rõ ràng :3)

Giống như chết đuối vớ được cọc, Diêu Khâm không giãy giụa nữa, cậu nắm chặt tay anh, cuộn mình lại, run rẩy.

Lát sau, một bác sĩ bước vào, áo blouse trắng rõ ràng là vừa mới khoác, ngay cả cúc cũng chưa cài tử tế, người đó đi theo y tá lúc nãy đến bên giường.

Hắn ta dường như đang nhìn thấy một cảnh tượng khó tin, hai mắt tròn trừng.

Chu Văn nhìn thấy hắn, rồi nhìn sang vẻ mặt hắn, biết tổng người kia đang nghĩ gì, lạnh lùng nói:

– Bác sĩ chuẩn bệnh bằng cách đứng nhìn bệnh nhân kêu đau sao?

Tên bác sĩ kia bấy giờ mới có phản ứng, nghe vậy chỉ cười, nhưng nhìn sắc mặt âm trầm của đối phương, liền vội vàng chỉnh đốn vẻ mặt của mình.

Hắn ho khẽ rồi tỏ vẻ nghiêm túc, tận tụy:

– Để tôi khám xem nào. – Nói xong, bước tới khám cho Diêu Khâm.

Chu Văn định buông tay Diêu Khâm ra.

Thế nhưng lúc bác sĩ chạm tay lên bụng cậu, cậu lập tức run lên, với tay về phía Chu Văn.

Chu Văn lườm tên bác sĩ đang cố gắng nín cười, tức giận mím môi.

Nhưng cuối cùng vẫn đưa tay ra.

Diêu Khâm thấy vậy, lập tức nắm chặt tay anh.

Khám xong, bác sĩ kết luận: viêm dạ dày cấp tính, truyền nước và uống thuốc là khỏe.

Chu Văn nghe xong tròn trừng mắt.

Tên bác sĩ cũng chẳng quan tâm đến anh, dặn dò y tá rồi nhân tiện nói:

– Đêm nay không phải ca trực của tôi, tôi đi về đây, có việc gì cứ ấn chuông.

Chu Văn trở lại về lãnh đạm, liếc hắn một cái, không nói gì.

Tên bác sĩ dường như đã quen với việc này, chỉnh lại thắt lưng rồi chậm rãi ra khỏi phòng bệnh.

Sau đó, Chu Văn giúp Diêu Khâm khóc sưng hai mắt uống thuốc, rồi ngồi xuống bên cạnh cậu.

Thời gian cứ thế trôi qua, người cũng dần khỏe lại.

Chờ đến khi Diêu Khâm khỏe hẳn, đồng hồ đã điểm 9h tối.

Nhìn Chu Văn vẻ mặt lạnh lùng, hai mắt rũ xuống đang ngồi cạnh mình, cậu cắn môi, rớt cuộc mở miệng nói:

– Thầy ơi... – Giọng cậu khàn khàn vì khóc.

Chu Văn ngược mắt lên.

– ... Cho em mượn điện thoại được không? – Diêu Khâm lấy hết dũng khí nói.

Chu Văn nhú mày, nói bằng quơ:

– Gọi điện về nhà à?

Diêu Khâm chớp mắt, lắc đầu.

Gia đình biết cậu đi làm thêm, giờ vẫn chưa phải giờ tan làm, nên không cần gọi điện về nhà khiến họ lo lắng.

Không ngờ rằng, Chu Văn nghe xong, sắc mặt trở nên kỳ quái, một lúc sau mới nheo mắt hỏi:

– Hay là gọi cho người yêu?

Diêu Khâm ngạc nhiên hỏi lại:

– ... Người yêu gì cơ ạ?

Chu Văn không biến sắc, hỏi tiếp:

– Tối nào cậu về nhà rồi lại đi ra ngoài, không phải hẹn hò với người yêu sao?

Nghe xong, Diêu Khâm vội vàng chống tay ngồi dậy, thú nhận:

– Không phải thế đâu, em đi đến tiệm bánh ngọt... làm thêm ạ.

Chu Văn ngạc nhiên, vẻ mặt có chút ngập ngừng khó giấu:

– Thật không?

Diêu Khâm gật đầu.

Rồi đột nhiên, cậu nghĩ đến việc ở trên giường bệnh, nói chuyện người yêu với thầy giáo thật kỳ quái, mặt cũng đỏ bừng, cậu cúi đầu, khẽ nói:

– Thầy ơi, cho em... mượn di động...

Dường như anh cũng phát hiện ra, có chút mất tự nhiên, nói năng cũng không rõ ràng:

– Hừ, tôi biết mà, người như cậu làm sao kiếm được người yêu! – Nói xong ném điện thoại lên giường, rồi đứng lên đi ra ngoài. – Tôi ra ngoài hút thuốc!

Anh bước rất nhanh, giống như có thứ gì đuổi đằng sau, có điểm giống chạy trốn chết. Chết tiệt, biết trước thì đã đến tận nơi nhìn, nhưng với quan hệ giữa hai người, sao có thể làm chuyện đó được?!

Diêu Khâm bị mắng cũng thấy khổ sở, nhưng nhìn thấy chiếc di động trên giường, vẫn cầm lên, ấn số:

– A lô, chị Tinh ạ... vâng, em đây, em xin lỗi... vâng...

Cậu cúp máy, chờ hơn 10 phút mà vẫn không thấy Chu Văn quay lại.

... Chẳng lẽ, đã về rồi?

Cậu mệt mỏi dựa lưng vào thành giường, yên lặng nhìn mu bàn tay đang cầm bình truyền, mũi cay cay.

– Ăn cơm!

Đúng lúc này, cửa phòng mở toang, theo đó là tiếng nói lãnh đạm của Chu Văn. Sau đó, một giọng nói về khó tin cùng bức bối truyền đến:

– Em khóc cái gì?!

Lúc này Diêu Khâm mới biết mình vừa khóc. Cậu vội vàng lắc lắc đầu, đưa tay lau mặt, rồi cúi đầu nói:

– ... Đâu có ạ.

Chu Văn nghe xong, trừng mắt nhìn cậu. Em tưởng tôi là thằng ngốc sao?

Sau đó, anh đặt mạnh cặp lồng cơm trong tay xuống tủ cạnh giường, khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Diêu Khâm biết mình nói dối đã bị phát hiện, mặt đỏ bừng.

Chu Văn mở cặp lồng, lấy ra một cốc cà phê và một túi đường, còn lại đẩy đến trước mặt cậu, nhăn mày nói:

– Ăn cơm.

Cậu giật mình, nhìn bên trong cặp lồng còn có một cốc sữa, ngập ngừng hỏi:

– Thầy không ăn sao?

Chu Văn nghe xong liếc nhìn đồ ăn trong cặp lồng, rồi nhăn nhó như thể anh cực kỳ chán ghét nó, sau đó mới rầu rĩ nói:

– Chỉ có suất ăn loại này. – Sau đó, đổ đường vào cốc cà phê.

Diêu Khâm lúng túng, nhất thời không hiểu việc ‘ăn hay không ăn’ và việc ‘chỉ có suất ăn loại này’ liên quan gì với nhau, nhưng không nản lòng, hỏi tiếp:

– Em tưởng thầy chỉ uống cà phê đen?

Dường như Chu Văn chịu không nổi, lớn tiếng quát:

– Nói nhiều! Ăn đi!

Diêu Khâm cúi đầu nhìn đồ ăn – cơm với rau chân vịt và chả thịt.

Không hiểu tại sao, cậu chợt nảy ra một suy nghĩ: anh không phải không đói, mà là không thích ăn, nên đành phải uống thứ cà phê ngọt lợ kia.

Thực ra, lúc ăn cơm cùng nhau, nếu cậu để ý kỹ sẽ phát hiện ra, nhưng anh che giấu rất kỹ – tuy vẻ mặt miễn cưỡng, nhưng lần nào cũng ăn hết rau.

Cậu lơ mơ đoán được người kia ghét ăn củ cải đỏ, rau chân vịt và việt quất.

Nghĩ vậy, cậu chợt có cảm giác, có lẽ người thầy này không khó gần như cậu tưởng...

– Chẳng lẽ còn muốn tôi đút cho em ăn à? – Đột nhiên bên tai truyền đến giọng quát của Chu Văn.

Cậu vội vàng lấy lại tinh thần, nhìn vẻ mặt ‘chịu-không-nổi-thằng-quỷ-này’ của anh, suýt nữa thì phủ định suy đoán vừa rồi của mình.

Không kịp suy nghĩ tiếp, một chiếc thìa bị nhét vào bàn tay không cầm kim tiêm của cậu.

Không dám chậm trễ, cậu vội vàng xúc một thìa cơm và rau chân vịt đưa lên miệng, nhai nhai rồi nuốt xuống, xong mới nói:

– Rau chân vịt ăn cũng ngon mà.

Chu Văn nghe xong cứng đờ người, dường như không tìm được câu phản bác nào, chỉ đành phần nộ hừ một tiếng.

Cái loại phản ứng này... hóa ra đúng là vậy sao.

9. Chương 9

Hôm sau, Chu Văn vẫn đứng chờ trước cửa phòng giáo viên.

– Lễ mề. – Chu Văn vừa thấy cậu liền nhú mày nói.

– Hôm nay, em phải trực nhật. – Diêu Khâm bình tĩnh nói.

Cậu cũng không rõ tại sao, nhưng từ sau hôm qua, cậu phát hiện ra người thầy này cũng có những tật xấu giống như bao người khác, rồi những lời nói cay nghiệt của anh cũng không khiến cậu phiền lòng nữa, thậm chí cậu còn có suy nghĩ rằng cơn tức giận của anh thường ngày cũng chỉ giống như con nít giận dỗi.

Quả nhiên, Chu Văn nghe cậu đáp cũng không truy hỏi thêm, chỉ quay đầu đi ra chỗ để xe.

Khởi động xe xong, anh nhìn đồng hồ trong xe, thuận miệng nói:

– Chắc sẽ không muộn đâu.

– Dạ? – Diêu Khâm không hiểu.

– Đi làm!

– A, 7h em bắt đầu làm. – Cậu vội vàng nói.

Dừng đèn đỏ, Chu Văn nhìn đồng hồ, tính toán một hồi.

Nếu bọn họ đi ăn trước rồi đi làm thì chắc chắn sẽ bị muộn.

Đột nhiên, Chu Văn lấy một cái hộp trong ngăn kéo xe ra, đáp cho Diêu Khâm, rồi vừa khởi động xe, vừa nói:

– Tôi đưa em đến chỗ làm luôn, đói thì ăn cái kia.

Diêu Khâm mở nắp ra, thấy bên trong là đủ loại bánh ngọt, lại còn là bánh ở cửa hàng ưa thích của cậu nữa.

Cậu nhớ mình đã từng nhắc đến tiệm bánh này, lúc đó hai người đang cùng nhau đi về, cậu vất óc nghĩ ra chủ đề nói chuyện, nói đến tiệm bánh thì chỉ băng quơ một câu “Bánh ở đây cũng khá ngon”. Lúc đó, Chu Văn chỉ lờm cậu khinh thường, không ngờ rằng... anh vẫn nhớ rõ.

Cậu chần chờ, rồi quay sang nhìn một Chu Văn đang nghiêm mặt lái xe, hỏi:

– Thầy mua cho em sao?

Chu Văn giả bộ không nghe thấy, nhưng Diêu Khâm vẫn phát hiện ra khóe môi anh đang giật giật.

Tuy đối phương không trả lời, nhưng cậu vẫn muốn mỉm cười.

Diêu Khâm bóc một cái bánh ra, cầm trên tay, nghĩ thế nào rồi đưa đến miệng Chu Văn, nói:

– Thầy ăn không?

Anh liếc cậu một cái, tuy không nói gì, nhưng trên mặt rõ ràng đang viết – tôi cần cậu bón sao!

Nhưng Diêu Khâm vẫn mặc kệ, nhẹ giọng nói:

– Thầy ăn thử xem, ngon lắm.

Chu Văn không chịu, đến khi dừng đèn đỏ ở ngã tư tiếp theo, mới miễn cưỡng cắn một miếng.

Diêu Khâm thấy thế, mỉm cười mãi không thôi.

Dường như lần đầu tiên nhìn thấy cậu cười, Chu Văn có chút giật mình.

Cho đến khi thấy cậu định ăn tiếp miếng bánh anh vừa cắn dở, anh mới hoàn hồn, vội vàng nói:

– Không được ăn!

Diêu Khâm kinh ngạc hỏi:

– Thầy muốn ăn nữa ạ?

– Ai muốn ăn cái thứ ngọt lợ này! – Anh cau có.

– Thế tại sao...

– Mau ăn đi! – Chu Văn mất kiên nhẫn nói.

Thế là Diêu Khâm cắn một miếng bánh ngay chỗ Chu Văn vừa cắn.

– Em... cắn chết đi được! – Nhìn thấy cảnh đó, anh nhăn nhó mặt mày rồi tức giận nói.

Diêu Khâm tròn tròn mắt nhìn, ánh mắt nhìn miếng bánh vừa bị cắn hai lần, rồi mới giật mình – hai người cắn cùng một chỗ, liệu có bị dính nước miếng?

Sau đó, về mặt cậu trở nên ý nhị. Liệu... thế này có tính là hôn gián tiếp không? Khoan đã, người này có phải là người thầy đã từng cưỡng hôn, từng đùa giỡn thân thể của cậu không vậy...

Diêu Khâm nghĩ đến đó liền cảm thấy không tài nào hiểu nổi. Nhưng nhìn Chu Văn với khuôn mặt nghiêm túc lái xe, cậu cảm thấy cũng có khả năng lắm.

Đương nhiên, cậu không thể nào hỏi trực tiếp người kia rằng “Có phải thầy cưỡng hôn vì hôn gián tiếp không?”. Cậu dám chắc mình sẽ bị ném khỏi xe mất.

Cuối cùng, cậu quyết định im lặng ăn hết hộp bánh, còn uống hết một hộp sữa.

6h35 tối, xe dừng lại trước cửa hàng bánh. Trước khi xuống xe, Chu Văn gọi cậu lại:

– Đây!

Diêu Khâm ngoái lại, thấy anh nhúu mày, một lúc sau anh mới chần chừ hỏi:

– Máy giờ cậu tan ca?

– 11h ạ. – Cậu thuận miệng đáp.

Chu Văn biết câu trả lời cũng không giải thích gì thêm, chờ cậu xuống xe liền khởi động xe rồi phóng đi mất. Cậu nghiêng đầu khó hiểu, đành ôm nghi hoặc đi vào tiệm bánh.

Buổi tối, tiệm bánh không đông khách lắm, đến 10h vẫn không có khách nào. Diêu Khâm tranh thủ làm bài về nhà, làm xong cũng vừa đến giờ về.

Dọn dẹp quán xong, khóa cửa, cậu thong thả đi bộ về phía trạm xe buýt. Đi chưa được bao xa, cậu nghe có tiếng xe càng lúc càng đến gần. Cậu không nghĩ là xe gọi mình, nhưng vẫn tò mò quay đầu, đúng lúc chiếc xe dừng lại bên cạnh cậu. Nhìn chiếc xe màu đen quen thuộc, lại nhìn thấy người lái xe bên trong đang lạnh lùng nhìn mình, cậu cảm thấy có chút bất ngờ.

– ... Thầy!

– Lên xe. – Chu Văn không nhiều lời, buông một câu.

Diêu Khâm nghĩ rằng anh chỉ tiện đường đi qua đây, nhưng lòng vẫn khắp khởi mừng thầm. Yên vị trên xe, cậu ngại ngừng cười, thấp giọng nói:

– Cảm ơn thầy.

Chu Văn giật mình, mặt càng căng cứng, vài lần muốn mở miệng, nhưng rốt cuộc chẳng nói được lời nào. Sau đó, xe dừng lại trước một quán ăn nhỏ mở thâu đêm.

– Thầy ơi, sao lại... – Vốn tưởng rằng anh sẽ chở mình về nhà, không ngờ lại đến đây, cậu khó hiểu hỏi.

– Tôi đói. – Chu Văn liếc mắt nhìn cậu, rồi đi thẳng vào quán.

Diêu Khâm bối rối, ý là muốn cậu đi bộ về sao.

– Còn không đi theo? – Cậu còn phân vân, thì nghe tiếng Chu Văn gọi lớn, đành lập tức đi vào theo.

10. Chương 10

Từ dạo đó, mọi chuyện thay đổi sang một lộ trình mới.

Sau mỗi giờ tan học, hai người vẫn cùng nhau đi về, nhưng điểm đến chuyển thành tiệm bánh ngọt nơi Diêu Khâm làm việc. Lúc đang trên đường, Chu Văn sẽ đưa hoặc bánh mì, hoặc bánh ngọt, hoặc thỉnh thoảng là một cặp ***g cơm nóng hổi cho cậu ăn. Rồi đến khi Diêu Khâm tan làm, Chu Văn đã đứng đợi sẵn ngoài cửa. Sau đó hai người sẽ đi ăn khuya, đôi khi vào hàng quán ăn tử tế, không thì ăn tạm bát mì hay cơm rang. Cuối cùng Chu Văn mới đưa Diêu Khâm về nhà.

Nếu bỏ qua những lời châm chọc và thái độ cẩu kính của Chu Văn suốt quãng đường, thì đây cũng có thể coi là sự chăm sóc hoàn hảo, không chê vào đâu được.

Mỗi lần nghĩ đến, Diêu Khâm đều cảm giác không thật, đến mức dường như việc bị cô lập trong lớp, hay tiếng nói chuyện bất cần đời của Ngụy Thăng ngồi đằng sau cũng chẳng còn gì đáng sợ.

Thế nhưng cậu cũng phát hiện ra rằng cậu chưa bao giờ nghĩ đến việc báo đáp lại sự săn sóc đó.

Tuy người ta vẫn nói thành tích học tập tốt chính là món quà ý nghĩa nhất với thầy cô, nhưng cậu tin chắc nếu thầy Chu biết được, chắc chắn sẽ cười cho cậu thối mũi, nhân tiện đá đều cậu một hồi.

Mặc dù trước đó đã thỏa thuận giao dịch, nhưng hình như thầy Chu đã quên mất, cậu đương nhiên chẳng đại gì mà nhắc lại.

– Haizz..... – Diêu Khâm thở dài thườn thượt.

Tiếng thở dài của cậu cũng khiến một người đang mãi ngó trời ngó đất bên cạnh phải quay lại nhìn.

Đó là một cậu thiếu niên có khuôn mặt rất xứng đáng với hai chữ ‘xinh đẹp’, từng cử chỉ từng động tác đều toát lên vẻ kiêu kỳ, giống như vừa bước ra từ phim của Trương Dương. Là kiểu người hoàn toàn trái ngược với Diêu Khâm.

Hai người quen biết cũng chưa lâu, mới có nửa tháng, kỳ quái hơn là người chủ động kết bạn lại là cậu trai xinh đẹp này – Tiêu Húc.

Cậu ta quay lại nhú mày hỏi:

– Chu Văn đối xử tốt với cậu như vậy là xui xẻo sao?

Diêu Khâm không phát hiện ra cậu ta không gọi Chu Văn là thầy, mà gọi thẳng tên. Có lẽ bởi vì chính cậu cũng giống vậy.

– Không phải vậy. – Cậu lắc đầu.

Thực ra Tiêu Húc biết chuyện cậu với thầy không phải do cậu chủ động kể, mà là vì cậu ta bỗng dưng một ngày quay sang hỏi cậu một câu:

– Đồ hẹp hòi như Chu Văn thế mà lại giúp cậu, đúng là mặt trời mọc đằng tây rồi.

Diêu Khâm không biết tại sao cậu ta lại biết được bản chất thật của Chu Văn, nhưng câu hỏi đó trở thành cầu nối hai người lại với nhau.

Mà hơn thế nữa, tuy rằng biết được mối quan hệ tế nhị giữa cậu và thầy, nhưng chưa bao giờ cậu ta truy hỏi đến cùng, trừ khi cậu tự nói ra. Bởi vậy, Tiêu Húc đúng là một người biết lắng nghe.

Nhiều khi bị Chu Văn xia xói đến sầu lòng, Diêu Khâm cũng sẽ tìm cậu ta kể khổ, không kiêng dè gì.

Mà lần phiền não này cũng là một trong số đó.

– ... Báo đáp á?

Nghe cậu kể khổ xong, khuôn mặt xinh đẹp của Tiêu Húc thoáng kinh ngạc, sau bĩu môi nói:

– Cậu thì biết lấy gì báo đáp chứ? – Ngẫm nghĩ một hồi rồi nói tiếp – Nhưng nếu cậu thực sự muốn trả ơn... thì sao không nấu một bữa đãi thầy? Dù sao thì cậu cũng đâu có tiền mua quà.

Diêu Khâm nghe vậy giật mình, tỏ vẻ khó xử:

– Liệu... thầy có thích không?

Tiêu Húc nhún vai, tỏ ý ‘tùy cậu thôi’. Diêu Khâm mím môi, cúi đầu.

Cuối cùng, cậu vẫn nghe theo lời Tiêu Húc. Tối giờ tan học, như thường lệ Chu Văn chờ cậu cùng về, Diêu Khâm lên xe không vội thắt dây an toàn, mà lén nhìn anh, lưỡng lự nói:

– Thầy ơi...

Chu Văn nghiêng đầu qua, nhướn mắt nhìn cậu.

– À... ờ thì... – Thấy đôi mắt đối phương thoáng lạnh lùng, giọng nói của Diêu Khâm càng lí nhí, chần chừ hơn, cho đến khi thấy đối phương sắp sửa hết kiên nhẫn, giận tái mặt thì mới nói tiếp. – Thầy à, tối nay em được nghỉ làm, em mời thầy đi ăn cơm nhé!

Đổi lại là vẻ mặt ngạc nhiên hiếm thấy của Chu Văn.

Nói xong thì cũng nhẹ nhõm hơn hẳn, Diêu Khâm tiếp tục nói:

– Nhưng mà em không có tiền, nên... nếu thầy không ngại, em muốn tự mình nấu cơm cho thầy ăn ạ.

Lúc này, vẻ kinh ngạc của Chu Văn đã bay biến, anh lại bắt đầu mỉa mai:

– Em bảo đảm đồ em nấu nuốt được chứ?

– Hả... – Diêu Khâm giật mình, một hồi sau mới tiếp. – Chắc là tạm được ạ.

Chu Văn nghe xong nhú mày những không nói gì.

Chiếc xe cuối cùng cũng lăn bánh, hòa vào dòng xe cộ nhộn nhịp.

–

Phải nấu cơm nên hai người đến siêu thị sắm đồ. Sau lần này, Diêu Khâm còn biết thêm ngoài củ cải đỏ, rau chân vịt và việt quất, Chu Văn còn ghét ăn rau thơm, cà tím, măng, thậm chí cả thịt gà! Cái bệnh kén ăn này đúng là khiến người khác phát sợ.

Diêu Khâm thực sự muốn thốt lên tại sao anh có thể phát triển bình thường được với cái chế độ dinh dưỡng lệch lạc thế kia, nhưng chạm phải ánh mắt giết-chết-ai-dám-nói-linh-tinh của Chu Văn, cậu đành nhịn lại.

Sau đó, hai người lái xe rời siêu thị, thẳng tiến đến nhà Chu Văn.

Thực ra Diêu Khâm định đưa anh đến nhà mình, sáng nay cậu cũng hỏi qua gia đình, tối đến sẽ không có ai ở nhà cả.

Thế nhưng cậu xem qua tờ thực đơn không biết từ đâu ra của Chu Văn, liền bối rối... Muốn nấu hết chỗ đồ ăn trong thực đơn, cậu cần lò nướng, nhưng nhà cậu lại không có.

Lúc cậu đang phân vân không biết phải mở miệng ra sao, thì lời nói của Chu Văn đã giải vây giúp:

– Lò nướng nhà tôi làm được cỡ nhỏ này đó.

Thế là địa điểm đổi thành nhà Chu Văn.

Khu Chu Văn ở cách trung tâm thành phố khá xa, nhưng gần đường lớn nên giao thông rất thuận tiện. Bên trong ngoài trừ một vài khu chung cư cao tầng, còn lại đều là biệt thự, điều này khiến Diêu Khâm sửng sốt.

Tuy Chu Văn sống trong khu chung cư, nhưng một căn hộ như vậy mà sống một mình cũng có thể coi là xa xỉ rồi.

Lúc bước vào trong nhà, Diêu Khâm mới chiêm ngưỡng được hết tất cả. Tuy không hiểu lắm, nhưng nhìn tổng thể, cậu có thể cảm giác được dụng ý của cách bài trí trong nhà.

– Ngây ngốc gì đó, còn không vào đi? – Chu Văn đã đi vào nhà, cởi áo khoác rồi ngồi lên ghế sofa, nhưng thấy Diêu Khâm vẫn đứng chôn chân ở cửa, liền gọi cậu.

– Hả... à.

Giọng nói quen thuộc kéo hồn Diêu Khâm trở lại, cậu gật đầu, rồi vào bếp đặt nguyên liệu nấu ăn xuống. Nhìn quanh căn bếp một vòng, cậu đoán chắc ở đây chỉ dùng để đun nước. Đúng lúc này có tiếng nói vọng lại sau lưng, Diêu Khâm quay đầu nhìn thì thấy Chu Văn đang tựa cửa ngó cậu từ hồi nào.

– ... Sao thế ạ? – Cậu khó hiểu hỏi.

Sau đó chỉ thấy Chu Văn nhú mào, khoe miệng nhếch lên, hình như định nói gì rồi thôi, thay vào đó lại trừng mắt với cậu, rồi xoay người đi ra phòng khách, ngồi phịch lên sofa. Diêu Khâm càng mờ mịt hơn.

Tiếp theo, Diêu Khâm bắt đầu xếp nguyên liệu trong túi đồ ra, xong cầm một túi cà chua bi trên tay. Cậu ngắm nghía một lát, rồi lại lục tìm tiếp, lấy ra một lọ dầu trộn salad. Rửa cà chua xong, cậu trộn đều cà chua bi và dầu salad trong bát thủy tinh.

Xong xuôi, cậu bưng bát ra phòng khách. Mà quả nhiên lúc cậu vào phòng khách, Chu Văn đang trưng cái mặt lạnh lùng, một tay cầm điều khiển đổi kênh loạn xạ, một tay kẹp điều thuốc đang nghi ngút khói. Cậu đặt bát lên bàn rồi ngại ngùng nói:

– Bữa tối có lẽ phải chờ hơi lâu, nên thầy ăn tạm món này trước nhé.

Chu Văn ngẩn người, sau đó mặt đổi sắc, có vẻ mất hứng:

– Ai kêu cậu làm món này chứ?

Diêu Khâm nghe xong không khỏi bất ngờ, hỏi lại:

– Thầy không thích sao? – Nghĩ ngợi rồi nói tiếp. – Em cứ tưởng thầy thích, lúc ở siêu thị thầy cứ ngoái lại nhìn...

Dường như không muốn nghe thêm giải thích, Chu Văn trừng mắt nhìn cậu, trầm giọng ngắt lời:

– Tôi cũng đâu có nói là không thích!

Diêu Khâm giật mình, rồi dường như nghĩ đến điều gì đó, mím môi nhin cười:

– Dạ, vậy em đi nấu cơm tiếp. – Dứt lời liền xoay người trở vào bếp.

Sau đó là một hồi nấu nướng chân chính, lúc tất cả món ăn được dọn lên thì đã sắp 8h.

Chu Văn cũng không khách sáo, ngồi vào bàn soi mói, bới móc một lượt, rồi mới ra vẻ miễn cưỡng gắp một miếng thịt lên bỏ vào miệng.

– Có ngon không ạ? – Tuy tin tưởng vào khả năng nấu nướng của mình, nhưng Diêu Khâm vẫn cứ hỏi.

Chu Văn chậm rãi nhai kỹ rồi mới nuốt, sau đó nhướng mày, thản nhiên nói:

– Khó ăn.

– Hả... thật ạ? – Diêu Khâm ngẩn người rồi thốt ra một câu.

Thế nhưng sau đó Chu Văn cũng không buông bát, mà tiếp tục chậm rãi thưởng thức bữa ăn, thậm chí còn gắp thêm mấy miếng thịt nữa. Khổ nỗi Diêu Khâm bị tát gáo nước lạnh đến giờ vẫn chưa phát hiện, chỉ ăn mấy miếng qua loa, cảm giác mất hết khẩu vị rồi. Chu Văn tất nhiên có chú ý thấy, nhưng không nói, chỉ nhếch miệng cười.

Ăn cơm xong, Diêu Khâm cũng không ở lại lâu, mà về nhà ngay. Chu Văn nhún vai, lấy chìa khóa xe chở cậu về. Lúc cậu xuống xe chuẩn bị mở cửa vào nhà, thì anh gọi lại:

– Này, nhóc con!

– ... Dạ?

Về mặt Chu Văn có chút cấu kỉnh, có chút bối rối, anh nói:

– Tuy khó ăn, nhưng trước kia tôi mời cậu ăn nhiều rồi, giờ đến lượt cậu nấu cho tôi ăn đó!

Diêu Khâm ngạc nhiên. Sau khi xe Chu Văn khuất dạng, cậu mới phát hiện – nếu một người chưa bao giờ tự làm khổ mình như thầy Chu đã kêu khó ăn, thì tại sao còn muốn ăn tiếp?

Mãi lâu sau, đôi môi mím chặt của Diêu Khâm mới từ từ giãn ra, cong lên thành một nụ cười.

Tuy đồ ăn mình nấu bị chê, nhưng... tại sao lòng cậu lại cảm thấy vui thế này chứ?

Quả nhiên, ngày hôm sau, Chu Văn tra hỏi thời khóa biểu của cậu, quyết định bữa tối thứ Sáu sẽ đến nhà anh nấu.

11. Chương 11

Diêu Khâm thực sự không hiểu rõ cuộc mối quan hệ giữa mình và thầy được gọi là gì.

Nếu nói chỉ là thầy trò bình thường, thì thành tích của cậu chẳng cần ai phụ đạo, Chu Văn ngoại trừ việc chăm chọc điểm kiểm tra hàng tháng của cậu ra, thì chẳng có một tí ý định dạy dỗ gì.

Nếu nói là không bình thường thì cũng chẳng sai, dù sao trước kia bọn họ từng có một ‘giao dịch’. Thế nhưng ngoại trừ lần hôn môi đầu tiên và lần thân mật trong phòng nghỉ giáo viên sau đó ra, hai người vẫn chưa tiến xa hơn. Hơn nữa, hiện tại dường như bọn Trương Hưng Dịch đã hết hứng với cậu, Ngụy Thăng cũng không đứng canh cổng nhà cậu nữa, cho nên ‘giao dịch’ kia đã không còn cần thiết nữa...

Thế nhưng, thầy vẫn chờ cậu tan học, tan làm, rồi cùng nhau ăn khuya, lại còn đến nhà thầy nấu cơm ăn chung, tất cả đều diễn ra bình thường.

Thực ra, tính cách của thầy chả tốt đẹp gì, người đầu suốt ngày cáu bẳn, luôn luôn mang vẻ mặt khinh thường người khác, quả thực đây là kiểu người cậu không bao giờ chịu nổi, nhưng đôi khi thầy lại tận tình chăm sóc khiến cậu không cách nào từ chối. Và thế là không hiểu từ bao giờ, Diêu Khâm đã quen với sự an nhàn này.

Thế nên lúc Chu Văn đưa cậu đến tiệm bánh ngọt, sau khi cần nhờ chuyện học sinh đi làm thêm ảnh hưởng kết quả học tập trên lớp thế nào, bỗng dưng buông một câu “Ngày mai tôi đi công tác một tuần”, khiến Diêu Khâm ngây ngẩn.

Cậu sững sờ nhìn Chu Văn, lúc xe dừng đèn đỏ mới bật hỏi:

– Thầy không thể không đi sao?

Đáp lại cậu là vẻ mặt kinh ngạc không kém của Chu Văn. Thấy vậy, cậu mới phát hiện câu hỏi của mình bốc đồng thế nào, vội vàng ngậm chặt miệng. Còn Chu Văn hiển nhiên lại khẽ nhếch mép cười châm chọc:

– Em nghĩ tôi giống đám học sinh các em chỉ đến trường để học thôi chắc?

Diêu Khâm cúi gầm xuống, cắn môi dưới. Vẻ mặt này của cậu dạo gần đây ít khi xuất hiện, thậm chí nghe lời mĩa mai của Chu Văn, cậu còn đáp trả lại vài câu. Bởi vậy, Chu Văn thấy cậu như vậy, lập tức bức bối, giận ra mặt luôn. Không khí trầm mặc bao trùm trong xe, cho tới khi đến nơi. Dưới ánh mắt chằm chằm của Chu Văn, Diêu Khâm chỉ đành im lặng mở cửa, xuống xe. Nhưng người mất kiên nhẫn đầu tiên lại là Chu Văn, anh tức giận gọi giật cậu lại:

– Này, nhóc con!

Diêu Khâm chỉ hơi ngẩng đầu lên, dừng chân nhưng không chịu quay lại. Khóe miệng Chu Văn giật giật – mẹ nó, thằng nhóc này còn dám giận đối anh! Đáng giận hơn nữa là bây giờ anh còn phải dỗ dành cậu ta nữa!

Anh gần mạnh từng chữ qua kẽ răng:

– Tôi đi công tác vì việc riêng, sẽ cố gắng về nhanh.

Diêu Khâm ngạc nhiên, vội vàng quay người lại. Đang định mở miệng nói gì, thì cậu đã thấy xe Chu Văn phóng ga rời đi xa rồi. Dõi theo bóng chiếc xe dần khuất, cậu mím chặt môi, khước miệng khẽ cong lên.

Một tuần chắc sẽ mau qua thôi.

Thế nhưng, mọi chuyện lại không được như cậu mong muốn.

–

Tất cả biến chuyển ngay sau khi tin tức Chu Văn đi công tác một tuần được thông báo.

Đầu tiên, đó là mảnh giấy nhẵn lại bị vát trên mặt bàn cậu một lần nữa.

Khi Diêu Khâm nhìn thấy tờ giấy bị vo tròn đột nhiên xuất hiện giữa trang sách giáo khoa của mình, cậu không phản ứng gì. Mọi sự bất nạt, cô lập trước kia nhờ có sự hiện diện của thầy đều trở nên xa xôi, dường như đã trôi về dĩ vãng. Thế nhưng thực tại tàn khốc cảnh báo cậu rằng, tất cả chỉ là ảo giác của cậu mà thôi. Cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng, lan tỏa khắp cơ thể cậu. Diêu Khâm hít một hơi sâu, tay siết chặt mảnh giấy, sau một lúc lâu mới chậm rãi mở ra.

Ngày XX tháng XX năm XX, 7h tối, khách sạn XX.

Diêu Khâm giật mình, não bộ vận động hết công suất, sau đó mặt cậu trắng bệch, bàn tay vò chặt tờ giấy, xé rách làm đôi.

... Buổi tối hôm đó, chuyện cậu cùng thầy đến khách sạn đó ăn cơm, có người theo dõi.

Diêu Khâm lo sợ không yên nhìn ngó xung quanh, Trương Hưng Dịch cùng đồng bọn đang ngồi vẽ nguệch ngoạc lên sách vở, có đứa nằm bò ra bàn ngủ, vẻ buồn chán muốn chết. Không có dấu hiệu nào cho thấy thủ phạm là bọn chúng.

Vậy thì rốt cuộc là ai...

Cậu dường như đã lơ mơ tìm ra được đáp án – cậu sao có thể quên mất người thường đứng chờ trước cổng nhà cậu cơ chứ?

Thế nhưng Diêu Khâm không dám quay đầu lại nhìn. Cậu chỉ sợ sẽ nhìn thấy nụ cười đầy ác ý của Ngụy Thăng.

Những tiết học sau đó, Diêu Khâm không tài nào tập trung nghe giảng được, tâm trí cậu hiện tại đang hoảng loạn.

Tan học, cậu cúi gằm mặt, vội vàng thu dọn sách vở.

– À, Ngụy Thăng, lát nữa cậu có rảnh đi hát karaoke không? Bọn tớ có rủ thêm mấy bạn gái nữa đó! – Tiếng con gái nói vang lên đâu đó gần đây.

– Không được rồi, tối nay tớ bận, các cậu đi chơi vui vẻ nhé. – Sau đó là tiếng nói sang sảng của Ngụy Thăng.

Diêu Khâm chột cứng chờ người, tốc độ thu dọn đồ đạc cũng nhanh hơn.

– Hầy, Ngụy Thăng lúc nào cũng vậy, hai lần trước cũng không đi cùng bọn mình. – Bạn gái nọ tỏ vẻ hờn giận.

– Ấy chà... – Ngụy Thăng cười xòa.

– Này này, các cậu không biết thì thôi, Ngụy thiếu gia của chúng ta buổi tối bận lắm, ví dụ như hôm nay, cậu ta có một tiết mục thú vị đang đợi sẵn rồi. – Đúng lúc này, giọng nói của Trương Hưng Dịch vang lên từ phía cuối lớp.

Động tác của Diêu Khâm bắt đầu rối loạn.

– Hả? Gì cơ gì cơ? Tiết mục gì đấy? – Mấy nữ sinh ríu rít hỏi.

Câu trả lời là gì, Diêu Khâm không muốn nghe thêm nữa, mau chóng kéo khóa cặp, vác lên vai, rồi chạy vội ra khỏi phòng học. Nhưng đúng lúc cậu vừa bước một chân ra khỏi cửa, Ngụy Thăng gọi giật cậu lại:

– Ê, Diêu Khâm!

Diêu Khâm dừng khựng lại.

– Rơi đồ kìa. – Vừa nói, Ngụy Thăng vừa tiến lại gần.

Sau đó, Ngụy Thăng tùy tiện nhét một vật gì đó vào lòng bàn tay cứng ngắc của Diêu Khâm. Khi cậu ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên thấy vẻ ngoài ôn hòa, nhưng ánh mắt lại tràn ngập ác ý của đối phương.

12. Chương 12

Rốt cuộc vẫn không thể trốn được.

Giờ đây sẽ chẳng còn ai đến cứu cậu nữa.

– Đạo này được Chu Văn bảo kê, mày có vẻ sung sướng nhỉ? – Trương Hưng Dịch vừa nói, vừa tiến đến trước mặt cậu.

Câu nói của gã được đám đồng bọn hưởng ứng nhiệt liệt, nhất là lũ người cường hiếp cậu lần trước.

– Trông ngon miệng ghê há?

Trương Hưng Dịch nghe thế chỉ cười cười.

Cầm Diêu Khâm bị bóp chặt, cậu chỉ biết rũ mắt xuống, cắn chặt môi, nhưng hàng mi rung rung của cậu đã biểu lộ nỗi sợ hãi trong lòng.

Vẫn là những kẻ đó, nhưng bây giờ còn có thêm một người đứng cách đó không xa – Ngụy Thăng. Khác hẳn phong thái chính trực trước mặt bạn cùng lớp, lúc này khuôn mặt Ngụy Thăng trở nên âm trầm, cay nghiệt, hằn nhếch mép cười lạnh:

– Được bao dưỡng từ đầu đến chân cơ mà, ngon miệng hơn là phải.

Diêu Khâm không ngẩng đầu lên, sắc mặt càng thêm trắng nhợt.

Dường như khám phá ra được thứ gì thú vị, Trương Hưng Dịch buông tay ra, lùi về sau, đánh giá Diêu Khâm từ trên xuống dưới một lượt, rồi giả bộ hoang mang:

– Tao không ngờ lão này nhiều tiền ghê, đưa mày đến khách sạn xịn thế cơ mà.

Diêu Khâm cắn chặt môi dưới.

– Ố ồ, nói vậy chắc lão ta cho mày nhiều tiền tiêu vặt lắm ha. – Trương Hưng Dịch đút hai tay vào túi quần, cười nham hiểm. – Thế mày cho tụi tao mượn mấy đồng tiêu vặt cái nhỉ?

Diêu Khâm đột nhiên ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn đối phương, rồi lắc đầu nguây nguây – không tính đến việc cậu chỉ là một học sinh, mà dù có tiền, cậu làm sao có đủ tiền cho cả đám người này được!

Hành động này của cậu lập tức chọc giận kẻ đang tươi cười trước mặt. Gã đột nhiên thúc một cú đấm bất ngờ vào bụng Diêu Khâm. Cơn đau bất thành linh khiến cậu hét lên, cậu gập thắt lưng, lảo đảo về sau, toàn thân run rẩy, miệng không ngừng ho khan.

– Mày phải có tiền chứ! – Trương Hưng Dịch phớt lờ tình cảnh bi thảm của cậu, vẫn tiếp tục tươi cười.

Cậu ngẩng đầu nhìn Ngụy Thăng, đôi mắt ửng đỏ vì đau đớn lộ vẻ cầu cứu đến chính cậu cũng không nhận ra. Chỉ tiếc rằng vẻ mặt Ngụy Thăng vẫn giữ vẻ cay nghiệt, khiến cậu hoàn toàn tuyệt vọng. Thậm chí, gã còn nhìn thẳng vào mắt cậu, nói băng quơ:

– Cậu suốt ngày đến nhà lão ta, xong một đêm phải thanh toán chứ, hay là cuối tháng lão mới trả một cục?

Diêu Khâm rùng mình – Ngụy Thăng theo dõi cậu!

Những người khác nghe xong, nghĩ đến chuyện gì, rồi cười quỷ dị, sau nhìn ánh mắt mờ mịt của Diêu Khâm, bắt đầu huýt gió nói:

– Ôi chào thổ con!

– Phí qua đêm đâu...

... Còn có một số từ ngữ Diêu Khâm nghe không hiểu, và cả những lời cực kỳ khó nghe nữa.

Diêu Khâm ra sức lắng đầu, cậu muốn nói sự thật rằng cậu đến nhà thầy nấu cơm thôi, nhưng liệu ai sẽ tin chứ.

Bất chợt ai đó nói to:

– Chi bằng thử chút?

Xung quanh lập tức im lặng, rồi bắt đầu rộ lên.

– Chuẩn rồi, hôn thử cái!

... Tình cảnh ngày trước dường như tái hiện ngay trước mắt. Sắc mặt Diêu Khâm xám như tro. Ban đầu chỉ là pha trò để lẫn lộn, sau thấy trò đùa này có vẻ thú vị, cuối cùng thành trêu chọc không ngừng. Rốt cuộc cũng không chịu được, Diêu Khâm bắt đầu giãy dụa kịch liệt. Nhưng cậu càng giãy dụa, bọn chúng càng hưng phấn, luôn miệng hú hét “Mau giữ chặt tay nó” rồi “Ai đề nó trước đi”.

Ngụy Thăng đầu tiên chỉ định đứng cạnh xem trò vui, ai ngờ tình huống dần trở nên khó kiểm soát, khiến gã cứng người, vội vàng giả bộ lạnh lùng nói:

– Ai thèm hôn hít một thằng đực rựa chứ? – Lời này thốt lên làm đám con trai đang kích động phải đỏ người, rồi lập tức cảm thấy xấu hổ.

Trương Hưng Dịch nghe vậy cũng nhún vai, sau đó lại gần Diêu Khâm đang chật vật dưới đất, vỗ vai cậu rồi nói:

– Này, thổ con, bọn tao lực lượng đông đảo thế này, nhìn lại mày xem có móng bạn bè nào đâu, mày hiểu chưa? – Giọng nói có thương có lượng. – Từ mai về sau, bọn tao ở đây đợi mày... Hừ, nếu dám trốn, mày tự gánh hậu quả, dù sao giờ Chu Văn cũng không có ở đây.

Diêu Khâm không trả lời. Trương Hưng Dịch cũng không để bụng, vỗ tay ra hiệu cho đồng bọn giải tán. Nhưng gã vừa định xoay người, chợt nhớ ra điều gì, lại ghé sát tai Diêu Khâm thấp giọng nói:

– Nếu mày không ngoan ngoãn nghe lời, tao không đảm bảo ngăn cản được bọn chúng động tay động chân đâu...

Diêu Khâm lập tức trợn trừng mắt. Trương Hưng Dịch cười cười, làm bộ như chẳng có việc gì xoay người đi mất, bỏ lại thiếu niên với đôi mắt hoảng loạn đằng sau khu rừng nhỏ. Người rời đi cuối cùng là Ngụy Thăng.

– ... Tại sao chứ? – Tiếng nói yếu ớt như có như không truyền tới từ đằng sau.

Ngụy Thăng dừng bước, ngoảnh đầu lại. Diêu Khâm ngẩng đầu lên, hai mắt rưng rưng nước mắt. Giống như đang độc thoại, nhưng cũng như đang tra hỏi, giọng nói của cậu nghẹn ngào nói:

– Tại sao cậu lại làm vậy... Tôi đã cố tình tránh mặt cậu, chuyển trường đến tận đây... vậy mà sao cậu vẫn không buông tha tôi...

Từng câu nói như lưỡi dao đâm vào lòng Ngụy Thăng. Khuôn mặt vô cảm bỗng nhiên bức ra cơn giận dữ khó kìm nén, gã lớn tiếng quát mắng:

– Là do cậu phản bội tôi!

Diêu Khâm sững sờ.

– Vậy mà bây giờ cậu còn dám cùng tên Chu Văn kia... thật ghê tởm!

Cậu nói cuối cùng còn ẩn chứa sự căm ghét đến tận xương tủy. Nói xong, gã vội vàng bước ra khỏi khu rừng. Nước mắt của cậu rớt cuộc không nhìn được, bắt đầu tuôn trào như đê vỡ.

13. Chương 13

Tuy rằng mỗi tối Diêu Khâm đều đi làm thêm, nhưng tiền lương cũng chỉ đủ cho cậu chi tiêu hàng ngày, chứ để tiết kiệm thì quá khiên cưỡng.

Hơn nữa, Trương Hưng Dịch cũng không nói rõ bọn chúng muốn “tiền tiêu vật” nhiều hay ít, nhưng cậu chắc chắn không phải là ít rồi, đã thế nhân số lại còn đông, khoản chi này cứ thế mà nhân lên gấp bội. Ngày đầu Diêu Khâm miễn cưỡng tiết kiệm được một khoản đem đi nộp, đổi lại được một ngày bình yên. Thế nhưng ngày thứ hai, thứ ba, “tiền tiêu vật” càng ngày càng ít, Trương Hưng Dịch và Ngụy Thăng tuy không nói gì, nhưng vẻ mặt rõ ràng không hài lòng, mỗi lần đếm tiền đều chửi mát mấy câu, ánh mắt nhìn cậu cũng càng ngày càng u ám. Mấy lần nếu không có Trương Hưng Dịch ngăn cản, cậu không biết mình sẽ gặp tai họa gì nữa.

Sáng nay, Diêu Khâm lục tung khắp phòng mình mới moi ra được mấy tờ tiền dúm dó, thế này cũng là may rồi, nhưng mới chỉ bằng một nửa số tiền lúc ban đầu!

... Phải làm sao đây!

– Tiểu Khâm, không đi học à con? – Một người phụ nữ trạc tứ tuần đi ngang qua phòng Diêu Khâm, thấy cậu cầm tiền mặt ngày ngày, mới ngạc nhiên hỏi.

Diêu Khâm giật mình, vội vàng phục hồi tinh thần, mở miệng định nói, nhưng nhìn đến mái tóc để điểm bạc của mẹ mình rồi lại nuốt lời nói vào trong, lắc đầu khê đáp.

– Dạ, con đi bây giờ đây ạ. – Dứt lời, cậu liền dọn dẹp qua loa phòng.

Người phụ nữ mỉm cười gật đầu, rồi xoay người đi ra phòng khách.

– Con đi học đây. – Trước khi ra khỏi cửa, Diêu Khâm quay lại chào mẹ ở phòng khách.

Người phụ nữ gần năm mươi tuổi, đeo kính lão ngồi trong phòng khách mỉm cười gật đầu với cậu.

Ra tới cửa, bước chân của Diêu Khâm trở nên nặng nề, nhưng cậu vẫn cố bước về phía trước.

Không phải cậu chưa từng nghĩ đến chuyện hỏi mượn tiền gia đình, nhưng ý nghĩ này vừa nảy sinh đã bị chính cậu dập tắt – sinh hoạt của cả nhà bây giờ chỉ dựa vào tiền làm thêm của hai mẹ con cùng lương hưu của mẹ, vốn không dư dả gì nhiều, hơn nữa, xin một lần còn được, chứ lần hai lần ba thì sao được, quan trọng hơn là... một mình mẹ nuôi cậu đã không dễ dàng gì, cậu không muốn thêm gánh nặng cho mẹ nữa.

Thêm nữa... chuyện của cậu không liên quan gì đến mẹ cả. Mà quả nhiên buổi chiều hết tiết hai, Diêu Khâm lại nhận được một tin nhắn, nội dung giống y hệt như những lần trước.

Tan học, địa điểm cũ.

– Chắc, có mấy đồng bạc, mua bao thuốc cũng chả đủ! – Đồng bọn đứng cạnh Trương Hưng Dịch đếm tiền trên tay, ngàng đầu hung hăng nói.

Trương Hưng Dịch chỉ nhú mày, mỉm cười:

– Tiền Chu Văn đưa mày không thể ít đến mức này được.

Còn Ngụy Thăng chỉ lạnh lùng liếc nhìn cậu rồi quay đầu đi.

Diêu Khâm cúi đầu, nói lí nhí:

– Hôm nay tôi không mang nhiều tiền... Ngày mai, ngày mai tôi sẽ...

Đúng lúc này, Trương Hưng Dịch đột nhiên dính sát tới. Diêu Khâm sững sờ lùi về sau, nhưng lại bị hắn bắt lấy cánh tay. Cậu sợ hãi trợn trừng mắt, miệng há hốc, run rẩy. Ánh mắt Trương Hưng Dịch nheo lại nhìn đôi môi đỏ tươi của cậu, hắn bật cười rồi nói chỉ để cậu nghe rõ:

– Tiền thực ra cũng dễ kiếm thôi... Mà làm chuyện đó với Chu Văn được, vậy với người khác cũng không sao đâu nhỉ?

Trong nháy mắt, mắt Diêu Khâm trừng lớn hết mức có thể. Trương Hưng Dịch nói tiếp:

– ... Nếu mày không biết cách kiếm tiền, tao không ngại giúp đỡ đâu.

Lúc này, sắc mặt Diêu Khâm đã trắng như giấy, ánh mắt vô thức trông về phía Ngụy Thăng, lại thấy gã đang nhú mày nhìn lại, hình như không biết hai người đang nói chuyện gì, trái lại mấy đứa khác dường như đều đoán được, đang cười đen tối.

Trương Hưng Dịch như đã trêu chọc đủ, liền lùi lại. Đột nhiên thoát khỏi sự kìm kẹp của hắn, Diêu Khâm loạng choạng vài bước. Không chờ cậu đứng vững, Trương Hưng Dịch ra hiệu cho cả bọn rời khỏi.

Bấy giờ, Diêu Khâm mới lên tiếng gọi Ngụy Thăng. Trương Hưng Dịch chẳng hứng thú nghe hai người nói chuyện, nên chỉ liếc mắt qua rồi đi tiếp, cả bọn lâu la cũng vậy. Ngụy Thăng có vẻ khó chịu khi chỉ còn hai người, bực bội quát:

– Có gì nói toẹt ra đi!

– ... Cậu... – Diêu Khâm mở miệng vài lần mới thốt nên lời. – Cậu có biết Trương Hưng Dịch vừa nói gì với tôi không?

Ngụy Thăng nhú mày, đáp lại:

– Tao biết sao được hả! – Dứt lời liền quay đầu bỏ đi.

Diêu Khâm giật mình rồi thở phào nhẹ nhõm, nhưng chẳng mấy chốc sắc mặt lại sa sầm.

Buổi tối, cậu tìm quản lý tiệm bánh nói chuyện.

– ... Em có thể xin ứng trước lương một tháng được không ạ?

Quản lý Lâm Nhã Tinh tuổi sắp sang đầu ba, lúc còn trẻ khởi lập ra tiệm bánh này, còn mở thêm được mấy chi nhánh nữa, nên mọi người đều coi cô là nữ doanh nhân thành đạt, hơn nữa cô cũng rất quan tâm đến các nhân viên vừa làm vừa học trong tiệm, thế nên lúc Diêu Khâm đưa ra đề nghị này, cô cũng không từ chối, nhưng vẫn khó hiểu hỏi lại:

– Em gặp khó khăn gì sao?

– Dạ... Tại nhà trường yêu cầu mua thêm tài liệu học thêm, cả học phí học thêm nữa ạ. – Diêu Khâm cúi gằm mặt xuống, sợ nói dối bị lộ.

Lâm Nhã Tinh cũng biết được một phần gia cảnh nhà Diêu Khâm, đối với khoản chi bất ngờ nảy sinh như thế này, đúng là thêm gánh nặng cho nhà cậu, vậy nên không do dự gật đầu đáp ứng.

– Được rồi, đợi lát nữa em gặp Tiểu Trần lấy tiền nhé.

Diêu Khâm nghe vậy liền rối rít cảm ơn, lòng thầm nghĩ một tháng tiền công chắc có thể nộp được hai lần nữa.

Thầy đã đi công tác được bốn ngày, chắc cậu có thể sống sót qua thời gian này thôi.

14. Chương 14

Ngày thứ năm, Diêu Khâm cuối cùng cũng giao nộp đủ định mức. Thế nhưng điều cậu kinh hoàng nhận ra rằng sau khi Trương Hưng Dịch nhận tiền thì kinh ngạc nhìn cậu, ánh mắt ra chiều hiểu ra, mỉm cười:

– Xem ra mày giàu không ít tiền nhỉ... – Hai mắt đảo vòng, nói tiếp. – Vậy ngày mai nộp gấp đôi cũng không thành vấn đề ha.

Diêu Khâm há hốc miệng, định phản bác thì lại bị Trương Hưng Dịch chặn họng:

– Chắc mày chưa quên lời tao nói hôm trước đâu nhỉ.

Nghe xong sắc mặt Diêu Khâm tái mét. Còn Ngụy Thăng từ đầu tới cuối không nói lời nào, nhưng ánh mắt lại càng tăm tối.

Ngày thứ sáu, Diêu Khâm mang tất cả số tiền lương ứng trước giao nộp.

... Không sao đâu, ngày mai thầy về rồi. Diêu Khâm tự nhủ trong lòng.

Thế nhưng ông trời như muốn trêu đùa cậu, đầu tiết một ngày hôm sau, giáo viên chủ nhiệm mang đến cho cậu một “tin dữ”:

– Thầy Chu Văn sẽ nghỉ thêm một tuần nữa, nên tuần này thầy Lý vẫn dạy thay nhé.

Trong chớp mắt, hai tai Diêu Khâm kêu ong ong rồi cậu chẳng thể nghe được thêm gì nữa.

Một ngày trôi qua, đầu óc càng thêm hỗn loạn, kéo theo nỗi kinh hoàng vẫn chôn sâu trong tim gan. Tới giờ tan học, Diêu Khâm ngơ ngẩn ngồi trong phòng học, mãi một lúc sau mới vo chặt tờ giấy trong tay, chậm rãi rời khỏi lớp.

Không, không thể đến đó được!

Trên người cậu không còn chút tiền nào, nếu đến đó nhất định sẽ bị bọn chúng bắt lại, sau đó sẽ bị đối xử thế nào đây? Đánh đập, nhục mạ, thậm chí có thể bị... giống như lời Trương Hưng Dịch nói, bị cưỡng hiếp...

Khi cậu đi ngang qua phòng giáo viên, đằng sau khung cửa sổ là một màu tối đen. Tuy rằng biết rõ là không thể, nhưng cậu vẫn cứ ôm trong lòng một tia hy vọng, để rồi bây giờ phải thất vọng ê chề. Cậu mơ hồ đi đến cổng trường, chợt không biết mình phải chạy trốn đến nơi nào, vì dù đi về hướng nào, nơi ấy cũng là ngõ cụt. Ánh mắt cậu dõi theo dòng người tấp nập trên đường, nhưng đâu vậy chẳng có ai thèm ngó ngang đến cậu một giây một khắc.

Không ai nghe thấy tiếng gọi của cậu cả...

Cho đến khi cậu phát hiện ra một bóng người đứng đối diện bên kia đường.

... Là Tiêu Húc!

Giống như lang thang trong đêm đen bỗng gặp được ánh sáng, Diêu Khâm sửng sốt. Phải rồi, nếu là Tiêu Húc thì nhất định có thể được! Tuy không thể bảo hộ cậu cẩn thận như thầy, nhưng nếu là cậu ta, chắc chắn sẽ có biện pháp!

Áp ủ hy vọng, Diêu Khâm không màng nguy hiểm, lao qua dòng xe cộ vun vút. Nhưng cậu vẫn còn giữ lại chút lý trí, vẫn để ý đèn giao thông rồi mới để ý thấy một chiếc xe đang chờ tới gần Tiêu Húc. Cậu thấy khuôn mặt xinh đẹp của Tiêu Húc tỏ ra tức giận, cậu ta đá mạnh vào chiếc xe rồi mới xoay người bước đi. Sau đó, từ trên xe có một người đàn ông to cao mặc tây trang bước xuống kéo tay cậu ta lại. Hai người hình như xảy ra tranh cãi gì đó, Tiêu Húc thậm chí còn đẩy ngã người đàn ông kia. Có lẽ thấy bản thân mạnh tay quá, Tiêu Húc đứng im giận dữ, hung hăng mắng đối phương rồi xoay người đi. Còn người đàn ông cũng nóng tính lên, cương quyết lôi kéo Tiêu Húc lại, không cho cậu ta giẫy dụa, nhét vào trong xe rồi phóng xe rời đi!

Diêu Khâm vừa chạy tới nơi sững sờ, hô hấp cũng ngừng lại. Tia sáng cuối cùng cũng bị dập tắt. Cậu đứng im thật lâu, ném tờ giấy vào thùng rác, rồi đi bộ đến bến xe buýt, nhảy bừa lên một chiếc xe bất kỳ.

— Tiêu Húc không rảnh, ngày mai cậu có thể tìm cậu ta cũng được, cậu ta chắc sẽ giúp cậu.

— Thầy có để lại số điện thoại, cậu có thể gọi điện thoại, cầu xin thầy mau về.

— Hôm nay chạy thoát được, ngày mai cậu có thể giả bệnh để không phải đến trường, chờ cho đến khi thầy về.

... Thật sự có rất nhiều biện pháp. Diêu Khâm tự nghĩ. Thế nhưng không có cách nào mà cậu có thể tự mình đảm đương tất cả. Cậu vậy mà không thể sống sót nổi nếu không có sự giúp đỡ của người khác.

Xe buýt chạy chậm rì rì từ trung tâm thành phố đi về phía ngoại ô, cuối cùng dừng lại ở bến cuối. Diêu Khâm bị tài xế nhắc nhở mới giật mình xuống xe. Cậu vừa đặt chân xuống, chiếc xe lập tức quay đầu đi mất.

Cơn gió mang theo vị mặn của biển, đập vào trán cậu, vàng dương lừng lờ phía chân trời, nhuộm đỏ cả bầu trời. Trong vô thức, cậu bước tới gần biển. Bờ biển mùa xuân vẫn còn se lạnh, trời xế chiều người đến đây cũng ít. Bởi vậy cả bãi biển chỉ có mỗi bóng Diêu Khâm.

Cậu ngơ ngác nhìn mênh mông biển cả, rồi đột nhiên cười lớn. Cậu cởi giày, xắn ống quần lên rồi bước chân trần xuống biển. Nước lạnh tràn qua từng kẽ chân cậu, chẳng hiểu sao lại sinh ra cảm giác thoải mái khó tả. Ngẩng đầu lên là bầu trời bao la mà xa xôi, cậu chợt thấy bản thân thật nhỏ bé.

Hoàng hôn buông xuống, thủy triều bắt đầu dâng cao, nước đã cao qua cẳng chân, chạm đến đầu gối cậu. Thế nhưng Diêu Khâm vẫn không suy chuyển, mặc kệ nước biển trào dâng.

Mặt trời cuối cùng chỉ còn là một vệt sáng mờ ảo rồi khuất dạng phía chân trời, đêm tối bao trùm, gió biển càng lúc càng mạnh, ào ào thổi qua. Diêu Khâm vẫn đứng đó, cho đến khi dưới chân đột nhiên nhói lên. Cậu nhấc chân lên, mới thấy một con cua đang kẹp chặt đầu ngón chân mình. Cậu vội vàng gỡ nó ra, máu theo đó mà trào ra. Chẳng biết có đau đớn lắm không mà Diêu Khâm thấy sống mũi cay cay, hốc mắt đỏ lên, rồi nước mắt thi nhau chảy xuống, không thể nào ngăn nổi.

Chân bị thương nên không thể tiếp tục ngâm nước biển được, Diêu Khâm nhảy lò cò về đến bãi cát. Nhưng cậu lục lọi trong cặp sách mãi mà không tìm thấy mảnh khăn hay miếng băng cứu thương nào, chỉ tìm được một con dao để túi.

... Có đôi khi Diêu Khâm nghĩ rằng nếu trước kia cậu chọn ở lại cô nhi viện, chứ không đồng ý theo mẹ nuôi về nhà, thì ít ra bây giờ cậu sẽ chẳng phải bận tâm về mẹ nhiều. Nằm dài trên bờ cát ngắm nhìn biển sao trời, cậu bỗng cảm thấy run sợ, miệng mấp máy thì thào:

— Những vì sao trên cao kia, thật giống thầy...

Chẳng giống như cơn đau dưới chân, vết thương nơi cổ tay lại chẳng có cảm giác gì, tại sao lại thế chứ... Lúc khép đôi mắt lại, Diêu Khâm đã suy nghĩ như vậy.

15. Chương 15

Trước đây Diêu Khâm đã từng băn khoăn không biết trên thiên đường có khung cảnh như thế nào, thiên thần trông ra sao. Và khi cậu năm tuổi, một nữ thiên thần có nụ cười dịu dàng đã đến và nắm lấy tay cậu. Còn hiện tại, cậu cũng đã đặt chân đến thiên đường thật sự...

Lúc Diêu Khâm mở mắt ra, thấy bốn phía một màu trắng tinh đến chói mắt. Thế nhưng không chờ cậu ngấm kỹ “thiên đường”, một giọng nói quen thuộc vang lên bên cạnh:

— Rốt cuộc cũng tỉnh rồi sao? – Ẩn trong lời nói là sự mỉa mai khó giấu, khiến Diêu Khâm chợt giật mình.

Cậu hơi nghiêng đầu sang nhìn, lại thấy Chu Văn mặt lạnh băng, tay cầm thuốc lá đứng giữa chốn “thiên đường”. Diêu Khâm ngẩn ra, rồi mới phát hiện bản thân không phải đã thăng thiên, mà đang nằm trong bệnh viện nồng nặc mùi thuốc sát trùng. Sau đó mọi chú ý của cậu đều dồn lên người Chu Văn, bởi vì hai

người không gặp nhau được một thời gian rồi, thậm chí cậu còn nghĩ rằng những lần gặp gỡ kia đã là chuyện kiếp trước.

– Thầy... – Diêu Khâm thở gấp, tiếng gọi nghẹn lại bên bờ môi, ánh mắt tràn ngập vui mừng.

Thế nhưng đối phương lại chẳng phản ứng gì, ngược lại còn cười lạnh, xấu xa phà một hơi thuốc vào mặt cậu. Diêu Khâm lập tức bị sặc, ho khan dữ dội, thân thể đang vốn suy yếu, thêm cơn ho đến đau tim phế phổi này nữa làm cậu chỉ biết co rúm người lại trên giường. Định đưa tay lên che ngực, chẳng may lại đụng trúng miệng vết thương.

– Á!

Cơn đau dưới cổ tay khiến cậu phải thét lên, cũng giúp cậu nhớ lại hành động trước đó của mình. Sắc mặt Diêu Khâm càng thêm tái nhợt.

– Nhớ lại chưa? – Giọng nói lạnh lùng của Chu Văn lại vang lên.

Diêu Khâm không biết vì sao mình lại nằm ở bệnh viện, và tại sao thầy lại xuất hiện ở đây, quan trọng hơn nữa là lúc bị thầy phát hiện ra chuyện tự sát, bỗng nhiên cậu lại trở nên kích động, vội vàng ngược lên giải thích:

– Thầy ơi, em không... – Lời vừa thốt ra miệng, lại nhìn thấy vẻ mặt sắc mùi khủng bố của đối phương, lại đành nuốt về.

Dường như nghĩ đến điều gì, ánh mắt Chu Văn đột nhiên bốc đầy lửa giận. Diêu Khâm nuốt nước miếng, đáy lòng dấy lên sợ hãi, cả người vô thức lùi về sau. Mà đúng lúc này, mọi chuyện bất thành linh xảy ra!

Chu Văn đột nhiên ném điều thuốc xuống sàn, xô chiếc tủ đầu giường ngã chổng chơ, một tay túm lấy Diêu Khâm, sau đó xoay người áp chế cậu trên giường, tay còn lại ra sức bóp chặt cổ cậu!

– Um! – Đột nhiên bị siết cổ, đầu gối đụng trúng cạnh tủ, Diêu Khâm chỉ kịp ứ ớ kêu.

Mặc kệ vết thương cổ tay, cậu lấy hết sức lực gỡ bàn tay của Chu Văn ra. Thế nhưng Chu Văn vẫn không hề suy chuyển, liều mạng đè cậu xuống, bàn tay trên cổ càng lúc càng siết chặt. Diêu Khâm khó tin trợn trừng mắt. Cùng lúc đó, tim cậu thất lại vì tia tàn bạo trong mắt Chu Văn. Đường như nhận ra được nghi hoặc của cậu, Chu Văn nhếch mép, cay nghiệt nói:

– Chẳng phải em muốn chết sao? Còn dám tự sát cơ mà... Giờ tôi giúp em hoàn thành tâm nguyện!

–

Diêu Khâm sững sốt, sau mới hoàn hồn há miệng định nói, nhưng cổ họng bị chặn, chỉ có thể kêu vài tiếng vô nghĩa. Tay Chu Văn càng ngày càng dùng sức, mặt Diêu Khâm từ đỏ bừng chuyển thành trắng bệch, ngay cả hai mắt cũng dần mất đi tiêu cự. Cậu nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo của đối phương, đầu óc hỗn loạn, hai ***g ngực cố gắng phập phồng, nhưng đổi lại chẳng được chút không khí nào, chỉ thấy hô hấp càng lúc càng khó khăn!

Chưa bao giờ cậu cảm giác sâu sắc rằng cái chết đang đến gần, ngay cả khi nằm trên bãi cát cũng vậy... Giờ đây tất cả dường như đang bị ép chặt đến tận cùng, dồn nén muốn bộc phát. Nỗi khiếp sợ cùng cực âm ỉ dưới đáy lòng cũng ồ ạt trào dâng, khiến Diêu Khâm ra sức giãy dụa, thân thể đang co cụm lập tức phản kháng mạnh mẽ!

– Hự!

– Hộc!

Bàn chân đá thẳng vào bụng đối phương, khiến anh phải kêu lên, lực siết cổ cũng lỏng bớt. Thế nhưng một giây tiếp theo, cơn thịnh nộ của đối phương càng tăng tiến, bàn tay càng thêm dùng sức.

– Hư...

Diêu Khâm cũng gồng mình lên, tay chân đầm đã loạn xạ hồng thoát khỏi bàn tay tử thần. Nhưng khi cậu phát hiện ra, ngoại trừ lần đầu tiên phản kháng thành công, từ sau đó cậu hoàn toàn không thể lay chuyển đối phương thêm một phân nào. Diêu Khâm cảm nhận rõ ràng thấy mọi sức lực trong cơ thể đang bị rút

sạch. Ngay tại thời điểm cậu định nhắm mắt xuôi tay thì bàn tay trên cổ lại nổi lổ, sau đó có tiếng nói từ phía trên:

– Nếu em còn dám tái phạm, tôi nhất định sẽ làm tới cùng! – Rồi cổ cậu được buông tha.

– Khụ khụ...

Không khí đột nhiên tràn vào buồng phổi khiến Diêu Khâm ho kịch liệt, ***g ngực phập phồng lên xuống, điên cuồng hít không khí vào, xong cả người nằm xụi lơ ở trên giường. Chu Văn đứng cạnh giả bộ không quan tâm, thờ ơ lạnh nhạt.

Một lúc lâu sau, cuối cùng cũng hít thở thông thuận, Diêu Khâm mới ngẩng đầu lên, nhìn vẻ mặt lạnh như băng và đôi mắt bập bùng lửa giận của đối phương.

Diêu Khâm thực sự không hiểu được tại sao lúc ấy mình lại có suy nghĩ đó, hối hận, mừng rỡ, sợ hãi xáo trộn thành một mớ bòng bong trong đầu cậu, chẳng thể phân biệt nổi, rồi cuối cùng tất cả biến thành nỗi uất ức nghẹn ứ. Bàn tay cậu run rẩy nắm chặt lấy bàn tay đặt bên người Chu Văn. Anh cũng không gạt tay cậu ra, chỉ nheo mắt nhìn, như đang tự hỏi xem thằng nhóc này tính làm gì đây. Diêu Khâm được thể càng níu chặt hơn, mặc kệ miệng vết thương đã toác miệng, máu thấm ra cả lớp băng bó. Dần dần, cậu đã ôm trọn lấy thất lưng Chu Văn, vùi đầu vào lòng anh...

– Hu hu ô ô... Thầy... Thầy ơi... hu hu... – Bỗng nhiên cậu òa khóc.

Chu Văn kinh ngạc nhìn đứa trẻ ôm chặt lấy mình, nước mắt khóc.

– Hu hu... Thầy... đã về... đã về rồi... – Tiếng khóc có lúc chói tai, có lúc chỉ rưng rức như tiếng mèo kêu.

Chu Văn dần giãn mày, dùng bàn tay còn lại gỡ cánh tay đang ôm chặt mình ra, kéo người đang vùi đầu khóc dậy, quả nhiên thấy một khuôn mặt tèm lem nước mắt, đôi môi cũng nhẹp nước, tiên diễm đến mức, hai hàng lông mi dính chặt lại... khiến lòng người xốn xang.

Khóe miệng Chu Văn run run, kiềm chế dữ lắm mới đưa tay lau chùi hai bên mắt ướt đẫm nước của cậu, khẽ giọng trách mắng:

– Xấu muốn chết!

Diêu Khâm cũng mặc kệ, vẫn thút thít khóc.

16. Chương 16

Chu Văn quãng lại một câu “Tôi phải về trường” rồi bỏ Diêu Khâm ngẩn ngơ một mình ở bệnh viện, cho đến khi cửa phòng bị mở ra một lần nữa.

Cậu tưởng thầy quay lại, mặt mũi hớn hở chào đón, ai ngờ nhìn thấy người đến xong thì đơ ra một lúc, rồi mới miễn cưỡng mỉm cười. Thế nhưng vẻ thất vọng trong mắt sao giấu được người sành sỏi. Khuôn mặt xinh đẹp của người vừa tới liền lộ ra nụ cười châm chọc:

– Sao thế? Tưởng Chu Văn sao?

– Tiêu Húc... – Diêu Khâm đỏ mặt oán trách.

Người vừa tới – Tiêu Húc chỉ nhún vai, giơ cặp ***g cơm trên tay lên, nói:

– Tổ mang cơm trưa đến cho cậu nè. – Nói xong thì ngồi kế bên giường, bắt đầu bày thức ăn.

Diêu Khâm lúc này mới chợt nghĩ ra...

– Tiêu Húc, sao cậu biết tớ nằm viện?

Thực ra Tiêu Húc và cậu không học cùng lớp, nên dù cậu có nghỉ học thì cậu ta cũng đâu thể biết được. Huống chi cậu ta còn biết rõ cậu nằm phòng bệnh nào. Tiêu Húc nghe cậu nói vậy, sắc mặt bỗng dưng kích động hẳn, đầu tiên là đơ mặt nhìn, sau đó là kinh ngạc đến khó tin:

– Diêu Khâm, tớ không ngờ cậu lại là đồ vong ân phụ nghĩa như vậy nha.

– ... A? – Diêu Khâm mờ mịt.

Cậu nhớ rõ hình như thầy cũng đã từng nói vậy với cậu.

Tiêu Húc trợn tròn mắt, nói:

– Chẳng nhẽ cậu không biết chính tớ là người đưa cậu đi viện à?

– ... Hả? – Diêu Khâm ngạc nhiên – cậu vẫn tưởng là thầy chứ. – ... Thầy không nói cho tớ biết mà.

Tiêu Húc nghe xong, khóe miệng run run, nghiến răng nói:

– Chu Văn đúng là đồ qua cầu rút ván!

Sự việc hôm đó là thế này, sau khi Tiêu Húc bị nhét lên xe, quay đầu lại có nhìn thấy Diêu Khâm mặt mũi tái nhợt, ngờ ngàng đứng bên vệ đường. Khi đó, trực giác của cậu ta linh cảm chuyện không lành, nhân lúc đang muốn xả bất mãn trong lòng, mới ra lệnh cho người kia đuổi theo Diêu Khâm. Xe buýt đi một đoạn lại dừng, trên đường cậu bị mất dấu, cuối cùng đi đến bến cuối mới tìm thấy Diêu Khâm đang mê man nằm trên bãi biển.

Tiêu Húc đương nhiên biết chuyện Chu Văn đi công tác, vì anh cũng dạy lớp Tiêu Húc nữa. Chuyện đến mức này, cậu ta tìm mọi cách tìm được số điện thoại của Chu Văn rồi lập tức gọi đến kể lại mọi chuyện. Quả nhiên chưa đến một ngày sau, Chu Văn đã có mặt. Người cần tới cũng đã tới rồi, cậu ta tự biết mà rời khỏi. Đến trưa gặp Chu Văn dưới sân trường, cậu ta đoán chắc Diêu Khâm chưa ăn cơm trưa, nên bắt người nào đó đi nấu một cặp ***g cơm rồi mang đến bệnh viện. Thế nhưng Tiêu Húc không ngờ rằng Chu Văn không hề nhắc đến cậu, lại còn cướp công luôn. Tuy cậu ta ghét thói kẻ công, nhưng vẫn cảm thấy khó chịu.

– ... Thầy chăm tớ cả buổi sáng rồi mà. – Diêu Khâm sau khi biết được ngọn nguồn nhất thời không biết phải nói gì, nhưng vẫn quả quyết bệnh vực Chu Văn.

Tiêu Húc chỉ biết trừng mắt nhìn cậu, hàm hồ nói:

– Nếu không tại hần, cậu đã không thành dạng này.

– ... Không phải đâu, là do tớ nhu nhược. – Diêu Khâm lắc đầu, lí nhí nói.

Tiêu Húc hết nói nổi, cũng chẳng thèm trách mắng thêm.

Thực ra cậu ta cũng hơi áy náy, biết Chu Văn đi công tác thì thể nào Diêu Khâm cũng sẽ bị bắt nạt. Nhưng cậu ta tưởng rằng Chu Văn đi rồi nhưng cái uy vẫn còn dư âm, nên có lẽ cũng không gặp rắc rối gì, ai dè mọi việc lại thành ra thế này. Vì suy nghĩ đó mà mấy ngày tiếp theo, Tiêu Húc đều mang cơm trưa và cơm tối đến, y như chăm sóc người thiếu ăn, khiến Diêu Khâm kinh ngạc không thôi.

Thế nhưng tâm trạng của cậu cũng chẳng vui vẻ hơn là bao. Bởi vì từ hôm đó, thầy không đến thăm cậu nữa.

–

Ban đầu cậu còn tự an ủi rằng chắc thầy đi công tác nhiều ngày, công việc dồn ứ lại nhiều nên mới bận rộn, nhưng chờ đến ngày thứ ba vẫn không thấy bóng dáng đâu, Diêu Khâm bắt đầu cảm thấy bất an.

– Sao không ăn nữa đi? – Tiêu Húc chống má ngồi nhìn đối phương chọc cơm.

Diêu Khâm mím môi, buông bát cơm xuống, hơi do dự rồi lại lắc đầu. Còn Tiêu Húc có vẻ như đi guốc trong bụng cậu, mở miệng bốn cợt:

– Cậu an tâm, mọi chuyện xong xuôi thì Chu Văn sẽ đến, bọn Trương Hưng Dịch kia sắp bị đuổi học rồi, cả cái tên Ngụy Thăng đó nữa.

Diêu Khâm nghe xong giật mình:

– Thật sao?

Phản ứng của cậu khiến Tiêu Húc khó hiểu, mới hỏi lại:

– Cái gì thật?

– Cậu nói Ngụy Thăng sẽ bị đuổi học? – Diêu Khâm nín chặt cánh tay Tiêu Húc tra hỏi.

Tiêu Húc ngạc nhiên:

– Cậu không biết sao?

Diêu Khâm lắc đầu. Tiêu Húc nhíu mày, nghĩ tới chuyện gì, bật cười nói:

– Tôi biết ngay mà, chắc chắn Chu Văn giấu cậu vụ này... Cậu không biết chứ, từ khi Chu Văn về trường, lập tức trình báo vụ việc với hiệu trưởng, còn báo cả cảnh sát, buộc ban giám hiệu phải xử lý bọn Trương Hưng Dịch. Tuy gia cảnh nhà Trương Hưng Dịch thuộc dạng khá, nhưng bối cảnh nhà Chu Văn cũng không vừa, hiệu trưởng không còn cách nào khác, đành phải theo luật mà làm. Nghe nói sáng nay bọn chúng mới được đồn cảnh sát thả về, nhưng chắc chắn sẽ bị đình chỉ học.

Diêu Khâm ngơ ngác nghe Tiêu Húc nói, một lúc lâu sau mới tiêu hóa hết lượng thông tin vừa nhận được, không khỏi thất thần. Cậu không ý kiến gì vụ đuổi học đám Trương Hưng Dịch, dù sao từ trước tới giờ gã toàn cầm đầu cả bọn đi ức hiếp cậu, nhưng còn Ngụy Thăng...

Bất chấp quy định cấm bệnh nhân ra ngoài, Diêu Khâm tranh thủ lúc Tiêu Húc đi gặp bác sĩ, thay quần áo rồi vội vàng đến trường tìm Chu Văn. Vừa ra khỏi phòng bệnh, cậu nhìn thấy một dáng người quen thuộc đang quanh quẩn ở tầng dưới.

– ... Ngụy Thăng?

Diêu Khâm gọi thử, vì cậu cũng không dám chắc thiếu niên tiểu tụy trước mặt mình đây là con người có nụ cười tỏa sáng ngày xưa hay không. Nghe thấy tên mình, người nọ hoảng hốt ngẩng đầu nhìn, thấy cậu liền biến sắc.

Hai người đối diện nhau một lúc lâu, Diêu Khâm mới nhớ ra gì rồi nói:

– Tôi nghe nói cậu... ở trường không tốt lắm, là thật sao?

Vốn cậu định nói ‘nghe nói cậu bị đuổi học’, nhưng nghĩ đến việc đối phương bị như vậy một phần cũng là do mình, nên không dám nói thẳng, đành phải nói tránh đi. Mà Ngụy Thăng dường như không nghe thấy câu hỏi của cậu, chỉ dò xét cậu từ đầu tới chân, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở cổ tay băng bó của cậu, rồi nói:

– Cậu có khỏe không?... Bác sĩ có nói bao giờ được xuất viện không?

Diêu Khâm cúi nhìn tay mình, vết thương cũng đã khép miệng, thấp giọng nói:

– Ừm, cũng đóng vảy rồi.

Nghe vậy, sắc mặt căng cứng của Ngụy Thăng lúc này mới thả lỏng, một tay đưa lên đỡ trán, che đi biểu cảm trên khuôn mặt. Sau đó Diêu Khâm nghe thấy người đối diện thì thào bằng giọng nói nhẹ như gió thổi, nhưng ẩn chứa biết bao cảm xúc khó đặt tên:

– Xin lỗi cậu... Diêu Khâm, may quá, cậu không sao cả...

Diêu Khâm kinh ngạc. Sau đó, không đợi cậu đáp lời, Ngụy Thăng liền xoay người vội vã rời đi.

Diêu Khâm lại nghĩ tới lời Tiêu Húc nói lúc nãy, cậu ta nói đám Trương Hưng Dịch, chắc hẳn bao gồm cả Ngụy Thăng, sáng nay mới được bảo lãnh ra ngoài, cũng có nghĩa rằng có lẽ Ngụy Thăng vừa được thả liền chạy tới nơi này luôn.

Trong khoảnh khắc, tâm tình Diêu Khâm trầm mỗi ngón ngang.

17. Chương 17

– Oa!

– Cho con, cho con với...

.....

Tiếng cười đùa của đám trẻ con vang vọng một khoảng sân, nhưng có một đứa trẻ ngồi dưới gốc cây phong vẫn im lặng nhìn xuống đất, như thể dưới mặt đất có thứ gì đó cực kỳ hấp dẫn. Đứa trẻ này có làn da trắng nõn, đôi mắt to tròn, ngoại hình thanh tú, đáng ngồi xổm trông càng giống búp bê.

– Diêu Khâm! – Đột nhiên có người gọi tên nó.

Đứa trẻ nghe tên mình liền ngẩng đầu lên, nhìn thấy người đang đi tới lập tức nhoẻn miệng cười, thoáng vẻ ngượng ngùng, đáp lại:

– Ngụy Thăng!

– Mọi người đều đi lấy quà rồi, sao cậu không đi? – Người tới là một đứa nhóc chạc tuổi Diêu Khâm, sở hữu một nụ cười sáng chói và giọng nói âm áp.

Nhóc Diêu Khâm không trả lời, chỉ cười cười lắc đầu. Ngụy Thăng cũng biết số trẻ con trong viện cô nhi rất đông, vả lại với tính tình như Diêu Khâm, không đời nào có chuyện chen vào đám đông tranh giành quà, quả thực là hơi quá sức nó, vậy nên cũng không nói gì thêm, rồi ngồi xuống cạnh nó, ghé sát mặt vào hỏi:

– Cậu nhìn gì thế?

Tiểu Diêu Khâm chỉ tay xuống đất, mỉm cười đáp:

– Đàn kiến đang chuyển nhà, chờ theo nhiều đồ ăn ghê.

Tiểu Ngụy Thăng nhướn mắt lên nhìn cho rõ, quả nhiên thấy một đàn kiến thật dài quanh co đến tận nơi nào đó. Thế nhưng thằng bé không hiểu cái này có gì hay ho mà khiến Diêu Khâm say mê đến vậy. Tuy tuổi còn nhỏ, nhưng thằng bé biết rõ chính vì loại sở thích này mà Diêu Khâm khó hòa nhập với tập thể. Sau đó nghĩ đến chuyện gì đó, nó hào hứng nói:

– Phải rồi, quà hôm nay là của một đôi vợ chồng cực kỳ giàu nha, nghe nói bọn họ muốn nhận nuôi một đứa con.

Tiểu Diêu Khâm giật mình, níu tay đối phương, mừng rỡ nói:

– Chẳng lẽ bọn họ chọn cậu? – Dừng một chút rồi tiếp. – Thật tốt quá rồi Ngụy Thăng, cậu được ra ngoài rồi, sau này nhớ về thăm tổ nha.

Tiểu Ngụy Thăng nghe vậy vội vàng lắc đầu:

– Không phải đâu, vẫn chưa quyết định chọn ai, tổ nghĩ lát nữa viện trưởng sẽ tập trung mọi người lại rồi mới chọn.

Tuy nói vậy, nhưng mặt đứa trẻ vẫn không giấu nổi vẻ hưng phấn. Dù sao thì trong viện này, xét thông minh lanh lợi hay diện mạo khí chất, Ngụy Thăng có thể xem là nổi trội nhất, khả năng được chọn rất cao. Tiểu Diêu Khâm cũng đồng ý với quan điểm đó, liền mỉm cười, ôm chặt cánh tay thằng bé, nói:

– Nhất định sẽ chọn cậu mà.

Lần này Ngụy Thăng không nói gì.

Đến trưa, đôi vợ chồng kia muốn gặp mặt tất cả trẻ con trong viện, cho nên quyết định ở lại dùng cơm cùng mọi người. Vì muốn tạo ấn tượng tốt với họ, lũ trẻ hôm nay đặc biệt ngoan ngoãn, ăn xong liền rửa tay sạch sẽ, sắp xếp bát đĩa gọn gàng. Ngụy Thăng còn được vợ chồng kia khen ngợi tận hai lần. Trái lại, biết

trước mình sẽ không được chọn nên Diêu Khâm vẫn tỏ ra bình thường, hàng ngày thế nào thì hôm nay vẫn thế.

Sau đó có một đứa bé không cẩn thận làm vỡ bát, tay còn bị mảnh vỡ cửa rách. Đứa bé cố không khóc, nhưng hai mắt đã rưng rưng, ngược lên nhìn đôi vợ chồng. Vị phu nhân trông thấy, vội vã lấy khăn tay cầm máu cho nó. Tiểu Diêu Khâm thấy thế cũng giật mình, nhanh chóng đi tìm băng cứu thương định giao cho bà ta, thì một bé gái khác giành mất rồi đưa cho vị phu nhân kia, nhân tiện chiếm thêm cảm tình. Tiểu Diêu Khâm cũng không để bụng, dù bị đẩy về phía sau ngã sông xoài. Ngụy Thăng chứng kiến được sự việc từ đầu đến cuối, cau mày như ông cụ non, chạy qua đỡ Diêu Khâm dậy. Nhưng chuyện khiến tất cả lũ trẻ thất vọng là đôi vợ chồng kia trước khi rời khỏi cũng không đưa ai theo cùng, chỉ nói rằng khi nào rảnh sẽ lại đến thăm.

Ngày hôm sau, trời còn tờ mờ sáng, Tiểu Diêu Khâm đã bị đánh thức. Lúc đang mơ màng, tay đã bị nhét giẻ lau cùng một chậu nước.

– Ngụy Thăng?

– Đừng nói gì cả, mau đi lau cửa sổ trong phòng học đi. – Ngụy Thăng đặt ngón trỏ lên miệng, nói thì thầm.

Tiểu Diêu Khâm tuy không hiểu mô tê gì, nhưng vẫn cứ làm theo. Thật ra hàng ngày viện trưởng đều phân công một đứa trẻ đi trực nhật, nhưng lũ trẻ trong viện đều bé tuổi, phòng học cũng chỉ dùng để chơi trò chơi, nên công việc lau dọn thường bị bỏ qua.

Bởi vậy lúc Diêu Khâm cúi cọ xong xuôi thì trời cũng đã sáng chạng, khuôn mặt nhỏ bé đã lấm tấm mồ hôi. Khi vừa nhảy xuống khỏi bệ cửa sổ, nó chợt phát hiện ra một người khác đang tươi cười nhìn nó – là vị phu nhân ngày hôm qua!

– ... Cháu chào cô ạ. – Một lúc lâu Diêu Khâm mới lên tiếng.

– Sao cháu lại lau cửa sổ thế? – Vị phu nhân ngồi xuống, ân cần hỏi han nó.

Tiểu Diêu Khâm tất nhiên sẽ không trả lời rằng nó bị ép làm, nên đành đáp:

– Dạ... tại cháu thấy bẩn, nên lau dọn qua ạ.

Người phụ nữ có vẻ bất ngờ, nghĩ ngợi một lát rồi chìa tay về phía Diêu Khâm, mỉm cười dịu dàng:

– Cháu muốn theo cô về không?

Tiểu Diêu Khâm ngây ngẩn, rồi cúi xuống nhìn bàn tay mình. Một lúc lâu sau, nó mới nhận ra đây không phải giấc mơ. Bàn tay nhỏ bé xòe ra rồi lại cụp vào, cuối cùng cũng rụt rè cầm lấy bàn tay mềm mại kia.

... Về sau, Ngụy Thăng mới nói cho nó biết:

– Hê hê, tớ nghe trộm bà ấy nói chuyện với viện trưởng, rằng sáng mai bà ấy lại đến, thế nên...

Diêu Khâm nghĩ rằng cả đời này cậu sẽ không bao giờ quên được hình ảnh Ngụy Thăng cười sang sảng vẫy tay chào cậu trước cổng cô nhi viện.

—

Nhờ bối cảnh gia đình nhận nuôi cậu rất khá, chuyện cần lo cũng chẳng có mấy, nên tính cách hiền lành của Diêu Khâm vẫn không thay đổi gì nhiều. Cậu cũng từng quay lại cô nhi viện tìm Ngụy Thăng, nhưng lại hay tin rằng cậu ta đã được nhận nuôi. Từ đó, hai người mất liên lạc. Tuy nuôi tiếc, nhưng cuộc sống có bố mẹ yêu thương, quần áo mới để mặc đã khiến cho Diêu Khâm tạm quên đi sự mất mát này.

Chuyện tình có sự biến đổi khi Diêu Khâm vừa lên năm nhất cao trung. Hiện tại nhớ lại cũng chỉ còn là một mảnh ký ức mơ hồ. Cậu chỉ nhớ một hôm, cậu thấy mẹ nuôi ngồi chờ ra trong phòng khách, tay siết chặt một tờ giấy, gương mặt tiêu tụy. Khi cậu đi đến, còn chưa kịp hỏi có chuyện gì, đã bị ôm chặt, người phụ nữ vẫn luôn ung dung điềm tĩnh thường ngày bỗng dưng bật khóc.

Mãi về sau, cậu mới biết chuyện, hóa ra công ty của bố nuôi từ nửa năm trước đã gặp vấn đề tài chính, vật lộn suốt nửa năm hồng cứu vãn, nhưng vẫn phí công vô ích, cuối cùng tuyên bố phá sản. Cùng ngày hôm đó, bố nuôi của cậu mất tích, chỉ để lại một bức thư xin lỗi. Bởi vì vậy mà cuộc sống của cậu lại trở về

giống ngày xưa. Bớt ăn bớt mặc, làm thêm bên ngoài, không chơi bởi lười lẳng được nữa. Tuy rằng những ngày tháng hạnh phúc thật ngắn ngủi, nhưng Diêu Khâm không hề oán giận, bởi vì bên cạnh cậu luôn có một người mẹ nuôi hết mực thương yêu cậu.

Thế nhưng Diêu Khâm không nghĩ tới việc rắc rối trong nhà còn ảnh hưởng đến cả mối quan hệ bạn bè ở trường của cậu nữa. Trước kia gia đình còn khá giả, trường trung học của Diêu Khâm cũng thuộc hạng tốt nhất trong khu, học phí cũng thu cao nhất, thế nên học sinh toàn là cậu ấm cô chiêu. Nhưng sau khi chuyện phá sản bị vỡ lở, nhiều đứa bạn tưởng là thân thiết bắt đầu trở mặt xa lánh cậu, đợi đến khi cậu phát hiện ra thì đã bị mọi người cô lập. Tuy buồn bã, nhưng ra ngoài làm thêm cộng thêm cả việc học đã chiếm khá nhiều thời gian, nên cậu chẳng còn thời gian đâu mà suy tư nữa.

Đến học kỳ hai năm lớp 11, xảy ra một bước chuyển biến lớn. Ngụy Thăng mất liên lạc lâu nay đột nhiên quay trở lại, lại còn học cùng trường cậu. Ban đầu Diêu Khâm không dám lên tiếng nhận mặt, không nói đến chuyện hai người đã lâu không gặp mặt, chỉ cần xét đến hoàn cảnh hiện tại của mình, cậu cũng không muốn đối phương bị vạ lây theo mình. Cuối cùng, Ngụy Thăng là người chạy đến trước mặt cậu, nở nụ cười sáng chói như chưa hề thay đổi và nói:

– Diêu Khâm, không nhận ra tớ à?

Cục đá đè nặng trong lòng bấy lâu nay lập tức như được gỡ bỏ. Vào khoảnh khắc đó, Diêu Khâm cảm giác thấy cuộc sống hóa ra không gian nan đến vậy. Từ hôm đó, hai người như trở lại thời quá khứ, dính với nhau như hình với bóng. Mà cũng bởi vậy, tính cách dần cứng cáp của Diêu Khâm lại bắt đầu trở nên mềm yếu, mặt mày cũng sáng sủa hơn, bạn bè xa lánh ngày trước dần dà quay lại làm bạn với cậu.

Mọi việc dường như đang phát triển theo hướng tốt đẹp – nếu không xảy ra sự kiện nọ.

Hôm đó một đàn anh hẹn gặp cậu trên sân thượng, sau đó ôm chặt lấy cậu, đồng thanh lớn tiếng tỏ tình với cậu, chuyện này đối với Diêu Khâm quả thật đúng là tai họa. So với sự bối rối trước hành động của đối phương, cậu còn kinh ngạc gấp bội khi phát hiện ra rằng bản thân không bài xích chuyện này, thậm chí còn cảm thấy lòng rung rinh. Không phải cậu không nhận ra rằng bản thân chưa bao giờ nảy sinh tâm tư tình cảm gà bông với các bạn nữ cùng lớp, thế nhưng từ trước tới nay cậu cũng chưa xét đến vấn đề tính hướng của mình. Thế nên giờ đây, Diêu Khâm bỗng thấy hoang mang. Và cũng bởi vậy, Diêu Khâm không lập tức đẩy đàn anh kia ra. Cho đến khi khuôn mặt đối phương kề sát mặt mình, cậu mới bừng tỉnh, vội vàng trốn tránh. Thế nhưng, cảnh tượng này lại bị người bạn cùng lớp Ngụy Thăng tận mắt chứng kiến.

Lúc này, đầu óc Diêu Khâm hỗn loạn một nùi, căn bản không biết phải xử lý tình huống này thế nào, liền nghe theo trực giác đứng cản trước mặt Ngụy Thăng đang hung hăng định xông vào đàn anh, thậm chí còn lớn tiếng mắng hấn:

– Đủ rồi, Ngụy Thăng!

Lúc ấy, phản ứng của Ngụy Thăng như thế nào? Trí nhớ Diêu Khâm cũng không còn rõ ràng, chỉ nhớ lúc chuẩn bị rời đi, cậu nhìn thấy đôi mắt u tối của Ngụy Thăng.

Tình bạn gắn bó keo sơn là thế, giờ chẳng khác gì một tờ giấy mỏng tang, một nhát xé liền tan tành. Từ ngày hôm đó, hai người đều coi nhau là người dưng.

Không ngờ tới một ngày mối quan hệ khăng khít bấy lâu nay lại tan vỡ, có vài lần Diêu Khâm muốn lên tiếng giải thích. Thế nhưng mỗi khi trông thấy đôi mắt lạnh như băng của Ngụy Thăng, mọi dũng khí đều bay biến sạch.

Nhưng tai họa thật sự lại phát sinh đúng hôm tốt nghiệp của đàn anh. Hôm đó, không hiểu chuyện ngày trước do ai tung tin, hai người trong cuộc đi mất một người, vậy nên bao nhiêu tai bay vạ gió đều tụ về người ở lại. Rành rành không liên quan đến mình, cuối cùng lại là người nhận hậu quả. Đám bạn bè lại bắt đầu cô lập rồi lúc vô tình lúc cố ý bắt nạt cậu. Tội trẻ ranh trêu chọc nhau không để ý ngôn từ, mỗi lời nói ra như con dao đâm thẳng vào tim người khác. Thêm nữa, vì không muốn mẹ lo lắng, Diêu Khâm vẫn lựa chọn giữ im lặng.

Thăng cho đến một hôm, cậu bị một bọn chặn lại ở con hẻm sau trường, thủ lĩnh của chúng lại chính là Ngụy Thăng. Khoảnh khắc ấy, Diêu Khâm hoàn toàn rơi vào hố sâu tuyệt vọng.

– ... Tại sao chứ? – Diêu Khâm chỉ hỏi Ngụy Thăng một câu.

Tiếc rằng, đến cuối cùng cậu không nhận được câu trả lời nào.

Rồi đến khi hai người gặp lại nhau ở ngôi trường mới. Vẫn là câu hỏi ấy, và câu trả lời của Ngụy Thăng là:

... Do cậu phản bội tôi trước.

Lại tiếc rằng, Diêu Khâm vẫn không thể lý giải được cảm xúc ẩn giấu sau câu nói ấy.

18. Chương 18

Lúc Diêu Khâm quay về trường thì đúng giờ tan học, phòng giáo viên chỉ còn lại mấy người. Cậu đi đến cửa phòng, thì có hai cô giáo đi về. Đi vào trong thì thấy Chu Văn đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị về. Nhớ lại cảnh mình ôm chặt thầy khóc rống hôm trước, Diêu Khâm lập tức đỏ bừng mặt, rồi cất tiếng gọi:

– ... Thầy ơi.

Chu Văn hơi khựng lại, ngẩng đầu lên, chưng ra vẻ khó chịu nói:

– Lẽ ra cậu đang ở bệnh viện cơ mà?

Nghe xong Diêu Khâm mới giật mình nhớ ra bản thân đang xem như là trốn viện, hơi chột dạ, cắn môi dưới nhưng vẫn thu hết dũng khí đến gần nói tiếp:

– Thầy ơi... em nghe nói thầy kể chuyện của em cho thầy hiệu trưởng, còn báo cảnh sát nữa. – Khi nói chuyện, hai tay Diêu Khâm vô thức xoắn xít lại với nhau.

Chu Văn không đáp, chỉ hừ một tiếng, nhưng tay cũng đã ngừng động tác, hiển nhiên vẫn đang nghe. Diêu Khâm cúi thấp đầu, dứt khoát nói hết ra một lượt:

– Em biết đám Trương Hưng Dịch sẽ bị đuổi học... Ừm, cảm ơn thầy ạ, nhưng còn Ngụy Thăng, có cách nào để cậu ấy tiếp tục theo học không ạ?

Đáp lại cậu là một khoảng lặng.

Nhưng Diêu Khâm cảm nhận được bầu không khí bỗng dưng trở nên kỳ quái, khí áp bốn phía dường như đang hạ thấp. Khi cậu ngẩng đầu lên, liền bắt gặp vẻ mặt âm trầm của đối phương. Sau đó, Chu Văn chợt nhếch mép cười mỉa:

– Tôi không ngờ cậu không chỉ vong ân phụ nghĩa, mà còn giả tạo như vậy đấy.

Diêu Khâm ngẩn người, lắc đầu muốn giải thích:

– Không phải thế, đó là vì...

Nhưng Chu Văn không cho cậu nói xong.

– Khoảng thời gian tôi giải quyết bọn Ngụy Thăng, chỉ biết rằng cậu ta là người quen của cậu, không ngờ rằng hóa ra quan hệ hai người đúng là không đơn giản.

Diêu Khâm ngạc nhiên.

– Nhưng mà... chắc cậu không hèn hạ đến độ biết kẻ đầu trò muốn chinh cậu chính là cậu ta mà vẫn muốn cầu tình giùm cậu ta chứ?

Mặt Diêu Khâm lúc xanh lúc trắng. Mà Chu Văn vẫn chưa thỏa mãn, lạnh giọng nói:

– Hay là cậu thấy tình nhân cũ vừa tốt nghiệp, liền muốn tìm người mới?

Lúc này, Diêu Khâm thật sự tức giận, lắc đầu không ngừng, tay níu chặt cánh tay Chu Văn, hai mắt đỏ lên.

– Không phải vậy đâu, thầy ơi... Hứa học trưởng không phải tình nhân gì cả, mà Ngụy Thăng lại càng không phải, trước kia cậu ấy là...

Tiếp đó, Diêu Khâm kể hết toàn bộ chuyện của Ngụy Thăng, mặc kệ đối phương có kiên nhẫn nghe hết hay không, cuối cùng sợ đối phương hiểu nhầm, ngay cả Hứa học trưởng cũng kể tuốt. Vốn dĩ Hứa học trưởng chính là người khiến Diêu Khâm vương phải tin đồn đồn tính luyến ái. Nhưng thực tế thì quan hệ của hai người không phải yêu đương vụng trộm như mọi người đồn đại, bọn họ thậm chí không nảy sinh tình huống đơn phương thương thầm trộm nhớ như với đàn anh ở trường cũ.

Nguyên nhân của mọi việc kỳ thật nói ra cũng hài. Hứa học trưởng sống ngay cạnh nhà Diêu Khâm, hai người trở thành hàng xóm từ khi Diêu Khâm chuyển trường tới, dần dà quen biết, thỉnh thoảng cùng nhau đến trường. Học trưởng cũng là người thích săn sóc, bình thường khó tránh khỏi chút đụng chạm tay chân. Nhưng lại bị người có dụng tâm để ý, không khỏi bị trêu chọc, rồi thành tin đồn. Ban đầu chỉ là vui đùa chút, ai ngờ mọi chuyện bất ngờ mất kiểm soát, lúc cậu phát hiện ra tình hình không ổn, thì mọi nỗ lực giải thích đều vô ích – nhưng có lẽ nguyên nhân lớn nhất là do cậu đã từng rơi vào tình cảnh này rồi nên vô cùng sợ sệt. Mà Hứa học trưởng gặp chuyện vẫn thoải mái như không, thấy Diêu Khâm như vậy, cũng không muốn giải thích thêm. Cứ thế ngược lại càng khiến chuyện sau này tệ thêm.

– Đầu cậu bị nhúng nước à?

Nghe xong đầu đuôi, câu đầu tiên Chu Văn thốt ra là vậy. Vốn tưởng rằng nghe mình giải bày vấn đề xong đối phương sẽ thông cảm cho mình, không nghĩ tới rằng cậu lại bị ăn lửa giận, khổ sở lí nhí nói:

– Em đâu có.

Chu Văn tức tới gạt phăng tay cậu ra, khoa trương cười lớn, mỉa mai:

– Còn nói không? Thảo nào bằng này tuổi rồi còn không có nổi một đứa bạn thân! Lại nói chứ, thằng Hứa kia mặc kệ, vậy còn cậu? Nhẫn nhịn sao? Nói cậu ngu ngốc không phải hay sao?! Đúng là không tài nào hiểu nổi...

Nói một tràng xong, anh thở hổn hển.

Diêu Khâm bị mắng một chập cũng ngăn người ra, ngơ ngác nhìn người đối diện. Cơn giận dữ bùng phát không kiềm chế như thế này, đã lâu lắm rồi Diêu Khâm mới được chứng kiến, sau khi thầy đi công tác lấy đâu ra người mà quát tháo cậu. Thế nên không hiểu vì sao, dù trong lòng chất chứa ủy khuất, nhưng trong tình cảnh khổ sở như vậy, ngược lại nảy sinh một cảm giác... hoài niệm. Thế là bạn học Diêu thấy đối phương mắng mình té tát, thấp giọng nói:

– Nhưng giờ em cũng khỏe lại rồi, Ngụy Thăng cũng xin lỗi em rồi, nên...

... Đúng là nước đổ đầu vịt mà.

Chu Văn nghe cậu nói xong khước mắt giật giật, vẻ mặt u ám đến đáng sợ, giọng lạnh băng nói:

– Quyết định là do hiệu trưởng, giải quyết thế nào là việc của nhà trường.

Diêu Khâm ngăn người. Đúng vậy, đối với việc đình chỉ học sinh thì hiệu trưởng là người quyết định cuối cùng, nhưng cậu vẫn nhớ lời Tiêu Húc nói, bối cảnh nhà thầy rất tốt, nên chắc hẳn... Thế là Diêu Khâm lại sấn đến gần, kéo tay áo Chu Văn, ngược lên nhẹ nhàng nói:

– Thầy ơi, nhưng mà thầy nhất định có cách nhĩ.

Chu Văn sững sốt, cúi nhìn cậu học trò thấp hơn cả cái đầu thì đập vào mắt là đôi con ngươi lấp lánh ánh nước, không khỏi nhúm mày. Một hồi sau mới cười lạnh:

– Loại chuyện không chút lợi ích này, cậu nói tôi chấp nhận sao?

Diêu Khâm giật mình, nhất thời không biết nói gì. Chu Văn biết thừa gia cảnh của cậu, hơn nữa dựa vào số tài sản nhà anh thì đâu cần chút thù lao chả bỏ dính răng này của cậu chứ... Còn phía này, Chu Văn là do không muốn đồng ý ngay, thuận miệng mỉa mai châm chọc mấy câu thôi, chứ không trông mong tên nhóc này đền đáp gì. Thế nhưng dù sao anh cũng không tưởng tượng được rằng, ngay khi vừa định mở miệng

nói rằng “Ngắm lại thấy tên nhóc nhà cậu chả có gì đáng giá cả” xong đáp ứng yêu cầu của cậu, thì Diêu Khâm lại chủ động làm một việc cực kỳ không ngờ tới.

Hai tay Diêu Khâm đột nhiên vịn lên cổ anh, gắng sức kiễng chân lên, sau đó ghé sát đầu vào.

– Ừm...

Môi kề môi, đầu lưỡi ẩm ướt rụt rè vươn tới, dè dặt chạm lên bờ môi đối phương, đương khi đối phương đang ngạc nhiên khê hé miệng, liền lớn mật dò xét luồn vào. Cậu chưa từng chủ động hôn môi ai bao giờ, bởi vậy chỉ có thể cố gắng hồi tưởng lại kỹ thuật của đối phương lần trước, trức trắc làm theo, bắt chước cuốn lấy đầu lưỡi đối phương. Mà cậu cũng thở phào nhẹ nhõm khi thấy đối phương ngẩn ngơ xong thì bắt đầu phối hợp với cậu, triền miên thêm nụ hôn này. Tuy vậy cậu vẫn chỉ là kẻ gà mờ, đâu thể so với người lão luyện như ai kia, nên đành cậu lại có vẻ lóng ngóng bị động hơn.

Lúc hai đôi môi rời nhau ra, còn có tiếng nước khê vang. Chu Văn mặt không đổi sắc, bình luận:

– Kỹ thuật quá kém.

Mặt mũi Diêu Khâm đã sẫm đỏ bừng, cúi đầu thở dốc:

– A... Thật à?

Nhìn cậu học trò đã đỏ lừ xuống tận cổ, Chu Văn cuối cùng cũng mỉm cười.

19. Chương 19

Cuối cùng Ngụy Thăng vẫn được tha. Diêu Khâm biết tin khi lớp trưởng đại diện cả lớp đến thăm bệnh.

– ... Thật không?

Chuyện lần này của Diêu Kham, thật ra những người còn lại trong lớp vô tình hữu ý hòa theo cô lập cậu, lớp trưởng đến thăm cũng là theo quy tắc là làm, thế nên mới chọn đúng ngày trước khi Diêu Khâm xuất viện mới đến, nguyên nhân cũng là do vậy. Sau khi báo chuyện cho cậu biết, vội vàng rời đi.

Hôm sau, Diêu Khâm đi học lại, quả nhiên vẫn thấy Ngụy Thăng. Thế nhưng không hiểu vì sao, hắn không ngồi đằng sau lưng cậu nữa, mà bị chuyển đến một góc cạnh cửa sổ. Vốn cậu muốn lại hỏi chuyện, nhưng từ sau khi trở lại lớp học, cả lớp bắt đầu nhìn cậu bằng một ánh mắt cổ quái, cậu vừa đứng lên hàng chục đôi mắt dõi theo, dường như đang giám sát từng hành động của cậu. Đành phải chờ đến lúc tan học vậy... Thầm nhủ vậy, Diêu Khâm mới cầm lấy sách giáo khoa lên đọc. Thế nhưng chờ đến giờ ra chơi, đã không thấy bóng dáng Ngụy Thăng đâu cả. Hỏi mấy người khác, thì nhận được phản ứng ngạc nhiên của đối phương, sau đó mới miễn cưỡng trả lời cậu:

– Ừm, chắc là đi WC rồi.

Đến giờ phút này, Diêu Khâm mới ngẫm ra được rốt cuộc cậu vẫn không thể hòa nhập lại với bạn bè trong lớp, vì chột dạ cũng đúng, mà vì áy náy cũng đúng nốt. Có lẽ tương lai sẽ có khả năng, nhưng tuyệt đối không phải hiện tại. Vì vậy, cậu ậm ừ vài tiếng rồi quay lại chỗ ngồi. Về sau, Diêu Khâm phát hiện thấy Ngụy Thăng luôn tìm cách tránh mặt mình, tuy lòng khổ sở, nhưng cậu quyết định không chủ động đi tìm hắn nữa.

Một tuần sau, thầy giáo chủ nhiệm thông báo: Ngụy Thăng đã hoàn thành xong thủ tục chuyển trường, từ hôm nay trò ấy sẽ không đến trường nữa.

Diêu Khâm ngồi dưới nghe thầy nói mà giật mình, không rõ cảm xúc lúc này của mình là gì. Tan học, Diêu Khâm do dự mãi mới tiến đến bên cạnh bàn làm việc của Chu Văn:

– Thầy ơi, thầy có biết chuyện Ngụy Thăng chuyển trường không?

Chu Văn nghe xong, tay vẫn thu dọn đồ đạc, xong liếc mắt nhìn cậu, thờ ơ nói:

– Biết.

Thực ra Diêu Khâm không hy vọng nhận được câu trả lời, chỉ là muốn có người nghe cậu nói chuyện.

– Em cũng không biết như vậy là tốt hay không tốt nữa, nhưng vẫn có chút cô đơn, bạn bè trong lớp chẳng có ai thèm bắt chuyện với em. Tuy rằng ngày xưa cũng vậy, nhưng mà...

Trên đường đi, Diêu Khâm vẫn cứ lải nhải luôn miệng. Tuy vẻ mặt Chu Văn vẫn lạnh nhạt, nhưng Diêu Khâm biết anh đang nghe. Cho đến lúc hai người ngồi trong một gian phòng riêng trong nhà hàng, Diêu Khâm mới nói xong:

– ... Dạ, cảm ơn thầy đã nghe em nói.

Chu Văn nhíu mày, vừa lật xem thực đơn, vừa thuận miệng đáp lại, sau mới hà khắc nói:

– Bọn họ chỉ là người ngồi chung một phòng học với cậu thôi, nếu bọn họ không cần cậu, cậu đếm xỉa đến bọn họ làm gì? Ngu ngốc!

Diêu Khâm giật mình, sau một lúc lâu mới phản ứng lại. Thầy... đang an ủi cậu sao? Tuy cách nói không dịu dàng cho lắm, nhưng vẫn... Bất giác, Diêu Khâm khẽ mỉm cười.

Sau đó, hai người tiếp tục dùng bữa. Bởi vì thân thể Diêu Khâm vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, lịch làm thêm cũng đổi lại, hiện tại mỗi ngày hai người vẫn cùng nhau tan trường, cùng nhau ăn tối, rồi Chu Văn mới đưa Diêu Khâm về nhà. Thế nhưng hôm nay có một chuyện ngoài ý muốn.

Trên đường tới chỗ ăn tối, Chu Văn có nhận được một cuộc điện thoại, cũng không rõ nói chuyện gì, mà Chu Văn chẳng thèm nói năng chi đã cúp máy, dường như còn rất tức giận. Lúc ăn cơm cũng không tập trung, tâm tình bỗng dưng trở nên rất xấu. Mấy lần Diêu Khâm định nói “nếu thầy có việc thì cứ về trước”, nhưng đều bị ánh mắt trợn trừng kia dọa sợ. Tám giờ tối, hai người về đến cửa nhà Diêu Khâm. Cậu tạm biệt thầy rồi chuẩn bị xuống xe. Nhưng vừa quay người đã bị kéo trở lại, ngoái lại thì thấy Chu Văn đang cau mày, dường như muốn nói gì lại thôi. Hành động này khiến cậu hoang mang, do dự gọi:

– Thầy ơi?

Đáp lại cậu là giọng nói thiếu kiên nhẫn của Chu Văn:

– Không có gì, cậu vào nhà đi!

Diêu Khâm nghe xong có chút khó xử. Tuy thầy bảo cậu đi, nhưng lại không chịu buông tay cậu ra. Cuối cùng, Diêu Khâm mím chặt môi, dò hỏi lần nữa:

– Thật là không có việc gì không ạ?

Lúc này đây, tâm trạng của Chu Văn càng trở nên tồi tệ, đôi mắt trừng lên nhìn cậu đầy cảm tức, cuối cùng dường như cơn giận đã đạt đến đỉnh điểm, anh mới nghiêng răng nghiêng lợi nói:

– Tối chủ nhật này tôi đến đón cậu, nhớ ăn mặc trang trọng một chút!

Dứt lời, không chờ Diêu Khâm đáp lại, đã gần như tổng cổ cậu xuống xe rồi phóng vút đi. Diêu Khâm đứng giữa trời tối một hồi mới phục hồi tinh thần, thế nhưng dù cậu có nghĩ nát óc, vẫn không hiểu Chủ nhật này có chuyện gì khiến thầy chần chừ mãi mới thốt lên lời.

20. Chương 20

Tuy được dặn là “ăn mặc trang trọng một chút”, nhưng rốt cuộc “trang trọng” đến mức nào, Diêu Khâm thật sự bó tay. Hơn nữa, đối với một nam sinh phải đi làm thêm để kiếm tiền sinh hoạt mà nói, trang trọng nhất chắc là đồng phục. Vì vậy, lúc Chu Văn sốt ruột chờ ở dưới nhà suốt nửa tiếng mà không thấy người đâu, định xông thẳng tận cửa tìm người thì đúng lúc Diêu Khâm thân trên để trần ra mở cửa. Thân thể mảnh khảnh trắng nõn đột nhiên xuất hiện trước mặt, không khỏi kích động Chu Văn một hồi, sau mới hồi

phục tinh thần vội quay mặt đi, hai tai đã phấp phồng. Nhưng ngay lập tức nghĩ đến chuyện gì, anh quay phắt lại, trừng mắt nhìn Diêu Khâm, nói:

– Cậu biết tôi đứng đợi bao lâu rồi không hả?

Thiếu niên không hiểu được tâm tư thâm kín của anh, mặt xịu xuống vẻ có lỗi, lí nhí đáp:

– Em xin lỗi... – Dứt lời thì đứng tránh sang một bên mời anh vào nhà, rồi nói tiếp. – Thầy dặn em ăn mặc tử tế một chút, nhưng quần áo của em không nhiều lắm, chẳng biết mặc bộ nào thì được.

Cũng không phải lần đầu đến nhà Diêu Khâm, nhưng đây là lần đầu tiên bước chân vào tận trong nhà. Không gian bên trong không rộng lắm, nhưng rất gọn gàng sạch sẽ, trên kệ cửa sổ và bàn con đều có chậu cây nhỏ, đủ thấy chủ nhà đã bỏ công trang trí thế nào. Không giống vẻ đìu hiu lạnh lẽo của căn nhà trọ một người sống, nơi đây mang lại cảm giác ấm áp và cực kỳ thoải mái. Cơn giận của Chu Văn cũng vì thế mà nguôi bớt, nhưng vẫn chưa hết hẳn, cau có nói:

– Kể cả thế thì cậu cũng phải gọi điện báo cho tôi một câu chứ?

Diêu Khâm mím môi, không nói gì, như tỏ ý rằng: em không muốn gây thêm phiền phức cho thầy. Chu Văn thấy vậy, đành phải kìm nén cơn tức, rồi đi vào phòng cậu, bắt đầu lục lọi. Diêu Khâm ngạc nhiên vì Chu Văn ấy thế mà lại biết phòng cậu ở đâu, nhưng cũng không nghĩ ngợi nhiều liền theo vào.

– Cậu vậy mà không có nổi một bộ lễ phục sao?! – Chu Văn tìm tới tìm lui, nhìn đồng quần áo trước mặt mà khó tin. – Đây là quần áo của bọn tiểu học mà!

Diêu Khâm nhìn chiếc áo phong in hình siêu nhân bánh mì(1) trong tay anh mà ngượng chín mặt. Thường ngày lúc hai người ra ngoài, hầu hết cậu đều mặc đồng phục, hôm nào đến nhà thầy nấu cơm cũng chỉ mặc áo sơ mi đồng phục với quần bò, rất hiếm khi mặc đồ thường. Mà dáng người Diêu Khâm từ hồi sơ trung đến giờ chẳng khác biệt mấy, nên cũng ít đi sắm thêm quần áo mới.

Cuối cùng, Chu Văn đành phải nhét cậu vào chiếc áo phong siêu nhân bánh mì kia, rồi túm người lên xe, phóng thẳng đến tiệm quần áo. Trong quá trình sắm sửa, Diêu Khâm lại trầm trồ sự đại gia của thầy, rõ ràng thiết kế rất đơn giản nhưng giá lại hét đến tận trời, ấy mà thầy chẳng thèm nhú mày cứ thế vắt đồ cho cậu đi thử. Cuối cùng mới chọn ra một bộ trông vừa tiền nhất. Đợi cả hai mua sắm xong, đồng hồ đã chỉ đến gần bảy giờ tối. Ngồi trên xe, Diêu Khâm năm lần bảy lượt hỏi hai người đang đi đâu, nhưng Chu Văn chờ đến khi xe dừng bánh hẳn, mới thấp giọng nói:

– Nhà tôi.

Diêu Khâm đờ người. Lúc xe bắt đầu lên núi, Diêu Khâm cũng có nghi ngờ, nhưng vẫn chỉ là suy đoán thôi. Đến khi xuống xe, nhìn tòa biệt thự tráng lệ thấp đèn sáng rực cả một khoảng trời đêm, cậu mới cảm thấy lo sợ bất an. Chu Văn cũng không để ý thấy tâm trạng của cậu, xuống xe xong ném chìa khóa cho người canh cổng, rồi kéo cậu đi về phía biệt thự.

Bên trong rất yên tĩnh, tất nhiên cũng có thể do hiệu quả cách âm tốt. Diêu Khâm lén nhìn Chu Văn, phát hiện thấy anh hiếm khi tỏ ra nghiêm túc như bây giờ, rồi nghe thấy anh lầm bầm:

– Cầu đám kia không làm đến mức đó...

Lúc cậu định hỏi làm cái gì cơ thì anh đã đẩy cửa ra.

– Ôi chào!

– Ố ồ!

– Hú hú!

Âm thanh như tiếng pháo nổ ùng ùng đột nhiên ập đến, tiếng nói cười của cả trai lẫn gái theo đó mà truyền đến, đâu đó còn vang tiếng trẻ con bi bô nói, còn trên đầu là vô số ruy băng kim tuyến rơi lả tả trùm lấy hai người. Ngay sau đó, là tiếng trai gái không ngừng kêu gọi:

– A! Anh ba sinh nhật vui vẻ!

– Chúc mừng sinh nhật Tiểu Văn nha!

– Cháu chúc cậu sinh nhật vui vẻ ạ!

– Chúc mừng sinh nhật!

.....

Diêu Khâm tiếp tục ngây người. Hai mắt Chu Văn giật giật liên hồi, rốt cuộc không chịu nổi nữa, mới rống lên:

– Đủ rồi, đã nói không cần bày vẽ cơ mà?

Thế nhưng những người kia vẫn cứ mặc kệ anh, cuối cùng phải để một đôi vợ chồng trung niên đứng xem náo nhiệt lên tiếng:

– Được rồi, đừng trêu Tiểu Văn nữa, nó mất hứng lại không thèm nhìn mặt cả đám bay giờ.

– Vâng vâng, không đùa nữa ạ. – Một người đứng cạnh Chu Văn, tay cầm ống phụt kim tuyến, cười hì hì đáp.

Diêu Khâm nhận ra đó là bác sĩ phụ trách khám cho cậu hồi ở bệnh viện... Hóa ra bác sĩ là người thân của thầy, cậu nhớ vừa rồi người đó còn gọi thầy là “anh ba”.

Mà quan trọng hơn, hóa ra hôm nay là sinh nhật thầy.

Sau khi nhận ra điều này, Diêu Khâm đột nhiên thấy mình đến dự tay không thế này thật quá thất lễ rồi, không mang quà thăm hỏi gia đình người ta còn đỡ, nhưng ít ra cũng phải chuẩn bị quà sinh nhật cho thầy chứ.

Thế nhưng hiện tại bốn phía nam nữ già trẻ vây quanh thế này, Diêu Khâm chưa tìm được cơ hội nói chuyện với Chu Văn.

Với lại cậu không ngờ rằng một người sống một mình và hiếm khi nhắc đến người nhà như thầy lại có cả một gia tộc đằng sau chống lưng thế này. Diêu Khâm lưỡng lự không biết có nên lên tiếng chào hỏi mọi người một câu không, nhưng mà... cậu biết giới thiệu bản thân thế nào đây, chẳng lẽ nói – Chào mọi người, cháu là học sinh của thầy – đừng có giỡn chứ.

Trong khi cậu đang mải miết suy nghĩ, thì vị phu nhân trung niên ăn mặc phong nhã tiến tới – chắc đây là mẹ của thầy, bà chấp tay tươi cười với Diêu Khâm rồi nói:

– Cháu là Diêu Khâm hả, ta có nghe Chu Thủy kể về cháu.

Diêu Khâm giật mình, ánh mắt đúng lúc nhìn thấy người trẻ tuổi đứng mỉm cười đối diện mình, là vị bác sĩ kia. Sau đó, cậu mới ngại ngừng cười, lí nhí nói:

– Cháu chào bác... Chào mọi người, cháu là Diêu Khâm ạ.

Đối phương lên tiếng trước, hóa ra là để giải vây cho cậu. Thế nhưng, vì sao mọi người biết đến cậu qua lời bác sĩ Chu, chứ không phải thầy nhỉ? Nếu như thầy chưa từng đề cập đến cậu, vậy thì hôm nay cậu tự dưng xuất hiện, cũng hơi bất lịch sự nhỉ. Diêu Khâm đang định hỏi thầy cho rõ ràng, thì thấy anh đang lườm xéo bác sĩ Chu. Sau đó một bé gái chạy đến, ngược mắt hỏi Chu Văn:

– Cậu ơi, hôm nay có bánh gato nha!

Về mặt Chu Văn trở nên hiền hòa hẳn, nhưng vẫn cau mày, thoáng coi nhẹ niềm hưng phấn của bé gái:

– Đúng là trẻ con mới thích ăn cái thứ ngọt lợ đó.

– Phải ha... – Ở phía sau, một người đàn ông xấp xỉ tuổi Chu Văn, mặt mũi cũng tương tự vài phần cúi đầu che miệng cười.

Ngay tức thì, Chu Văn đen mặt lại, tức tối kéo bàn tay của Diêu Khâm đi về phía đại sảnh, thấp giọng lầm bầm:

– Nhóc con, đi thôi...

Sau đó mọi người cũng cùng nhau đi vào đại sảnh. Hát chúc mừng sinh nhật, cầu nguyện, thổi nến, cắt bánh ngọt, từng bước từng bước hoàn thành trước bản mặt đen thùi lù của Chu Văn. Đối với những người trưởng thành tầm tuổi Chu Văn, một buổi sinh nhật như vậy quả thực hiếm thấy. Sau khi mọi người chia bánh ngọt ra xong, Chu Văn dường như chịu không thấu không khí ồn ào như sinh nhật con nít này nữa – ai đòi phải bóc từng món quà một, xong còn phải phát biểu ý kiến xem thích hay không thích nữa – sau khi đưa cho Diêu Khâm một phần bánh ngọt, liền kéo người đi ra khu vườn trước nhà, mặc kệ đám người cười đùa trong đại sảnh.

Hai người ngồi trên ghế đá, phía sau cách đó không xa là khung cửa sổ dài sát đất, loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện của mọi người trong nhà. Đầu đó trong câu chuyện phiếm của mọi người, Diêu Khâm mơ hồ nghe ra được gia đình thầy có một công ty của gia tộc, anh chị em trong nhà nếu không làm việc trong công ty nhà, hay công tác trong y khoa giống bác sĩ Chu, thì cũng đều là thành phần tri thức cao cấp.

Lúc này Diêu Khâm mới ngộ ra – có lẽ không phải tiền lương của thầy cao, mà bản thân thầy cũng đã có một khoản gia tài kếch xù rồi.

– Biết thế này đã không về nhà... Đám người kia đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi mà. – Bỗng dưng Chu Văn ngồi bên lên tiếng.

Diêu Khâm mới hồi phục tinh thần, nghe xong cũng ngẩn ra – sao nghe chẳng khác gì giọng điệu của một đứa trẻ con đang oán giận người lớn vậy? Diêu Khâm mới mở miệng hỏi dò:

– Thầy không thích sao?

Dường như tìm ra chỗ phát tiết, Chu Văn lập tức cao giọng phun một tràng:

– Tất nhiên là không rồi! Bọn họ chỉ kiếm có tụ tập buôn chuyện thôi, cậu không thấy bọn họ chỉ mãi khoe công trạng của mình à?

Diêu Khâm cũng không vội đáp lại. Nói thật thì kể với người nhà chuyện mình đi công tác thế nào, được thăng chức ra sao cũng tốt, không như cậu, cuộc sống nhàm chán chẳng có gì đáng để khoe cả. Thế là Diêu Khâm mới thành thật:

– Đầu có ạ, em thấy mọi người chỉ đang nói đùa thôi, hơn nữa dù có kể lể chuyện công tác hay cuộc sống thì cũng rất hay mà... Em rất hâm mộ thầy đó, gia đình thầy đông vui thế này cơ mà.

Chu Văn định mở miệng phản bác, nhưng nghe đến câu cuối của cậu, đáng vẻ hùng hổ chợt xiu xuống, hậm hực nói:

– Đây là cậu không biết đó thôi.

Diêu Khâm mỉm cười, xúc một miếng bánh ngọt, đưa tới miệng Chu Văn, rồi nói:

– Sinh nhật vui vẻ.

Một người không thích đồ ngọt như Chu Văn, nghe cậu nói, đành phải cố há miệng nuốt xuống. Vị ngọt lịm của bánh gato lập tức tan chảy trong miệng, ngọt mà không ngán, Chu Văn không thể chê bai được gì, đành phải quay mặt đi.

Quả nhiên là thích ăn mà... Diêu Khâm lập tức đoán chắc. Lúc này thấy mấy anh chị em nhà thầy cười ái muội, cậu đã hơi ngờ ngợ rồi. Sau đó chính cậu cũng ăn một miếng, rồi chợt nghĩ ra chuyện gì, mới tò mò hỏi:

– Tại sao thầy lại mời em đến dự tiệc sinh nhật thầy? – Thực ra cậu muốn hỏi vì sao người nhà thầy ai cũng biết tên cậu cơ.

Chu Văn nghe cậu hỏi, lại nhú mày, một lúc sau mới trả lời:

– ... Tại Chu Thủy cứ bám lấy bọn họ nói luôn mồm rằng cậu sẽ tới.

... Hóa ra thầy cũng là bất đắc dĩ. Không hiểu tại sao, suy nghĩ ấy lại khiến cậu cảm thấy hơi buồn. Mà dường như khuôn mặt cậu chẳng giấu nổi tâm tư trong lòng, Chu Văn lập tức biết được suy nghĩ của cậu, mới đột nhiên đứng dậy, bỏ lại một câu như muốn giải thích rồi đi vào trong nhà.

– Tất nhiên tôi vốn định đưa cậu đến rồi... Tôi đi hút thuốc.

Đợi đến khi anh khuất sau cánh cửa sổ, Diêu Khâm mới tiếp tục thưởng thức miếng bánh. Sau đó, khoe miệng cậu khê cong lên.

(1) Siêu nhân bánh mỳ (tui suýt phụt nước khi tưởng tượng cháu Khâm mặc áo in hình này ==))

21. Chương 21

Trương Hâm vừa đỗ xe vào nhà, thì được quản gia Chu gia báo rằng tiệc sinh nhật đã bắt đầu, bánh gato cũng cắt rồi.

– Hừ, người nhà Chu gia thiết tình, khách còn chưa tới mà... Cơ mà bọn họ lúc nào chả như thế, chỉ quan tâm chuyện Chu Văn có tới hay không thôi. – Y lăm bằm mấy câu rồi mới vào nhà.

Vào đến nơi, quả nhiên nhìn thấy già trẻ trai gái đang tụ tập trong đại sảnh trò chuyện xôm tụ, thấy y đến cũng không khách sáo chào hỏi.

– A, Trương Hâm đến rồi à, chắc anh không quên quà của anh ba đâu nhỉ. – Người đầu tiên bắt chuyện với anh là cậu tư nhà Chu gia – Chu Ứng, tâm trạng hơn quà còn hơn cả chủ xị sinh nhật.

... Hầy, có khi bọn họ mời y đến đây có lẽ cũng chỉ vì món quà cho Chu Văn mà thôi. Trương Hâm thâm oán giận trong lòng, ngoài mặt vẫn tươi cười:

– Đương nhiên rồi, Chu Văn là bạn thân của anh mà, quà tất nhiên phải có chứ. – Dứt lời mới chìa hộp quà trong tay ra.

– Đừng nói vậy, quan trọng là em đến chứ... Chị chỉ sợ Tiểu Văn không thích nhìn thấy mặt mấy người chị hôm sinh nhật thôi. – Tiếp chuyện Chu Ứng xong, sau đó đến chị cả của Chu Văn, trưởng nam nhà Chu gia bên cạnh cũng phụ họa theo.

... Hầy, bọn họ gọi y tới có khi vì không muốn Chu Văn nghĩ rằng bản thân không có bạn bè gì. Nhưng thực tế thì, Chu Văn phỏng chừng chẳng để ý gì đến người bạn này đâu. Trương Hâm tiếp tục cấn rằng chịu đựng.

– Vâng ạ... – Y tiếp lời mọi người, rồi mới nói sang chuyện khác. – Chu Văn đâu rồi ạ?

– Ở bên ngoài á. – Trả lời y là người có thể coi là “bình thường” nhất nhà họ Chu – Chu Thủy, nhưng thấy ánh mắt cậu ta liếc ra ngoài, cười âm hiểm, dường như muốn ám chỉ điều gì.

Trương Hâm giật mình, sau đó nghĩ đến chuyện gì, hai mắt mới sáng ngời, gật đầu cười nói:

– Vậy mọi người cứ nói chuyện đi, tôi đi tìm Chu Văn chúc hân sinh nhật vui vẻ.

– Đúng rồi, đi đi. – Người đầu tiên hòa theo y là bố Chu Văn, ông đặt ly rượu vang xuống, xua tay bảo y mau đi.

... Hừ, đúng là người một nhà. Nhưng Trương Hâm không lăm bằm nữa, mà ngược chỉ muốn mau mau ra ngoài sân hóng mát. Hôm nay y đến không phải do Chu Văn mời, mà là gia đình họ Chu ngỏ lời, vốn không nghĩ gì nhiều, nhưng Chu Thủy lại thần bí nói thêm một câu.

– Đạo gần đây anh ba khá thân với một cậu bé, anh không muốn gặp sao?

Lần này quả thực đã khơi dậy bản tính hiếu kỳ của Trương Hâm rồi. Y vẫn biết Chu Văn không thích rất nhiều thứ, mà dù có thích đi chăng nữa, cũng chẳng bao giờ nói thẳng ra, thậm chí thích nhưng miệng vẫn khăng khăng nói ghét. Ngày trước y hay xảy ra xô xát với Chu Văn, dần dần mới thích nghi với cái tính cách quái gở này. Mà bây giờ lại có một người khiến Chu Văn thấy hứng thú, y cũng rất tò mò nha. Còn

về vấn đề tính hướng, y cũng không quá bận tâm, còn người nhà Chu Văn thì... y không đoán được bọn họ rốt cuộc có lo lắng chuyện đó hay không nữa.

Ra đến sân, chưa nhìn thấy bóng dáng Chu Văn đâu, đập vào mắt là một cậu bé đang ngồi trên ghế đá ngược đầu lên ngắm trăng, bên cạnh là hai miếng bánh ngọt đang ăn dở. Cậu bé nhìn thấy y cũng rất ngạc nhiên, vội vàng đứng lên:

– Chào... chào anh!

Trương Hâm nhướn mày nhìn kỹ khuôn mặt cậu bé xong mới nhăn nhó, chần chừ một hồi mới hỏi:

– ... Cậu bao nhiêu tuổi rồi?

Cậu bé kia – chính là Diêu Khâm mới nhìn người đàn ông y phục chỉnh tề trước mặt mình, chắc hẳn là khách tới dự tiệc, nhất thời xong biết phải đối đáp thế nào, đành phải trả lời thành thật:

– Mười bảy ạ... Cuối tháng này sẽ tròn mười tám.

Nghe xong Trương Hâm ngáy ngẩn luôn rồi. Đúng lúc này Chu Văn quay lại, nhìn thấy y liền nhủ mày, về ghét bỏ nói:

– Cậu tới làm gì hả?

Dường như Trương Hâm không nghe thấy câu hỏi của anh, đưa tay chỉ Diêu Khâm, lắp bắp:

– Là... là trẻ vị thành niên mà!

Chu Văn nghe xong, đầu tiên là giật mình, sau đó mới hiểu ra ý tứ đằng sau câu nói kia, lập tức thẹn quá hóa giận, gằn giọng nói:

– ... Tôi đã chạm vào cậu ta đâu!

Diêu Khâm đứng một bên ngẩn ngơ nhìn, sau một lúc mới hoàn hồn, rồi phát hiện ra hai người kia... có phải đang nói chuyện phùng phùng không. Mặt cậu lập tức đỏ bừng bừng nóng như lửa. Trương Hâm nghe anh nói mới quay ra đánh giá lại Diêu Khâm từ đầu tới chân, rồi quay sang hoài nghi Chu Văn. Chu Văn hằm hừ. Trương Hâm biết anh giận thật rồi, đành phải hậm hực bĩu môi, lằm bằm:

– Tốt nhất là như thế.

Mặt Chu Văn đen sì. Sau đó Trương Hâm không dây dưa chuyện đó nữa, mà đưa quà cho Chu Văn. Anh liếc mắt qua rồi nói:

– Ai thềm quà của cậu!

Ngó lại thấy bản mặt “Đừng giả bộ, tôi thừa biết cậu thích” của Trương Hâm, anh mới cau có nhận lấy. Còn Diêu Khâm thấy không khí có vẻ căng thẳng, liền ngại ngừng mỉm cười, khuôn mặt vẫn hơi ửng hồng, nhắc khéo y:

– Anh cứ cất vào trong nhà đi ạ, còn nhiều quà chưa bóc lắm.

Ấn ý cũng như thay Chu Văn nói với y rằng quà cáp sẽ tập trung lại một chỗ rồi bóc sau. Lời này của cậu khiến Trương Hâm phải nhìn bằng con mắt khác... Y thấy cậu bé này quen biết Chu Văn mới không lâu mà đã hiểu rõ được tính tình tên kia rồi? Còn Chu Văn thì tỏ vẻ tức giận, gằn giọng nói:

– Tôi không ngờ cậu thích quẩn nhiều chuyện vậy đấy?

Diêu Khâm biết anh không cố ý mỉa mai mình, định đáp lại mấy câu, nhưng thấy Trương Hâm đang nhìn sang bên này, đành ngậm miệng, cúi đầu. Ngược lại Trương Hâm thấy vậy mới che miệng cười khẽ, không chờ Chu Văn mở miệng, đã dương dương tự đắc nói:

– Tôi đi kiếm đồ ăn đây, đói quá đi!

Chu Văn nghe vậy mới liếc mắt tỏ vẻ khinh thường:

– Cậu đúng là tới ăn chực.

Trương Hàm cười cười, nhún vai rồi rời đi.

—

Tối đến, Diêu Khâm được sắp xếp nghỉ ngơi ở một gian phòng khách. Ngày mai là thứ Hai, nên mọi người dặn cậu phải ngủ sớm, mà cậu cũng đồng ý rồi. Thế nhưng cậu không ngủ được. Có lẽ do lạ giường... Diêu Khâm tự nhủ một lý do vu vơ như vậy. Nhưng thực ra cậu biết thừa là do chuyện của thầy. Vừa nãy, cậu tự thấy mình không khiến thầy tức giận lắm, thế nhưng cả quãng đường thầy chẳng nói gì, khiến cậu bất an không thôi.

Lăn lộn một hồi mà cơn buồn ngủ vẫn chẳng thấy đâu. Mà đương lúc Diêu Khâm đang phân vân có nên đi tìm Chu Văn hay không thì cửa phòng kêu “cách” một tiếng rồi bị đẩy ra. Một vệt ánh sáng hắt vào chợt hiện rồi chợt mất. Diêu Khâm khẽ run lên, sau đó vội vàng nhắm tịt mắt lại, không dám cựa quậy gì.

Người tới không ai khác, chính là Chu Văn.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng chiếu sáng một góc phòng, tuy trong phòng tối mịt, nhưng không hẳn không nhìn thấy gì. Diêu Khâm cảm thấy một bên giường lún xuống, sau đó nghe tiếng người lãnh đạm nói:

— Tôi biết cậu chưa ngủ.

Mí mắt Diêu Khâm run rẩy, cuối cùng từ từ mở ra, khẽ gọi.

— ... Thầy.

Nhưng Chu Văn không đáp lại, chỉ hơi cau mày, hai mắt rũ xuống, dăm dăm nhìn thẳng mặt Diêu Khâm, dường như đang tìm kiếm lý do giải thích cho hành động nửa đêm đến thăm này của mình. Diêu Khâm bị nhìn thẳng có chút bất an, do dự hỏi:

— Thầy ơi?

Chu Văn quay mặt đi, lơ đãng nhìn về phía chiếc đồng hồ báo thức đặt cạnh giường, kim đồng hồ chỉ mười hai giờ năm phút, hai bên mày càng cau có hơn. Tiếp đó, giọng nói đều đều vang lên:

— Qua sinh nhật rồi...

Diêu Khâm giật mình, quay đầu nhìn, một lúc lâu sau mới có phản ứng – cậu đại khái đã đoán được ẩn ý của thầy rồi – rồi vội vàng nói:

— A... Phải rồi, quà của thầy em nhất định sẽ tặng.

Chu Văn lại có vẻ kinh ngạc, nhưng ngay sau đó lại hừ lạnh, cũng không cự tuyệt. Diêu Khâm âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cậu còn tưởng thầy sẽ quát nạt mình chứ. Cũng bởi vậy, cậu mới nảy ra một suy nghĩ, không nhận được hỏi thầy một vấn đề mà cậu băn khoăn bấy lâu nay.

— Thầy ơi...

— Hử? – Dường như đã nhận được câu trả lời vừa lòng, nên giọng Chu Văn cũng hiền hòa đi.

— Tại sao thầy lại chọn làm thầy giáo? – Diêu Khâm hiếu kỳ hỏi. – Nhà thầy chẳng phải có hẳn một công ty gia đình sao?

Hơn nữa, tính cách của thầy cũng không quá thích hợp với nghề giáo... Diêu Khâm nhớ lại cái lần cậu tỏ khổ với thầy, nhận lại là thái độ lạnh lùng vô tình, không phải là cách cư xử mà một người thầy giáo nên có, nhưng những lời này đánh chết cậu cũng không nói ra đâu. Chu Văn nghe cậu hỏi liền ngẩn người, sau đó đen mặt trừng cậu. Đến lúc khiến Diêu Khâm phải chột dạ vì đã hỏi câu không nên hỏi hay không, thì Chu Văn lại quay mặt đi, khẽ cúi đầu, giọng điệu châm chọc đáp lại:

— Ngày bé cậu chưa từng được giáo viên vẽ ra giấc mơ trở thành một nhà giáo sao?

Ngụ ý rằng ngày trước anh cũng được dạy dỗ như vậy, cho nên lúc lớn lên mới chạy đi làm thầy giáo, coi như đã hoàn thành giấc mộng đời mình.

Diêu Khâm chợt giật mình. Đột nhiên cậu nảy ra một ý nghĩ, tuy rằng ý nghĩ này thật quá tức cười và ngây thơ. Chỉ cần quan sát một tối thôi, cậu biết gia đình thầy cưng chiều thầy như thế nào, dường như dù

thầy có mạnh miệng đến mức nào, bọn họ đều hiểu rõ trong lòng rằng ẩn sau vẻ lạnh lùng hay lời vô tình đó là cảm xúc gì, còn thầy thì hình như bị họ chiều quá sinh hư rồi... Giống như một hoàng tử được sủng ái trong tháp ngà. Nghĩ đến đây, Diêu Khâm bất giác cười thành tiếng.

– Hử? – Chu Văn không hiểu, mới bắt màn hừ lạnh.

Sau đó, Diêu Khâm mới ngừng cười, nói:

– Em đang nghĩ... Gia đình thầy đối xử với thầy thật tốt.

Chu Văn không ngờ nhận được lời tán dương này, tuy rằng đối tượng khen không phải anh, nhưng về mặt lại không kìm được mà vắn vẹo. Cuối cùng mới nhú mày, ồm ồm nói:

– Nói thừa, ngủ mau! – Dứt lời liền đưa tay lên che hai mắt Diêu Khâm.

Bàn tay thầy khô ráo và ấm áp... Diêu Khâm ngoan ngoãn nhắm mắt lại, trầm nghĩ trong đầu như vậy. Sau đó, cơn buồn ngủ như thủy triều dâng đánh ập tới, còn cậu chìm mình trong cơn mê.

22. Chương 22

Nếu đã hứa sẽ tặng quà, tất nhiên phải chuẩn bị ngay. Thế nhưng Diêu Khâm bối rối không biết nên tặng cái gì. Trước kia còn dùng chiêu nấu cơm để xoa dịu, cơ mà giờ thì không tái sử dụng được. Thế là cuối tuần, Diêu Khâm xin phép quản lý cửa hàng bánh ngọt nghỉ một buổi, sau đó hẹn Chu Văn ra ngoài.

Sáng sớm hôm đó, Diêu Khâm chuẩn bị kỹ càng rồi đứng trước cửa nhà, hai tay vô thức ôm chặt lấy cặp xách, bên trong cậu không có nhiều tiền lắm, nhưng cậu tính toán cả buổi rồi, đây là mức tiền tối đa cậu có thể lấy ra được. Nhưng cậu đợi tới đợi lui mà chẳng thấy bóng xe quen thuộc xuất hiện.

– ... Hay là thầy quên. – Diêu Khâm khẽ lẩm bẩm.

Cậu nhớ rõ hôm qua mình đã hẹn thầy cuối tuần đi mua quà sinh nhật, lúc ấy vẻ mặt thầy cực kỳ cứng nhắc, còn giả bộ cau mày khinh bỉ:

– Cậu thì tặng được quà gì chứ?

Diêu Khâm ứ ứ mà không nói được gì, đành cắn cắn môi dưới. Sau đó không đợi cậu nói, thầy lại buông tiếp một câu:

– Thôi quên đi, sáng mai tôi đến đón cậu.

Diêu Khâm ngẫm lại cái tính cách thiếu tự nhiên của thầy mới ngộ ra là thầy đồng ý rồi. Tuy bây giờ đã muộn nửa tiếng so với giờ hẹn rồi mà vẫn không thấy tăm hơi người đâu, nguyên nhân cũng không phải như lời lảm bảm của cậu. Phải nói thẳng, Chu Văn luôn là người đúng giờ, kể cả đối với bản thân hay người khác. Cuối cùng mười phút sau, tiếng động cơ quen thuộc vang vọng lại từ phía đầu đường. Diêu Khâm lúc nhìn thấy Chu Văn thì hoàn toàn sửng sốt rồi.

Không phải do cách ăn mặc của anh quá lôi thôi, mà ngược lại, quá chói mắt rồi. Anh mặc một bộ tây trang in họa tiết chìm, đi đôi giày da sáng loáng, mái tóc được chải chuốt tỉ mỉ, ngay cả khuy cài áo và cà vạt cũng tông xuyên tông, cộng thêm khuôn mặt vốn dĩ tuấn tú nữa, tất cả cùng tạo nên một cảm giác vô cùng tráng lệ. So sánh với bản thân, trên áo phông dưới quần bò, đúng là thuộc hai thế giới đối lập mà. Dường như cũng phát hiện ra sự khác biệt giữa hai người, vẻ mặt đang bình thản của Chu Văn chợt nhú mày, ánh mắt soi mói đánh giá cậu từ đầu tới chân, giống như đang âm thầm chất vấn cậu tại sao lại ăn mặc tùy tiện như vậy. Thế nhưng rốt cuộc anh cũng không nói ra miệng, chỉ nghiêng răng nghiêng lợi nói:

– Mình đúng là diên mới tự làm khổ bản thân thế này...

Tiếng anh tuy bé, nhưng hai người cách nhau có một khoảng khá gần, nên Diêu Khâm nghe không sót chữ nào. Làm khổ bản thân à, đang nói về bộ tây trang kia sao? Chẳng lẽ... hôm nay thầy đến muộn là vì bận

chọn quần áo sao? Ý nghĩ này quả thực hết sức vô lý, nhưng Diêu Khâm vẫn không thể xua ra khỏi đầu được, sau mới chột dạ nói:

– Thầy ơi... hay là em đi thay quần áo nhé.

Những lời này lập tức chột trúng chỗ đau rồi, Chu Văn trợn trừng mắt lườm cậu, sau đó quay đầu ngồi lên xe, lạnh lùng nói:

– Lên xe!

Diêu Khâm giật bản mình, khoe miệng không nhin được khe cong lên, không nói thêm nữa, ngoan ngoãn trèo lên theo.

Hai người trước đó cũng không bàn xem đi đâu, nhưng nếu muốn mua quà cho Chu Văn, tất nhiên là do anh quyết định rồi. Cuối cùng hai người rẽ vào một khu buôn bán gần đó. Trang phục của cả hai quá khác nhau mà lại đi cùng nhau quả thực không thuận mắt chút nào, nhưng hiển nhiên Chu Văn lại thích, tâm tình cũng vui tươi lên kha khá, mặc kệ cái nhìn của mọi người, vẫn ung dung đi thẳng.

Bởi vì hai người đến hơi sớm, nên trong khu buôn bán không quá đông đúc, phần lớn các cửa hiệu vừa mới mở, không ít người bán hàng còn đang quét tước. Thế là hai người chọn một nhà hàng trang trí đơn giản, có cửa sổ nhìn ra ngoài để ăn sáng. Ăn xong, người trên đường dần tấp nập hơn, hai người cứ thuận theo đám đông mà đi. Đi hết nửa khu mà Chu Văn vẫn chẳng có ý định dừng lại chọn quà gì cả, cứ dắt cậu đi loanh quanh cả buổi. Diêu Khâm thấy anh không có vẻ gì là đang ngắm đồ cả, mới dừng chân, nheo mắt nhìn Chu Văn rồi nói:

– Thử vào đây xem nhé? – Tay chỉ vào một cửa hàng.

Chu Văn ngó cửa tiệm một lượt vẻ kinh ngạc, nhưng vẫn gật đầu, sau đó tiên phong bước vào. Diêu Khâm theo sau, đập vào mắt là những món đồ hàng hiệu trưng bày trong kệ tủ kính, cậu thậm vui mừng, nghĩ rằng giá cả ở đây chắc cậu có thể kham nổi. Nhưng khi đến gần coi giá thì mới ngã ngửa – cái giá này dù có giảm xuống một nửa thì cậu cũng không trả được. Mà không biết có nên mừng hay buồn nữa vì Chu Văn xem qua hết một lượt, rồi nói một câu:

– Đi thôi.

– Thầy không thích ạ? – Diêu Khâm bất ngờ, rồi nghĩ ngợi gì đó, vội vàng nói thêm. – Hôm nay em có mang tiền mà!

... Tuy không nhiều lắm.

Chu Văn dường như nhìn thấu được tâm tư của cậu, khó có dịp không mở miệng châm chọc lại, mà chỉ lạnh nhạt nói:

– Ừ. – Dứt lời liền đi ra ngoài.

Sau đó hai người đi tròn một vòng quanh khu mà hai tay vẫn trống trơn.

–

Giữa trưa lúc ăn cơm, Chu Văn hỏi vu vơ:

– Chủ nhật này cậu định đi đâu?

Diêu Khâm ngẩn người. Trước khi quen Chu Văn, sáu ngày trong tuần cậu đều bận đi làm thêm hết, còn sau khi quen biết anh, thì ít khi đi một mình, cứ vẫn chiều là đi cùng anh, cậu thậm chí còn chẳng nhớ bản thân đã trải qua quãng thời gian cô độc trước kia như thế nào. Một hồi lâu sau, cậu mới mơ hồ nhớ lại được chút ít, xấu hổ nói:

– Đi thư viện mượn sách ạ... – Thế nào cũng bị nói là nhàm chán cho coi... Diêu Khâm thầm nghĩ.

Mà quả nhiên, Chu Văn nhăn mặt, bĩu môi nói:

– Quá nhàm chán.

Diêu Khâm nghe xong có chút buồn bực, nhưng sau lại nghe Chu Văn nói:

– Buổi chiều tôi rảnh, có thể đi cùng cậu. – Giọng điệu cực kỳ bất đắc dĩ.

Diêu Khâm khẽ giật mình, ngẩng phắt đầu lên, nhưng lại thấy người đối diện đang cúi đầu tập trung dùng bữa, giống như câu nói vừa nãy là cậu tự tưởng tượng ra. Diêu Khâm hơi mím môi, rồi cong lên thành một nụ cười.

Bởi vì người đến thư viện ngày chủ nhật khá đông, nhưng vì không gian rộng rãi, ấm áp và ai nấy đều giữ trật tự, nên sinh ra một cảm giác hết sức khoan khoái. Tính tình Diêu Khâm thích yên lặng, nên cực kỳ thích bầu không khí này. Chọn ra vài cuốn sách có vẻ thú vị, quay đầu đã thấy Chu Văn cầm một cuốn sách nặng trĩch đứng chờ. Sau đó hai người đến quầy làm thủ tục mượn rồi đi vào phòng đọc. Giá mượn sách đọc tại chỗ rẻ hơn nhiều so với mượn về nhà, mà cũng tiện hơn nhiều, như vậy cũng tránh được mấy kẻ trộm sách. Hai người ngồi kề nhau trong một góc cạnh cửa sổ. Sách Diêu Khâm chọn đều là tạp văn, nên thỉnh thoảng lại ngó sang chỗ Chu Văn, thấy anh đang uể oải lật mấy trang sách, không nhìn được mới hỏi:

– Thầy không thích cuốn này ă? Hay là đi đổi ă.

Muốn đổi sách khác trong thư viện này, chỉ cần đăng ký tên lại, không mất thêm phí. Nhưng Chu Văn không đáp lời cậu. Thấy vậy, Diêu Khâm cũng không nói thêm nữa. Trong phòng rất tĩnh lặng, chỉ có tiếng sột soạt lật sách vở, mọi người đều đang chìm vào trong thế giới của các con chữ, thời gian dường như cũng như chững lại. Cho đến khi Diêu Khâm cảm giác vai mình trĩu xuống, mới đột nhiên bừng tỉnh. Ngay sau đó, thân thể cậu chợt cứng đờ lại khi cảm nhận được một hơi thở ấm nóng đang phả bên tai mình. Hóa ra không biết từ bao giờ, Chu Văn đã gục lên vai cậu say ngủ, còn cuốn sách trước mặt đã lật đến trang cuối cùng.

Góc hai người ngồi không thu hút chú ý của mọi người lắm. Diêu Khâm không dám nhúc nhích, thận trọng giữ sách trên tay. Nhưng lúc cậu lật trang vẫn kinh động đến Chu Văn, đôi mắt đang lim dim khẽ mở, rồi nhắm lại, người nghiêng sang vách tường bên kia, đầu dựa vào tường ngủ tiếp.

Chẳng mấy chốc trời đã xế chiều. Ánh dương vàng rực xuyên qua khung cửa sổ, bao phủ lên người Chu Văn. Cảnh tượng này khiến Diêu Khâm phải ngáy ngẩn. Hôm nay thầy có vẻ khác với mọi ngày... Diêu Khâm trầm nghĩ, thân thể vô thức tiến lại gần. Khoảng cách giữa hai người dường như kẻ sát nhau. Đúng lúc này, đôi mắt nhắm chặt của Chu Văn đột nhiên mở bừng. Diêu Khâm giật mình, theo phản xạ lùi về sau, nhưng chưa kịp làm gì đã bị một tay Chu Văn kéo lại. Hai đôi môi vừa chạm nhau, liền dính không rời. Diêu Khâm có chút hoảng hốt, gơ tay định đẩy ra nhưng lại thôi, nhân lúc đó đối phương dùng cả hai tay ôm lấy đầu cậu, thuận thế hôn sâu hơn. Đụng chạm môi tất nhiên không thể nào thỏa mãn người nào đó, đầu lưỡi như có linh tính không ngừng truy đuổi, dụ dỗ đối phương triển miên cùng mình.

– Ừm...

Nhiệt độ nóng bỏng cùng cảm giác ướt át khiến cho Diêu Khâm vô thức rên rỉ, cũng không giãy dụa nữa. Cho đến khi Chu Văn hôn đủ rồi, hai đôi môi mới tách nhau ra, Diêu Khâm lúc này mới hoàn hồn, ngáy người hít thở.

– Tôi nhận quà rồi nhé. – Nụ cười hiểm hoi của Chu Văn thoáng hiện trên môi, nhân tiện còn cắn môi dưới của cậu thêm mấy cái.

... Thầy đang đòi quà sinh nhật của cậu sao? Diêu Khâm ngơ ngẩn nghĩ.

23. Chương 23

Tự dưng bị gọi lên sân thượng, Diêu Khâm khá bất ngờ. Nhìn Tiêu Húc đứng trước mặt đang ngó mình chòng chọc, Diêu Khâm bất an cựa quậy rồi hỏi:

– Có chuyện gì thế?

Tiêu Húc không đáp, lùi lại mấy bước, hai hàng lông mày cũng giãn ra, cuối cùng nghiêm túc hỏi:

– Quan hệ của cậu và Chu Văn là gì?

Diêu Khâm nghe vậy đầu tiên là ngẩn ra, sau đó là hoảng hốt, lắp bắp đáp:

– Gì... gì mà quan hệ? Không, không có gì đâu...

Nói xong, đôi mắt sắc sảo của Tiêu Húc càng trở nên thâm sâu hơn, khiến cậu không nói nên lời, hay chính xác hơn là không biết nói gì. Quan hệ thầy trò ư? Cũng đúng... nhưng nhớ đến nụ hôn ngày hôm qua, Diêu Khâm không thể nào tiếp tục dối lòng được nữa. Người bảo hộ và người được bảo hộ? Đã từng là như vậy, nhưng giờ thì bọn Trương Hưng Dịch đã bị đuổi học, Ngụy Thăng cũng chuyển trường, bạn cùng lớp bắt đầu nói chuyện lại với cậu rồi, cho nên loại quan hệ này không còn tồn tại nữa. Nếu thế cũng không phải, thì rốt cuộc là sao?

... Không có quan hệ gì.

Đáp án chột nẩy ra trong đầu khiến Diêu Khâm cứng đờ người, sắc mặt trở nên trắng nhợt, cơn chán nản ùn ùn kéo đến, biểu lộ ra bên ngoài cũng hoảng hốt không kém. Tiêu Húc đối diện dường như phát hiện ra điều gì, mới nói:

– Tổ nghĩ thế này, đầu tiên Chu Văn tình cờ nổi lòng từ bi cứu giúp cậu, sau này tình cảm nảy sinh, nhưng vẫn tưởng là do thói quen bảo vệ cậu.

Diêu Khâm cúi đầu, xoay người dựa lưng vào tường, không nói gì – cậu không thể nói với Tiêu Húc rằng chính cậu mới là người cầu xin cứu giúp của Chu Văn được.

– Tổ không ngờ quan hệ của hai người là vậy đó. – Tiêu Húc nhẩn mặt lại.

– Quan hệ đó là sao? – Diêu Khâm sững sốt ngẩng đầu lên.

– Tình nhân á! Chẳng lẽ không phải sao? – Tiêu Húc trả lời đồng dục.

... Tình nhân? Cậu và thầy sao?

Một hồi lâu sau Diêu Khâm mới hoàn toàn thấm thấu được ý nghĩa đằng sau hai từ này. Giống như trước kia bị một tấm vải mỏng che khuất, giờ đột nhiên được rũ bỏ, những điều tưởng chừng mơ hồ giờ lại hiển hiện trước mắt. Những cảm xúc không giải thích nổi lúc trước, buồn bã, vui vẻ, chờ mong, những hành động khó hiểu, nhượng bộ, khóc lóc... thậm chí cả hôn môi, dường như đều có lý do của nó cả. Những suy nghĩ rối ren chẳng mấy chốc chiếm trọn tâm trí cậu, tâm tình phức tạp đến mức chính cậu cũng không hiểu nổi, có chút ngọt ngào, có chút xót xa, lại cả chua chát, thậm chí lúc Tiêu Húc nói thêm gì cậu cũng không nghe rõ.

– ... Biết chưa?

Mãi đến khi đối phương nói hết rồi, cậu mới có phản ứng, ngỡ ngàng hỏi:

– Biết cái gì?

Tiêu Húc không biết câu nói hồi nãy của mình đã khiến Diêu Khâm choáng váng triệt để, nên nghe vậy tròn trắng mắt lên nói:

– Tổ nói xa xả từ nãy đến giờ, cậu có nghe không hả? Với cả cậu đổ mắt làm cái của khỉ gì hả?

Diêu Khâm lí nhí xin lỗi, xong đưa tay lên xoa mặt, mới phát hiện da mặt đã nóng bừng lên cả. Vì thế, mặt đã đỏ nay còn đỏ hơn.

– Tổ nói là hai người bọn cậu cứ công khai liếc mắt đưa tình như thế, không sợ người khác phát hiện sao? – Tiêu Húc bực mình nhắc lại. – Vốn Chu Văn ra tay bảo hộ cậu như thế đã khiến nhiều người ngứa mắt rồi, cộng thêm cả ‘lời đồn’ trước kia nữa, cho dù bọn Trương Hưng Dịch bị đuổi học cũng không xóa được ‘lời đồn’ kia đâu.

Diêu Khâm rốt cục cũng nghe rõ rồi, mà hơn nữa tâm tình loạn một nùi vừa nãy lập tức bị nỗi sợ hãi lấp đầy. Một lát sau, cậu mới nghiêm mặt, siết chặt bàn tay đối phương, hoang mang hỏi:

– Chuyện của tổ với thầy... rõ ràng vậy sao?

Không phải cậu lo lắng cho bản thân, dù sao ngay cả cái chết cậu còn chẳng sợ, nói gì đến thứ khác? Thế nhưng tình huống của thầy lại không thế. Cậu vẫn chưa đủ tuổi, nếu sự việc bại lộ, thì thầy khó có thể ở lại trường được, các trường khác cũng sẽ không thuê thầy nữa, kết cục là ‘giấc mơ’ của thầy bị phá vỡ!

– Này... thật ra tớ cũng không chắc lắm. – Tiêu Húc thấy vẻ khẩn trương của cậu, lại có chút lưỡng lự. – Tớ không rõ người khác có để ý bọn cậu hay không... Thực ra tớ biết được quan hệ của hai người vì hôm qua tớ đi đến thư viện với một tên khôn nạn, đúng lúc nhìn thấy bọn cậu... Ừm, thật ra chỗ đó khá kín đáo, nhưng hành động đó quá mức lộ liễu rồi. – Sau đó cậu ta còn lái nhải thuyết giáo một hồi.

Diêu Khâm nghe xong, mặt lại đỏ lên. Nhưng ngẫm nghĩ lời Tiêu Húc nói, cậu lại thấy buồn bực.

–

Tâm trạng hậm hực kéo dài đến tận lúc tan học vẫn không thấy khá hơn. Đến nỗi lúc Chu Văn rời văn phòng, theo thói quen định cầm tay cậu, bị cậu hoảng hốt hất mạnh tay ra, hai mắt còn trợn trừng. Tâm tình của anh vốn đang không tệ, lại bị hành động này kéo tụt xuống độ âm, hai mắt nheo lại, dù giận nhưng vẫn tỏ vẻ không hề gì. Diêu Khâm cũng nhận thấy hành động của mình hơi quá đáng, mới bắt đầu chột dạ, cúi gằm đầu lắp bắp:

– Nhỡ... nhỡ người khác nhìn thấy thì sao.

Chu Văn nhú mày, ánh mắt sắc bén nhanh chóng lướt nhìn quanh một vòng. Phần lớn học sinh đều đã về nhà rồi, dù vẫn còn số ít ở lại, nhưng cách đây khá xa, các thầy cô giáo lại khỏi nói, anh chính là người cuối cùng ra về mà. Thế nên mới lạnh lùng hỏi:

– Ai nhìn?

Diêu Khâm cắn môi, dứt khoát không nói, cho đến khi Chu Văn sắp nhả không nổi mới lí nhí:

– Thầy... với em cầm tay nhau, không cẩn thận sẽ bị người khác dòm ngó, rồi ảnh hưởng xấu đến thầy! – Nói xong Diêu Khâm ngược đầu lên về kích động.

Mà Chu Văn nghe xong, đầu tiên là sửng sốt, sau mới làm như bộ vừa nghe được một câu vô cùng ngu ngốc, cười lạnh nói:

– Cậu cho rằng ai cũng giống cậu sao, ai thêm chú ý đến cậu chứ?

Dứt lời, không cho cậu cơ hội phản kháng, đã túm lấy tay cậu kéo về phía mình, lạnh lùng nói:

– Đi thôi! – Sau đó kéo người vào khu đỗ xe như thường.

Tay bị nắm chặt, ấm áp và dễ chịu, tâm tình cũng theo đó mà khá hơn rất nhiều. Diêu Khâm mím môi, không cãi lại nữa, bước chân vội vàng đuổi kịp người trước mặt. Hôm nay hai người đi đến một nhà hàng chuyên hầm thuốc đông y. Vừa ngồi xuống bàn, Chu Văn đã nhả người phục vụ:

– Cho một suất bồ câu hầm thiên ma, lát nữa tôi mang về. – Sau đó mới bắt đầu nghiên cứu thực đơn.

Diêu Khâm nghĩ rằng anh mua về cho người nhà, dù sao thì thiên ma có thể chữa chứng đau đầu chóng mặt mà, nên cũng không để ý nhiều. Thế là hai người gọi một suất gà hầm và một suất sườn lợn hầm, ngoài ra còn có một vài món ăn kèm nữa. Trong lúc chờ đồ ăn lên, Chu Văn rút một điếu thuốc ra, tỉ mỉ ngắm nghía. Diêu Khâm trông thấy vậy mới nhớ ra dạo này thầy rất ít khi hút thuốc. Nhưng sau đó thấy Chu Văn lại cất thuốc vào, buột miệng hỏi:

– Thầy cai thuốc à?

Chu Văn hơi khựng lại, sau lại nghĩ đến cái gì, cau mày thấp giọng nói:

– Tại Chu Thủy thích quản chuyện bạo đồng!

Tuy giọng điệu càu kỉnh, nhưng Diêu Khâm vẫn nghe ra vẻ bất đắc dĩ, khóe miệng khẽ cong lên. Sau đó, dường như chưa nói thỏa, lườm cậu một cái rồi nói:

– Nó bảo muốn sống lâu với tên nhóc nhà cậu thì nhất định phải cai.

Diêu Khâm giật mình, sau mới hiểu ra... Thầy muốn sống với cậu đến hết đời sao? Ý nghĩ này khiến cậu kích động không thôi. Mà người đối diện lại bắt đầu cầu nhàu, đương nhiên rất có thể Chu Văn không ngờ rằng câu nói của mình có sức công phá nặng nề như vậy, anh trợn trừng mắt nhìn cậu:

– Ai lấy mất lưỡi của cậu rồi à?

Đề tài đột nhiên thay đổi khiến Diêu Khâm hơi mất bình tĩnh, vô thức ‘Hả’ một tiếng.

– Tôi nói lúc ở trường á... cậu nói bị người ta nhìn thấy cái gì cơ?

Lại là chuyện này, Diêu Khâm nhất thời không muốn đáp trả, cúi gục đầu xuống, không nói gì. Chu Văn không cố gượng hỏi nữa, nhưng trong lòng đang thầm bực bội với Tiêu Húc. Biết thế hôm qua đã không bỏ qua cho cậu ta dễ dàng như thế, ít ra cũng phải cảnh cáo mấy câu, miễn cho cậu ta lại ăn nói lung tung với nhóc này! Ở trường bây giờ, người có thể nói chuyện bình thường với tên nhóc, ngoài cậu ta ra chẳng còn ai khác cả.

Hai người ăn cơm xong, Chu Văn lại đưa cậu về nhà. Lúc cậu xuống xe, Chu Văn cũng xuống theo, trong tay còn cầm túi đồ ăn gói ghém cẩn thận. Diêu Khâm đang chuẩn bị quay lại chào tạm biệt thì bị nhét túi đồ vào trong tay rồi nghe thấy anh nói:

– Cầm lấy đi.

– Dạ? – Diêu Khâm kinh ngạc.

Định nói gì thì bị Chu Văn chặn lời:

– Không phải cho cậu ăn, lần trước cậu nói mẹ cậu bị đau đầu sao, đây là tặng cho bà ấy...

Nói đến cuối, dường như thấy không thoải mái với đôi mắt càng lúc càng to tròn của Diêu Khâm, Chu Văn mới quay mặt đi. Sau đó, không đợi Diêu Khâm đáp lại, anh đã xoay người mở cửa xe, khởi động máy. Diêu Khâm lúc này mới thốt lên:

– Thầy ơi, em cảm ơn ạ! Hay... thầy vào nhà ngồi chơi nhé! – Cuối cùng còn thêm một lời đề nghị lớn mật nữa.

Chu Văn đang định nhấn ga phóng đi thì khựng lại, mím môi, mặt mũi nhăn nhu. Một lúc sau vẫn lắc đầu. Diêu Khâm thấy vậy, nhất thời không biết mình đang thất vọng hay may mắn nữa. Dù sao đến một lúc nào đó cậu phải giới thiệu thầy với mẹ chứ nhỉ?... Giống như ra mắt gia đình hai bên vậy á? Đừng giỡn chứ. Nhưng mà tại sao lúc thầy từ chối, lòng cậu lại có chút trống vắng, buồn bã.

– À... – Diêu Khâm ậm ừ đáp lại, cầm túi đồ toan bước vào nhà.

– Nay, nhóc con! – Đúng lúc này, Chu Văn gọi cậu lại.

Bước chân Diêu Khâm dừng lại, vội vàng quay lại. Trong khoảnh khắc, cậu không thể nào phủ nhận được cảm xúc chờ mong này. Nhưng Chu Văn không xuống xe, chỉ chăm chú nhìn cậu một hồi rồi miễn cưỡng nói:

– Nếu lần sau bị nhìn thấy... thì sao chứ? Nhóc con, cậu không cần bận tâm! – Dứt lời liền phóng xe đi mất.

Diêu Khâm nhìn theo bóng xe dần khuất, có chút loạn nhịp.

24. Chương 24

Đời nhiều khi rất trở trêu, càng mong không có chuyện gì xảy ra, thì càng dễ phát sinh.

Lời đồn đại cứ thế lan truyền không một lời báo trước. Ban đầu Diêu Khâm trì hoãn không ý thức được ánh mắt soi mói của mọi người với mình, cho đến một hôm, mặt bàn cậu đột nhiên xuất hiện một tờ giấy bị vo

tròn. Giây phút ấy lòng cậu chợt thấy bất an, cảm giác như trở lại quãng thời gian đen tối ấy. Cậu vội vàng giấu tờ giấy đi trong tâm trạng rối bời, sau đó cẩn thận gỡ ra xem.

Chuyện mày với thầy là thật hả?

Không nói thẳng tên ‘thầy’ nào, cũng không chỉ rõ ‘chuyện’ là chuyện gì, nhưng chỉ cần một câu này thôi cũng khiến Diêu Khâm thót tim vì sợ. Cậu lên nhìn xung quanh, bất chợt chạm mắt với một nữ sinh ngồi chéo phía trên cậu. Đó là ánh mắt hiểu kỳ, pha lẫn hưng phấn và tràn đầy hứng thú. Sắc mặt Diêu Khâm trắng nhợt, sau đó cuống quýt cúi đầu, không dám nhìn lên.

Bắt đầu từ đó, mặt hồ bằng phẳng, bắt đầu nổi lên gợn sóng.

‘Chuyện xấu’ của Diêu Khâm và đàn anh kia đầu tiên cũng do bọn Trương Hưng Dịch phát tán, mọi người đều dựa hơi Trương Hưng Dịch mà bắt nạt cậu, sau đàn anh tốt nghiệp, Trương Hưng Dịch bị đuổi học, hưng trí của mọi người cũng phai nhạt dần. Nhưng lần này thì khác, một trong hai nhân vật chính lại là một thầy giáo. Tình yêu thầy trò, lại còn đồng tính, thật đúng là khắc sâu hai chữ ‘cấm kỵ’ mà. Vì thế, bắt đầu có người tò mò đi điều tra, người thì lảng lạng tránh xa cậu.

Đến trường rồi tan học, không thể nào tránh được, lúc nào cũng có cảm giác bị nhìn ngó. Đặc biệt những hôm có tiết của Chu Văn, tiếng xì xào bàn tán không ngừng dứt khiến anh mất kiểm chế mắng um lên. Tất nhiên, tình trạng cô lập lại xuất hiện. Tuy rằng rất khó chịu, nhưng Diêu Khâm vừa nghĩ đến thầy luôn bên cạnh, mọi ủy khuất đều bay biến. Cho đến một hôm, thầy bảo cậu đứng đợi ở khu rừng cây, thì lại gặp được Tiêu Húc.

– Tiêu Húc?

Diêu Khâm sững sờ nhìn cậu ta hốt hải chạy qua, thở phì phì ra vẻ tức giận. Phải biết bình thường đến giờ tan học đã không thấy bóng dáng Tiêu Húc đâu rồi. Tiêu Húc thở hắt ra, ngó quanh nhìn quất, rồi vội hỏi:

– Chu Văn đâu?

– Thầy đi gặp hiệu trưởng rồi. – Diêu Khâm nghiêng đầu đáp. – Cậu tìm thầy có việc gì thế?

Nhưng hiển nhiên Tiêu Húc không có ý định nói chuyện phiếm với cậu, nghe vậy chợt biến sắc, thoáng vẻ ảo não rồi nói:

– Tổ cũng mong không có việc gì, nhưng mà... – Nói đến đây, vẻ mặt cậu ta trở nên nghiêm trọng.

– Tiêu Húc? – Diêu Khâm thấy vẻ mặt cậu khá tệ, mới tò mò hỏi.

Tiêu Húc ngược lên nhìn cậu, mím chặt môi, cuối cùng đưa cho cậu một thứ. Diêu Khâm tò mò nhận lấy, sau đó ngay lập tức mặt trắng bệch. Đó là một bức ảnh. Tuy góc chụp khuất, nhưng diện mạo hai người trong ảnh lại rất rõ ràng. Là cậu và thầy. Hơn nữa, là chụp lúc hai người đang hôn môi lúc nghỉ trưa trên sân thượng.

– Tổ chỉ cướp được tấm này, trước đó tổ phát hiện có người lén lút gửi đồ vật gì đó cho hiệu trưởng, hôm nay may mắn tổ cướp được, không ngờ rằng... – Tiêu Húc đỡ trán cúi gằm nói. – Tên đó là đàn em của Trương Hưng Dịch, trước tổ có thấy hai thằng đàn đúm với nhau... Hừ, tổ biết ngay mà, chứ chẳng đứa nào dám chim lợn như vậy.

Diêu Khâm giật mình, siết chặt tấm ảnh trong tay, sau đó chợt nghĩ ra điều gì, hoang mang sợ hãi hỏi:

– Vậy những tấm khác đâu?

Vẻ mặt Tiêu Húc hơi cứng lại, rồi cười khổ:

– Có lẽ đang nằm trong tay hiệu trưởng rồi.

Diêu Khâm sững sờ, sau đó ngay tức thì chạy như điên về phía phòng hiệu trưởng.

–

– Vậy tôi xin từ chức!

Lúc Diêu Khâm mở cửa xông vào, thì đập vào tai một câu như vậy.

Bây giờ có lẽ nên quay ngược thời gian lại một chút. Lúc Diêu Khâm nói chuyện với Tiêu Húc, trong phòng hiệu trưởng cũng đang diễn ra một cuộc trò chuyện khác. Hiệu trưởng dốc một xập ảnh chụp trước mặt người đối diện, vẻ mặt ông có chút bất đắc dĩ và buồn rầu.

– Thầy Chu, tôi mong cậu có thể giải thích rõ việc này.

Chu Văn nhíu mày, cầm ảnh lên xem hết tấm này đến tấm khác. Ban đầu còn có thể giữ được vẻ trấn tĩnh, nhưng càng xem, sắc mặt anh càng trầm xuống. Tuy vậy anh vẫn giữ được một chút lý trí, quyết định không đưa ra ý kiến, chỉ lạnh lùng nói:

– Giao tình của tôi và trò Diêu Khâm khá tốt, nên tình cờ cùng nhau ăn cơm thôi.

Khuôn mặt nhăn nheo của hiệu trưởng giật giật, khóe miệng khẽ nhếch lên, rốt cuộc ông cũng tận mắt chứng kiến cái gọi là trợn mắt nói dối, vì thế nói tiếp:

– Theo thời gian trên ảnh, e rằng không phải tình cờ đâu nhỉ.

Trên từng bức ảnh đều có hiện ngày, quan sát thì thấy tần suất khá liên tục, nói cách khác, gần như tan học ngày nào bọn họ cũng đi cùng nhau. Cuối cùng biết rằng không thể giải thích qua loa được nữa, Chu Văn mới điềm tĩnh đáp:

– Trong ảnh không có cảnh chúng tôi không hôn môi.

Ngụ ý rằng tuy đồng ảnh này chứng tỏ hai người hay đi ăn cùng nhau, cử chỉ cũng có vẻ hơi quá mức thân mật, tỷ dụ như nắm tay ôm ấp, nhưng lại không có hành động tỏ rõ quan hệ tình nhân – đó là hôn môi. Cho nên không thể kết luận bừa được. Mà câu nói này của anh hiển nhiên đã đập tan vẻ bình tĩnh của thầy hiệu trưởng, ông tức giận quát:

– Thầy Chu! – Ông đập bàn, nghiêm túc nói. – Trước đây cậu ép tôi phải xử lý Trương Hưng Dịch, lý do là bởi hành vi áp bức người của trò ấy, chuyện hôm nay cũng giống vậy, tôi không phải lão già bảo thủ, nhưng chuyện của các cậu đã bị người khác dòm ngó rồi. Những tấm ảnh này đã rơi vào tay tôi, hiển nhiên người khác cũng có thể nhận được, một khi tin tức này lộ ra, thì đều gây ảnh hưởng cực kỳ xấu với toàn trường và học sinh!

Về mặt Chu Văn đã tụt xuống âm độ, một lúc lâu anh không đáp lời, sau mới nhíu mày hỏi:

– Thầy muốn tôi từ chức?

Hiệu trưởng không đáp thẳng mà chỉ nói:

– Hiện tại trò Diêu Khâm đang học năm cuối rồi, tôi hy vọng chuyện này không gây quá nhiều phiền phức với trò ấy.

Lời này chắc chắn là lời cảnh cáo với Chu Văn – nếu sự tình vỡ lở, không thể dùng từ ‘nghiêm trọng’ để hình dung nữa, vụ việc của Trương Hưng Dịch lần trước đã lan truyền khắp trường, thế là quá đủ với Diêu Khâm rồi. Sắc mặt Chu Văn không thay đổi nhiều, im lặng một hồi mới gật đầu đáp:

– Vậy tôi xin từ chức.

Rầm!

Đúng lúc này, cửa phòng bị mở tung, Diêu Khâm với khuôn mặt trắng bệch, thở hổn hển xông vào.

– Thầy muốn từ chức sao... không được, thầy hiệu trưởng...

Diêu Khâm đầu tiên chỉ thì thào một câu, sau lắc đầu quầy quậy, muốn giải thích ngọn ngành với thầy hiệu trưởng. Nhưng cậu chưa kịp nói gì, Chu Văn đã ôm chặt lấy cậu, rồi nói với hiệu trưởng:

– Thầy hiệu trưởng, cứ quyết vậy nhé, đơn từ chức tôi sẽ nộp cho thầy sau. – Sau đó mặc kệ Diêu Khâm giãy dụa, anh lôi cậu ra ngoài.

Đến một nơi không người, Chu Văn mới buông cậu ra. Lúc này, Diêu Khâm biết cơ hội giải thích đã vượt mất rồi, đành im lặng cúi đầu, nhưng tay vẫn nắm chặt cánh tay Chu Văn. Anh cúi nhìn những ngón tay

đang túm chặt cánh tay mình đến mức trắng nhợt kia, rồi đưa tay lên vỗ nhẹ lên tay cậu, trấn an cậu bằng chất giọng dịu dàng đến khó tin:

– Được rồi, không sao đâu mà.

Nhưng câu nói này như một tín hiệu, khiến cho mọi tâm tư kìm nén lập tức trào dâng. Đầu tiên Diêu Khâm ra sức lắc đầu, sau đó lí nhí bằng giọng không thể nào bé hơn mà nói:

– Không... sao... sao lại không... không sao được... Thầy... thầy thậm chí... thậm chí còn... ư hự hự... oa oa... – Cuối cùng lại biến thành khóc rống.

Giống như lần đầu tiên thấy cậu khóc to, Chu Văn khá bất ngờ. Sau một hồi suy ngẫm lời Diêu Khâm nói, anh mới ngộ ra... Xem ra tên nhóc này tưởng cậu làm liên lụy đến anh.

Thực ra Chu Văn không quá coi trọng nghề thầy giáo này. Tuy ngày bé anh viết văn ước mơ sau này trở thành giáo viên, nên mới chạy đi gõ đầu trẻ, nhưng tính cách của anh thật sự không hợp với nghề này chút nào. Tất nhiên, anh cũng không muốn quay về làm cho công ty gia đình, bởi vì thể nào đám người kia dù có việc hay nhàn rồi cũng sẽ đến làm phiền anh. Thế nhưng, nếu hai người quyết định bên nhau... thì trở thành doanh nhân cũng không đến nỗi tệ.

Tuy rằng trong lòng đã quyết định, nhưng Chu Văn không thông báo với cậu ngay. Cho dù đột nhiên bị đuổi việc cũng khiến anh tức lắm, nhưng... đổi lại là hành động này của tên nhóc, cũng không lỗ vốn lắm. Vì vậy, Chu Văn im lặng xoa đầu Diêu Khâm, thuận tiện kéo đối phương ôm vào lòng. Còn Diêu Khâm đang được an ủi kia lại càng thêm áy náy khó chịu, nước mắt không nhịn được tuôn trào như đê vỡ, mãi không nín.

25. Chương 25

Hôm sau, Chu Văn nộp đơn từ chức, mặc dù các thầy cô chủ nhiệm đều thông báo lý do rằng nhà thầy có việc, nhưng đám học sinh vẫn không khỏi xôn xao một trận. Chu Văn tạm thời rời khỏi cương vị công tác, tức là chứng tỏ tin đồn kia là thật. Ngay lập tức, ngôi trường vốn bình yên trở thành một cái chợ vỡ, đồn đại về Chu Văn và Diêu Khâm không ngừng bị phát tán, thậm chí còn rơi vào tai một số giáo viên. Thế là Diêu Khâm bị cô lập một lần nữa, thầy cô thấy cậu ngẩn người, thì sẽ nhìn cậu ra vẻ ‘tôi không nói không có nghĩa là tôi không biết’.

Chút vui mừng nhỏ nhoi là vì có vết xe đổ của Trương Hưng Dịch, nên mọi người chỉ dám nỗ lực tránh xa cậu, những hành vi như kiêu truyền giấy trước kia cũng không xảy ra nữa. Nhưng những ngày sống dưới ánh mắt soi mói của mọi người cũng khiến Diêu Khâm vô cùng áp lực, mấy lần gặp Chu Văn chỉ muốn than khổ. Tuy vậy cậu thấy Chu Văn dạo này đang chật vật làm quen với cuộc sống công sở, bận bịu đến sứt đầu mẻ trán, đến nỗi người cũng gầy mất mấy cân, nên những lời kia cậu không thể nào nói ra được. Cứ thế buồn bực tích tụ trong lòng, khiến cho tinh thần Diêu Khâm ngày càng sa sút, ngày càng rối loạn.

Cuối cùng người tinh mắt nhận ra lại là Tiêu Húc vẫn đang chiến tranh lạnh với cậu từ hồi chuyện vỡ lở.

– Này này! Hú hồn về xác!

Tiêu Húc bắt mắt dùng đũa chọc chọc hộp thức ăn của Diêu Khâm, đôi mày xinh đẹp nhướng cao.

– Á...

Diêu Khâm giật thột, vội vàng hỏi:

– Cậu mới nói gì à? Xin lỗi, tớ hơi lơ đãng.

Tiêu Húc trợn trừng mắt, nói:

– Khởi nói, tớ biết rồi.

Bởi vì Chu Văn đã thôi việc, giờ ăn trưa bây giờ chỉ còn mỗi Tiêu Húc chịu cùng cậu ăn cơm thôi. Diêu Khâm nghe xong, áy náy nói:

– Tớ xin lỗi mà...

Tiêu Húc khinh bỉ:

– Khỏi cần xin lỗi tớ, cậu đâu phải bạn bè thân thiết gì của tớ. – Dứt lời, cúi đầu ăn cơm tiếp.

Thế nhưng Diêu Khâm ăn không vô, nhịn không được hỏi tiếp:

– Tiêu Húc... có phải tớ rất vô dụng không?

Từ tốn nuốt miếng rau trong miệng xuống, Tiêu Húc mới ngược lên nhìn cậu, trịnh trọng gật đầu, đáp:

– Cực kỳ vô dụng luôn. – Ngừng một lát rồi tiếp. – Chẳng hiểu sao Chu Văn lại thích cậu nữa.

Diêu Khâm nghe vậy mà giật mình, cúi gục đầu lí nhí:

– Cậu nói cũng đúng... – Nói xong tâm tình càng tệ hơn, vô thức bối tung đồ ăn trong hộp lên, cơm cũng bị chọc thành nhão nhoét.

Tiêu Húc không nhịn được giật giật cơ mặt, cuối cùng giành lấy đôi đũa của cậu, lớn tiếng nói:

– Tôi nói cậu đúng là ngốc mà! Nếu tự biết bản thân không ra gì, nhưng Chu Văn vẫn vừa ý cái tính ngu ngốc đến đần độn của cậu, thì chẳng lẽ cậu không thể thay đổi mình sao?!

Diêu Khâm bị mắng đến ngây người rồi. Mà Tiêu Húc còn chưa đã miệng, tiếp tục giáo huấn:

– Cậu không nghĩ rằng vì cậu ngu ngốc như vậy, nên Chu Văn mới bị đuổi việc, già từ sự nghiệp giáo viên anh hằng mơ ước, lao vào thương trường hiểm ác. Đã thế cậu còn mang cái vẻ dở sống dở chết thế này... chẳng phải hy sinh của Chu Văn là công cốc sao? Cậu động não một chút được không hả?

Tuy rằng Tiêu Húc khá hoài nghi rất cuộc Chu Văn có thực sự coi trọng nghề giáo viên này không, thế nhưng đây thật sự là những suy nghĩ tận đáy lòng của cậu ta. Có điều Diêu Khâm nghe cậu ta đâm chọc xong, chỉ hơi giật mình, sau đó rũ mắt xuống, gật đầu thật mạnh.

—

Thế là Chu Văn mau chóng phát hiện ra Diêu Khâm có vẻ khang khác. Lúc hai người ăn cơm, anh mới hỏi:

– Hôm nay đi học thế nào?

– ... Không có gì, vẫn tốt lắm ạ. – Diêu Khâm hơi sững sốt nhưng vẫn từ tốn trả lời.

Tuy công việc bận rộn, nhưng anh vẫn cố dành thời gian quan tâm đến chuyện của Diêu Khâm, hơn nữa mỗi lần gặp mặt nhìn thấy bộ dáng muốn nói lại thôi của cậu, lại càng khẳng định suy nghĩ của anh. Thế nhưng anh quyết định chờ, chờ đối phương mở miệng, anh còn soạn sẵn kịch bản lúc cậu đến mà nheo với anh, thì anh sẽ tỏ vẻ khinh thường đáp lại rằng ‘Cậu đúng là không thể sống thiếu tôi mà’.

Ấy vậy mà anh không ngờ rằng cậu nhất quyết không chịu cầu cứu đến anh, lại còn làm bộ như chẳng có việc gì trước mặt anh nữa chứ!

Cuối cùng, lòng kiên nhẫn của anh đã khô kiệt rồi. Vẻ giận dữ hiện lên khuôn mặt, sau đó anh cười lạnh hỏi lại:

– Thật không? Vậy tôi hy vọng không phát sinh thêm một vụ tự sát ngu ngốc nào nữa! – Lời nói chất chứa cơn giận.

Đối với cơn giận vô cớ của anh, Diêu Khâm có hơi kinh ngạc rồi ngơ ngác gật đầu cam đoan tuyệt đối chuyện đó sẽ không tái diễn. Phản ứng ngu ngơ của cậu khiến Chu Văn trong giây lát không biết phải nói lại thế nào, giống như dẫm vào bịch bông, dù có mạnh tay vẫn chẳng hề hấn chi, cuối cùng đành phải rầu rĩ chọc đồ ăn trên bàn.

Cho đến khi hai người về đến cửa nhà Diêu Khâm, cậu xuống xe, Chu Văn cũng xuống theo.

– Cuối tuần tôi sẽ sắp xếp cho em chuyển trường. – Chu Văn kéo Diêu Khâm lại nói.

– Dạ... Tại sao ạ? – Diêu Khâm ngạc nhiên ngẩng đầu.

– Chuyện của em ở trường tôi chẳng cần điều tra cũng thừa biết, tôi không muốn gặp em ở bệnh viện lần nữa đâu! – Chu Văn lớn tiếng.

Diêu Khâm nghe xong lập tức ngây dại, sau đó uể oải gục đầu xuống. Khi Chu Văn nghĩ rằng đối phương sẽ buộc phải đồng ý, thì một giọng nói nhỏ xíu truyền đến:

– Không... không cần chuyển trường đâu ạ, sau này... sau này thầy cũng không cần đến trường đón em nữa...

Chu Văn nghĩ rằng tai mình gặp ảo giác rồi. Lúc anh cúi đầu thì thấy nhóc học sinh cũ của mình đang ngược nhìn thẳng vào mắt anh, ánh mắt ngập tràn vẻ kiên định chưa từng thấy. Chu Văn như nghĩ ra điều gì, sắc mặt khế đổi, hai mắt nheo lại vẻ nguy hiểm, thấp giọng nói:

– Ý em là sao? Em muốn chia tay với tôi?!

– Không, tất nhiên không phải rồi... – Diêu Khâm ngăn ra, sau đó vội vàng lắc đầu, cuống quýt nói. – Em chỉ... em không muốn làm thầy lo lắng thêm, em muốn dựa vào chính sức mình!

Chu Văn nghe xong, không hiểu sao trong lòng lại nhẹ nhõm hẳn, nhưng vẫn còn chút bực bội, hừ một tiếng rồi xoay người đi. Diêu Khâm luống cuống đuổi theo ôm chặt thắt lưng Chu Văn, gọi:

– Thầy ơi!

Tuy rằng đã không còn là thầy trò, nhưng Diêu Khâm vẫn không sửa lại cách xưng hô. Chu Văn dừng bước, nhưng không quay người lại.

– Từ trước tới giờ, em hết trốn tránh rồi lại dựa dẫm vào người khác. Tiêu Húc nói rất đúng, dù thầy sẵn lòng làm nơi nương tựa cho em, nhưng lần này, chỉ một lần này thôi... dù thế nào đi nữa cứ để em tự lo liệu ạ.

Từng câu từng chữ từ nơi sâu kín nhất thốt ra từ phía sau lưng, bàn tay quanh hông không ngừng siết chặt, mạnh mẽ quán lấy trái tim anh.

Gió đêm ***g lạnh, mang theo một chút se lạnh, xua đi chút bực bội trong lòng. Một lúc lâu sau, Chu Văn xoay người lại, mặt vẫn nhăn nhó, còn trừng mắt nhìn cậu, cuối cùng mắng khế:

– Nhóc con cũng biết tự lập rồi hả?

Diêu Khâm nghe vậy không khỏi đỏ mặt, khế đáp:

– Vâng ạ.

Chu Văn ngẩn ra – nhóc con bắt đầu ‘người lớn’ lên rồi!

26. Chương 26

Leng keng...

Chuông treo trên khung cửa kính vang lên, hai nữ phục vụ trực quầy tươi cười, ngọt ngào chào đón:

– Kính chào quý khách!

Khách đến là một người đàn ông mặc bộ âu phục màu xám bạc. Dường như không chịu nổi mùi hương ngọt lịm này, người đàn ông khế nhíu mày, sau khi xem quanh một vòng, cuối cùng mới dừng mắt tại một tủ kính nọ. Nữ nhân viên ngó nhìn rồi hỏi:

– Anh muốn mua bánh ngọt ạ?

– À... – Người đàn ông – chính là Chu Văn không biết phải trả lời sao, chỉ gật đầu cho có, sau đó lúi trong ví ra một tờ biên lai đưa cho nhân viên. Nữ nhân viên nhiều tuổi hơn đứng cạnh giờ tay nhận lấy, xem kỹ rồi giật mình nói:

– Hóa ra là anh Chu, anh nhờ chị Trần đặt bánh hộp đúng không! – Dứt lời liền bảo cô gái đứng cạnh đi lấy bánh.

Trong khi chờ, cô gái vẫn hiếu kỳ nhìn Chu Văn, dù sao thì kiểu người như Chu Văn hiếm khi xuất hiện ở khu này lắm. Chu Văn thấy vậy cũng không được thoải mái, biểu cảm cũng có chút cứng nhắc – biết thế này anh đã nhờ thư ký Trần đi lấy bánh rồi mang đến văn phòng luôn rồi. Một lát sau bánh được mang ra, nhưng nhân viên không bọc hộp luôn mà hỏi:

– Anh muốn viết gì lên trên không ạ?

Chu Văn không nghĩ tới điều này, chợt ngậy người một hồi rồi mới hỏi:

–Viết cái gì cũng được sao?

Nhân viên gật đầu. Thế là Chu Văn nhận lấy cây bút trong tay cô, hí hoáy viết vài chữ. Lúc anh đưa lại, hai cô gái đều tỏ vẻ ngạc nhiên, nhưng Chu Văn không phát hiện ra. Cho đến khi viết chữ lên bánh xong, cầm hộp chuẩn bị rời đi, anh mới nghe thấy tiếng thì thầm to nhỏ của hai cô gái đằng sau. Sau đó Chu Văn đi đến tiệm trang sức rồi siêu thị. Mua sắm xong xuôi, anh mới nhận ra đã gần năm giờ chiều rồi, rồi vội vàng lái xe đến nơi làm việc cũ.

Reng reng... Tiếng chuông tan học vang lên, lục tục có học sinh ra về. Chu Văn nhẩn nhé ngồi trong xe, cố gắng lần tìm trong đám người kia một khuôn mặt quen thuộc. Chốc lát sau, một thiếu niên dáng gầy gầy, mặc áo khoác chạy tới. Dù đã là cuối xuân, nhưng thời tiết vẫn còn hơi lạnh.

– Em tưởng hôm nay thầy không đến cơ. – Thiếu niên với vẻ mặt phấn khích chui vào xe. – Sáng nay thầy nhắn tin hôm nay bận cơ mà.

– Xong việc rồi.

Niềm vui sướng của thiếu niên dường như chẳng ảnh hưởng tí nào đến anh, Chu Văn chỉ nhú mày, mặt không đổi sắc giúp thiếu niên – chính là Diêu Khâm thắt dây an toàn. Trong khoảnh khắc ấy, khoảng cách giữa hai người thật sự rất gần. Diêu Khâm khẽ giật mình, mặt cũng phấp phồng, sau đó vội vã gật đầu, lẩm bầm:

– Thiệt không vậy...

Lần trước, Diêu Khâm đã nói rằng mình muốn tự lập, nên số lần hai người gặp mặt cũng giảm bớt, Chu Văn không còn đến đón cậu mỗi ngày nữa, chỉ đôi khi hẹn nhau đi ăn cơm. Vì vậy mà Chu Văn lấy cớ ‘Không gặp mặt nói chuyện được thì phải liên lạc bằng điện thoại’, rồi mua cho Diêu Khâm một chiếc điện thoại di động. Nhưng mà cậu đi học cả ngày, không thể thường xuyên gọi điện được, nên hai người chuyển sang nhắn tin.

Nhưng cũng bởi vậy, Diêu Khâm không còn kiêng dè khi nói về chuyện ở trường nữa, ngay cả khi nhận được tờ giấy gì cũng báo cáo hết nội dung với Chu Văn. Mà những lúc đó, Chu Văn sẽ gửi một icon khinh thường và nói ‘lũ học sinh các cậu thật nhàm chán’. Mỗi lần như vậy Diêu Khâm lại bật cười, nghe đồn thư ký Trần là người dạy anh cách sử dụng icon.

Mà may mắn hơn nữa là học sinh năm ba đã bước vào thời kỳ thi cuối cấp căng thẳng, ai nấy đều bận rộn, nên lời đồn đại cũng giảm bớt. Và tất nhiên, như Tiêu Húc nói, nguyên nhân chủ yếu là do tên học sinh từng mách lẻo chuyện của cậu và thầy với hiệu trưởng kia đã từng trấn lột nhiều học sinh khác, nên đang bị phạt ngồi nhà tự kiểm điểm.

– Ủa... chúng ta về nhà thầy ạ? – Phong cảnh quen thuộc hai bên đường khiến Diêu Khâm kinh ngạc quay sang hỏi.

– Ừm. – Chu Văn đáp.

– Không cần đến siêu thị mua đồ sao ạ? – Vì theo thường lệ, mỗi lần Diêu Khâm đến nhà Chu Văn đều đi siêu thị trước, rồi mới về nhà nấu cơm.

– Tôi mua đồ rồi. – Chu Văn lạnh nhạt đáp, dường như không muốn nói nhiều.

Diêu Khâm nhìn anh khó hiểu – chẳng phải thầy bảo hôm nay rất bận sao? Vậy sao lại rảnh đi chợ trước được? Tuy rằng khó hiểu, nhưng Diêu Khâm không hỏi thêm nhiều. Cho đến khi xuống xe, Chu Văn đột nhiên giữ chặt tay cậu.

– Thầy? – Diêu Khâm chắc chắn hôm nay Chu Văn có chút kỳ lạ.

Cậu thấy anh nhúm mày, dường như đang xoắn xít chuyện gì đó. Diêu Khâm chỉ nghe thấy anh lẩm bầm một câu, sau đó nói:

– Hay hôm nay chúng ta ra ngoài ăn đi.

– Dạ? – Diêu Khâm ngạc nhiên. – Nhưng thầy mua hết đồ ăn rồi mà?

Tuy không biết Chu Văn đã mua gì, nhưng nếu để đến ngày mai, thì đồ ăn sẽ không còn tươi nữa hay chẳng may bị hỏng thì sao.

– Không phải, đều là đồ nấu sẵn, để lần khác ăn cũng được. – Nói xong, liền kéo cậu về phía ga ra.

– Đồ nấu sẵn cũng tốt chứ sao ạ? – Diêu Khâm dừng bước, không chịu thỏa hiệp. – Ra ngoài ăn phiền lắm, cũng tốn tiền nữa.

Chu Văn có chút lúng túng, nhìn cậu một hồi, sau đó như hạ quyết tâm, dùng giọng gần như ra lệnh cảnh cáo cậu:

– Vào trong cấm cậu cười tôi.

Diêu Khâm ngẩn người, nhất thời không biết phải nói gì. Cho đến khi thấy anh chuẩn bị đi ra ngoài, mới vội vàng giữ chặt, gạt đầu đồng ý, miễn cho anh lại hối hận. Nhận được sự cam đoan này, Chu Văn cũng quay lại, nhưng vẻ mặt vẫn không được tốt cho lắm. Diêu Khâm đoán không chừng trong phòng có thứ gì đặc biệt đấy.

Khi mở cửa vào, tuy đã chuẩn bị tâm lý, nhưng Diêu Khâm vẫn choáng váng bởi khung cảnh bên trong. Bóng bay thất ruy-băng lơ lửng, kim tuyến lấp lánh rải khắp phòng, trên bàn bày la liệt đồ ăn đã nấu chín, bánh ngọt cắm nến, thậm chí cả mũ sinh nhật, khung cảnh này đúng là một bữa tiệc sinh nhật hoành tráng... y hệt như tiệc sinh nhật của thầy ở nhà họ Chu.

Diêu Khâm kinh ngạc quay đầu nhìn Chu Văn, quả nhiên thấy vẻ mặt cứng ngắc của đối phương... Xem ra anh có tham khảo bữa tiệc lần trước mà làm theo. Diêu Khâm muốn phá ra cười, nhưng nhớ ra cậu vừa đáp ứng thầy không được cười rồi, mới khổ sở nhin xuống, thế nhưng ánh mắt không giấu được vui vẻ, nói:

– Tuyệt quá ạ.

Chu Văn nghe xong mím chặt môi, vò tóc cậu. Diêu Khâm nghiêng đầu hỏi:

– ... Thầy chuẩn bị tất cả vì sinh nhật của em sao?

Diêu Khâm biết hôm nay là sinh nhật mười tám tuổi của mình, nhưng cậu tưởng rằng Chu Văn không biết. Hơn nữa, bản thân cậu không có thói quen tổ chức sinh nhật, lần cuối cùng cũng là nhiều năm trước đây rồi. Cho nên, cậu không thể nào nghĩ rằng hôm nay thầy trở nên thiếu tự nhiên vì lý do này. Trước đây rõ ràng thầy nói không thích người nhà tổ chức sinh nhật cho mình, thế mà giờ anh lại đi chuẩn bị bữa tiệc cho cậu, chứng tỏ anh cũng rất thích tiệc tùng kiểu này. Thế tức là trước kia anh tỏ vẻ chán ghét, nhưng thực ra trong lòng rất sung sướng phải không?

Dường như bị đôi mắt sáng long lanh nhìn chằm chằm đến mức chịu không nổi, Chu Văn buông cậu ra, đi vào trong phòng. Khóe miệng Diêu Khâm không nhịn được khe cong lên. Lúc cậu nhìn thấy dòng chữ ghi trên bánh gatô, cuối cùng cũng phải bật cười.

Câu trên: Tặng Nhóc con.

Câu dưới: Sinh nhật vui vẻ.

Chu Văn trừng mắt nhìn cậu, như đang cảnh cáo nếu cậu dám phát ngôn câu nào trái ý anh thì sẽ phải chết ngay. Thế nhưng Diêu Khâm không sợ, miệng tủm tỉm cười, nhìn anh thật lâu mới nhẹ nhàng nói:

– Cảm ơn thầy!

Chu Văn ngẩn ra rồi quay mặt đi. Sau đó tất nhiên sẽ không có màn hát chúc mừng sinh nhật, nhưng thấp nển, ước nguyện, thối nển vẫn có. Cắt một miếng bánh ngọt phủ kem sô-cô-la đắng, hương vị thơm lừng lan tỏa, khiến lòng người say mê. Diêu Khâm đưa một thìa bánh lên miệng Chu Văn. Mà quả nhiên, anh chỉ nhú mồm nói một câu ‘Chỉ có trẻ con mới thích ăn bánh ngọt’, sau đó vẫn ăn như thường. Một chút kem trắng dính bên khóe miệng, khiến Diêu Khâm vô thức tiến lại gần. Ban đầu cậu chỉ định liếm vết kem đi thôi, nhưng khi tay chợt bị nắm chặt, đối diện là khuôn mặt lạnh lùng của Chu Văn, cậu có chút giật mình.

Ánh mắt hai người chạm nhau, hơi thở giao hòa, cho đến khi hai đôi môi dính lấy nhau.

Choang... Đĩa bánh trên tay rơi xuống đất.

– Ừm...

Tuy không phải lần đầu hôn môi, nhưng dường như nụ hôn này lại khác hoàn toàn với những lần trước. Trong nụ hôn này có hương thơm ngọt lịm của bánh kem, cả thân thể có một cơn nóng bỏng bùng lên muốn tìm nơi thoát, từng lỗ chân lông trở nên căng tràn, ngay cả không khí cũng khó hít thở. Dần dà, một nụ hôn đơn thuần không thể nào thỏa mãn được dục vọng dâng cao.

– Ừm... Hừ...

Chu Văn đưa một tay đỡ đầu Diêu Khâm, một tay quàng qua thắt lưng, chậm rãi kéo cậu ngồi lên trên người mình. Còn Diêu Khâm trong cơn say đắm cũng thuận theo hành động của anh mà rút ngắn khoảng cách giữa hai người đến gần như dính sát vào nhau, mặc dù còn cách một lớp quần áo, nhưng vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể không ngừng nóng lên của đối phương.

Ôm hôn nồng nhiệt chỉ kết thúc lúc đồng hồ nhà Chu Văn điểm chuông báo giờ. Hai đôi môi ướt át ngậm ngùi tách nhau ra, còn phát ra tiếng nước khiến mặt đỏ tím đập. Hơi thở loạn nhịp, nhưng hai bờ môi vẫn không chịu buông nhau ra, chút lại giằng vò, lát lại đụng chạm. Cuối cùng vẫn là Chu Văn đỡ lấy gáy Diêu Khâm, nhìn đôi mắt ửng hồng rưng rưng của cậu một hồi mới nhăn nhó nói:

– Tôi muốn nữa, nhưng ngày mai... em còn phải thi thử.

Anh biết rõ ngày mai là lần thi thử đầu tiên của học sinh năm cuối. Diêu Khâm nghe vậy, rớt cuộc cũng khôi phục chút lý trí, nhưng gần như ngay lập tức, mặt cậu chợt đỏ bừng, cúi gằm đầu xuống, lí nhí nói câu gì đó. Tuy rằng tiếng cậu bé như muỗi, nhưng Chu Văn gần sát sao có thể không nghe thấy. Bởi vậy trong nháy mắt, Chu Văn trừng mắt nhìn cậu – nhóc con này có biết mình đang nói gì không vậy?

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-tu-trong-thap-nga>